LINDA KING'E

o ki bana getirdi ve geri alacak

KIRAYI ÖDEMEYE 45 MILIMETRE

bir kizi vardi Duke'ün, Lala, dört yasinda. Duke'ün ilk çocuguydu, bir gün onu bir sekilde öldürürler korkusu ile kaçinmisti çocuk yapmaktan, ama simdi deli oluyordu kiz için, mest oluyordu. Duke'ün aklindan geçen herseyi biliyordu kiz, özel bir hat vardi aralarinda sanki.

Duke ile Lala süpermarketteydiler ve sürekli bir seyler söylüyorlardi birbirlerine, herseyden konusuyorlardi, kiz ona bildigi herseyi söylüyordu; içgüdüsel olarak çok sey biliyordu, Duke ise fazla bir sey bilmiyordu ama bildiklerini ona söylüyordu ve ise yariyordu, mutluydular birlikte.

"bu ne?" diye sordu Lala.

"bu bir hindistan cevizi."

"içinde ne var."

"süt ve kitir seyler."

"neden içinde?"

"çünkü iyi hissediyor kendini orada, o sütlü ve kitir sey kabugun içinde iyi hissediyor kendini, kendi kendine, 'ah, ne kadar iyi hissediyorum kendimi burada!' diyor."

"neden iyi hissediyor kendini orada?"

"hersey kendini iyi hisseder orada, ben hissederdim."

"Hayir, hissetmezdin, arabani süremezdin onun içinde... beni göremezdin, jambonlu yumurta yiyemezdin."

"jambonlu yumurta hersey degildir."

"nedir hersey?"

"bilmiyorum, günesin içi belki, donmus bir kütle."

"GÜNESIN IÇI...? DONMUS?"

"tabii."

"donmus olsa neye benzer ki günesin içi?"

"günes atesten bir top. bilim adamlarinin bana katilacaklarini sanmiyorum, ama bana sorarsan buna benzer."

Duke bir avokado aldi.

LINDA KING'E

o ki bana getirdi ve geri alacak

KIRAYI ÖDEMEYE 45 MILIMETRE

bir kizi vardi Duke'ün, Lala, dört yasinda. Duke'ün ilk çocuguydu, bir gün onu bir sekilde öldürürler korkusu ile kaçinmisti çocuk yapmaktan, ama simdi deli oluyordu kiz için, mest oluyordu. Duke'ün aklindan geçen herseyi biliyordu kiz, özel bir hat vardi aralarinda sanki.

Duke ile Lala süpermarketteydiler ve sürekli bir seyler söylüyorlardi birbirlerine, herseyden konusuyorlardi, kiz ona bildigi herseyi söylüyordu; içgüdüsel olarak çok sey biliyordu, Duke ise fazla bir sey bilmiyordu ama bildiklerini ona söylüyordu ve ise yariyordu, mutluydular birlikte.

"bu ne?" diye sordu Lala.

"bu bir hindistan cevizi."

"içinde ne var."

"süt ve kitir seyler."

"neden içinde?"

"çünkü iyi hissediyor kendini orada, o sütlü ve kitir sey kabugun içinde iyi hissediyor kendini, kendi kendine, 'ah, ne kadar iyi hissediyorum kendimi burada!' diyor."

"neden iyi hissediyor kendini orada?"

"hersey kendini iyi hisseder orada, ben hissederdim."

"Hayir, hissetmezdin, arabani süremezdin onun içinde... beni göremezdin, jambonlu yumurta yiyemezdin."

"jambonlu yumurta hersey degildir."

"nedir hersey?"

"bilmiyorum, günesin içi belki, donmus bir kütle."

"GÜNESIN IÇI...? DONMUS?"

"tabii."

"donmus olsa neye benzer ki günesin içi?"

"günes atesten bir top. bilim adamlarinin bana katilacaklarini sanmiyorum, ama bana sorarsan buna benzer."

Duke bir avokado aldi.

"hey!"

"evet, avokado budur aslinda: donmus günes, günesi yer ve içimiz sicacik dolasiriz."

"o içtigin biralarda da günes var mi?"

"var."

"benim içimde var mi?"

"tanidigim herkesten daha çok."

"bence senin de içinde KOCAMAN BIR GÜNES var!"

"tesekkür ederim, askim."

markette dolanip alisverisi tamamladilar. Duke hiçbir sey seçmedi. Lala cani ne çekerse koymustu sepete, bir kismini yiyemezdin: balonlar, kalemler, oyuncak bir tabanca, havaya atinca arkasindan parasütü açilan bir astronot, nasil astronotsa!

Lala kasiyer kizdan hoslanmadi, suratini asti zavalli kiza: kepçelen-mis, bombos bir yüz -bir korku gösterisiydi ve bunun farkinda bile degildi.

"merhaba, tatli sey!" dedi kasiyer. Lala cevap vermedi. Duke cevap vermesi için zorlamadi kizini, ödemeyi yapip arabaya yürüdüler.

"paramizi aldilar," dedi Lala.

"evet."

"bu gece ise gidip daha çok para kazanman gerekecek, geceleri ise gitmeni sevmiyorum, annecilik oynamak istiyorum, ben anne olurum, sen de bebek."

"peki, ben simdi bebek oldum, tamam mi, annem?"

"tamam, bebek, arabayi kullanabilecek misin?"

"deneyebilirim."

arabaya bindiler ve yola çiktilar, sola dönerken gaz pedalini sonuna kadar köklemis orospu çocugunun teki az kalsin kafadan giriyordu onlara.

"bebek, neden baskalari arabalari ile bize çarpmaya çalisiyorlar?"

"çünkü mutsuzlar ve mutsuz insanlar aci vermeyi severler, annem."

"mutlu insan yok mu?"

"mutluymus gibi yapan çok insan var."

"neden?"

"çünkü utaniyorlar, korkuyorlar, itiraf edecek cesaretleri yok."

"sen korkuyor musun?"

"ben sadece sana itiraf edebilecek kadar cesurum -o kadar korkuyorum ki, annem, her an ölebilecekmisim gibi hissediyorum kendimi."

"bebek, bira istiyor musun?"

"evet, annem, ama eve gidinceye kadar bekleyelim."

Normandie'ye vardiklarinda saga döndüler, saga dönerken sana çarpmalari daha zordu.

"bu gece ise gidecek misin, bebek?"

"evet."

"neden gece çalisiyorsun?"

"karanlik oldugu için. insanlar beni göremez."

"insanlarin seni görmesini neden istemiyorsun?"

"çünkü görürlerse beni yakalayip hapse atarlar."

"hapis nedir?"

"hersey hapistir."

"ben hapis DEGILIM!"

park edip posetleri eve tasidilar.

"anne," dedi Lala, "çok seyler satin aldik! donmus günesler, astronot, hersey!"

anne (Mag'di adi), "iyi," dedi.

sonra Duke'e döndü: "lanet olsun, bu gece ise çikma, kötü bir his var içimde, çikma, Duke."

"içinde kötü bir his var, öyle mi? ben her ise çiktigimda içimde kötü bir his var. isin bir parçasi, çikmak zorundayim, meteliksiziz, kiz eline her geçeni sepete doldurdu, konserve jambondan havyara kadar."

"Tanri askina, engelleyemiyor musun çocugu?"

"mutlu olmasini istiyorum."

"sen demir parmakliklarin ardindayken mutlu olmayacak."

"bak, Mag, bu meslekte arada sirada içeri girmek kaçinilmazdir, bunu kabullenmek zorundasin, ki ben digerlerinden sansliyim, çok yatmadim."

"namusunla çalismaya ne dersin?"

"yavrucugum, pres makinesinde çalismaktansa bu isi yaparim, namuslu is yok zaten, bir sekilde ölüyorsun, ben kendi yoluma girmisim bir kere -bir tür disçi oldugumu farzet, toplumun dislerini çekiyorum, yapmayi bildigim tek sey. artik çok geç. hem sabikalilara nasil muamele ettiklerini bilmiyor musun? ne yaptiklarini bilmiyor musun, söyledim sana..."

"biliyorum söyledigini, ama..."

"ama ama ama!" dedi Duke, "lanet olsun, birak da sözümü bitireyim.!"

"bitir o zaman."

"Beverly Hills ve Malibu'da oturan o sanayici orospu çocuklari, sabikalilari islah etmekte uzmanlasmis o orospu çocuklari, köle tacirleri hepsi, sartli tahliye kurulu bunu bal gibi biliyor, baskalarini zengin etmek için köpek gibi çalistirirlar insani, seni normal insanin çalistiginin üç kati daha fazla çalistirirlar, ürünleri maliyetin on katina satarlar ve hersey yasal, kendi yasalarina uygun..."

"yüzlerce kere dinledim bunlari senden..."

"ve simdi bir kere daha dinleyeceksin! hiçbir sey görmedigimi, hiçbir sey hissetmedigimi mi saniyorsun?

susmami mi istiyorsun? kendi karima bile yakinamayacak miyim? karim degil misin? düzüsmüyor muyuz?

birlikte yasamiyor muyuz? yasamiyor muyuz?"

"bu ise giren SENSIN, simdi de agliyorsun."

"bir hata ettim, teknik bir hata! gençtim; onlarin .iktirici kurallarini anlayamadim..."

"simdi de kendini hakli çikarmaya çalisiyorsun!"

"hey, bunu sevdim! SEVDIM bunu. küçük karicigim benim, kancik, kancik! beyaz sarayin basamaklarinda bir kanciktan baska bir sey degilsin, sonuna kadar açilmis ve zihinsel olarak donmus bir kancik..."

"çocuk dinliyor, Duke."

"iyi. sözümü bitirecegim, kancik. REHABILITASYON, sözcük bu. o Beverly Hills .mcik agizlilari o kadar ahlakli ve INSANCIL'dirlar ki. kanlan Müzik Merkezi'nde Mahler dinleyip bagis yaparlar, vergiden muaf. ve L.A. Times tarafindan yilin kadini seçilirler, ve KOCALARININ sana ne yaptiklarini biliyor musun? lanet fabrikalarinda köpek muamelesi yaparlar, maasini kesip farki ceplerine atarlar, kimse onlardan hesap sormaz, hersey o kadar acimasiz ki. kimse bunun farkinda degil mi? kimse olanlari GÖRMÜYOR MU?"

"ben..."

"KES SESINI! Mahler, Beethoven, STRAVINSKY! mesaide adamin posasini çikarip parasini vermezler, ve götün yiyorsa hakkini ara, hemen sartli tahliye memurunu ararlar: 'üzgünüm, Jensen, ama sana söylemek zorundayim, senin adamin kasadan yirmi bes dolar çaldi, yazik, bayagi sevmistik de onu.'"

"nasil bir adalet istiyorsun, Duke? ne yapacagimi bilemiyorum artik, sürekli sikayet ediyorsun, sarhos olup bana Dillinger'in gelmis geçmis en büyük adam oldugunu söylüyorsun, salincakli koltugunda salinip, Dilinger diye bagiriyorsun, ben de insanim, beni de dinle..."

"Dilinger'i sikiyim! o öldü. adalet mi? adalet diye bir sey yok Amerika'da, sadece bir tür adalet var.

Kennedy'lere sor, ölmüslere sor, kime sorarsan sor!"

Duke salincakli koltugundan kalkti, dolaba gitti, elini Noel süslemeleri ile dolu kutunun altina soktu ve silahi çikardi. 45 milimetre.

"iste bu. bu. Amerika'nin bildigi tek adalet bu. sadece bundan anliyor insanlar."

salladi lanet seyi havada.

Lala astronotla oynuyordu, parasütü açilmasi gerektigi gibi açilmiyordu, buyrun iste: bir sahtekarlik daha.

ölü-gözlü marti gibi. yazmayan tükenmez gibi. kesik hatta Baba diye haykiran Isa gibi.

"su silahi yerine koy," dedi Mag. "ben çalisirim, izin ver de bir is bulayim."

"SEN! kaç kere duydum ben bunu? senin yapmayi bildigin tek sey düzüsmek, ve yataga uzanip çikolata atistirarak dergi okumak."

"böyle konusma, Duke, yalvaririm -SEVIYORUM seni. gerçekten seviyorum."

birden kendini yorgun hissetti Duke. "tamam, tamam, su posetleri bosalt bari. ise çikmadan yiyecek bir sey hazirla bana." Duke silahi dolaba koydu, oturdu ve bir sigara yakti. "Duke," dedi Lala, "sana Duke dememi mi istersin, yoksa Baba mi?"

"nasil istersen, tatlim, içinden nasil gelirse." "hindistan cevizinin üstünde neden killar var?" "Tanrim, bilmiyorum, hayalarimda neden killar var?" elinde bir kutu bezelye konservesi ile Mag çikti mutfaktan,

"çocugumla bu sekilde konusmana izin vermem."

"çocugun mu? agzina bak sunun, tipki benim agzim, gözlerine bak. benim gözlerim, ruhu benim ruhum, çocugummus -senin yarigindan çiktigi, senin memelerini emdigi için mi senin oluyor? kimsenin çocugu degil o. kendinin çocugu."

"çocugun yaninda bu sekilde konusmamanda israrliyim!" dedi Mag.

"israrlisin... israrlisin..."

"evet, öyle!" dedi Mag konserve kutusunu avucunun ortasina koyup havaya kaldirarak. "Israrliyim!"

"yemin ediyorum, su konserve kutusunu gözümün önünden yok etmezsen o bezelyeleri tek tek G.TÜNE

SOKACAGIM!" Mag bezelyelerle mutfaga döndü, mutfakta kaldi. Duke ceketini almak için dolaba gitti, küçük kizinin yanagina bir veda öpücügü kondurdu, ekim günesinden, yemyesil bir vadide kosan 6 attan daha sicakti, öyle geçirdi içinden, karni dügümlendi, kendini disari atti, ama kapiyi usulca kapatti. Mag mutfaktan çikti. "Duke gitti," dedi kiz. "evet, biliyorum."

"uykum geldi anne. bana kitap oku." kanepeye oturdular. "Duke geri gelecek mi, anne?" "evet. gelecek orospu çocugu." "orospu çocugu nedir?" "Duke'dur. seviyorum onu." "orospu çocugunu mu seviyorsun?"

"evet," diye güldü Mag. "gel bi tanem, kucagima gel."

sarildi kiza, "simsicaksin, sicak çörek gibi!"

"ÇÖREK DEGILIM BEN! sensin ÇÖREK!"

"dolunay bu gece. fazla aydinlik, fazla aydinlik, korkuyorum, tanrim, seviyorum adami, seviyorum."

Mag kolinin içinde duran çocuk kitaplarindan birini aldi.

"anne, hindistan cevizinin üstünde neden killar var?"

"hindistan cevizinin üstündeki killari mi soruyorsun?"

"evet."

"dur kendime bir kahve koyayim, su kaynadi, duyuyorum."

"tamam."

Mag mutfaga gitti, Lala kanepede bekledi.

Duke o esnada Hollywood-Normandie kavsaginda bir içki dükkaninin kapisinda durmus, içinden, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun... diye geçiriyordu.

kötü bir duygu vardi içinde, pis bir koku aliyordu, arka tarafta bir delikten içerisini gözetleyen silahli biri olabilirdi. Louie'yi öyle hakla-mislardi. lunaparktaki alçidan kazlar gibi paramparça etmislerdi, yasal cinayet, dünyanin tamami yasal cinayet bokunun içinde yüzüyordu.

tuhaf bir sey vardi o dükkanda, bu gece küçük bir bar belki, ibnelerin takildigi barlardan biri. kolay, kira parasi çiksin yeter.

cesaretimi yitiriyorum, diye geçirdi içinden, bir sonraki adim evde oturup Shostakovitch dinlemek.

61 model siyah Ford'a döndü.

ve kuzeye sürdü. 3 blok. 4 blok. 6 blok. 12 blok sürdü lanet dünyanin kuzeyine, Mag çocugu kucagina alip kitaptan okumaya baslarken. ORMANDA HAYAT...

"sansar ve kuzenleri, vizon ile zerdeva esnek, hizli ve vahsi yaratiklardir, etoburdurlar ve birbirleri ile sürekli ve kanli bir rekabet..."

sonra güzel çocuk uyudu ve dolunaydi.

BIR NUMARALI HALK DÜSMANI ILE HÜCRE ORTAKLIGI

Philadelphia'da Brahms dinliyordum, yil 1942. küçük bir pikabim vardi. Brahms'in ikinci senfonisi, yalniz yasiyordum o siralar, bir sise porto sarabini yavas yavas yudumluyor, ucuz bir puro içiyordum, küçük, temiz bir odaydi, kapi çalindi, biri bana Nobel ya da Pulitzer Ödü-lü'nü vermeye geldi herhalde, diye geçirdim içimden, köylü görünümlü iki aptal adam.

Bukowski?

evet.

kimlik gösterdiler. F.B.I.

bizimle gel. ceketini giysen iyi edersin, bir süre için misafirimiz olacaksin.

ne yaptigimi bilmiyordum, sormadim, hersey yitirilmisti nasil olsa. biri Brahms'i kapatti, asagi inip sokaga çiktik, bütün baslar pencerelerden disari çikmisti haberleri varmis gibi.

sonra o her zamanki kadin sesi: iste akorkunç adam! yakalamislar!

kadinlar beni pek sevmez.

ne yapmis olabilecegimi düsünüp duruyordum, aklima gelen tek 12

sey sarhosken birini öldürdügümdü. ama F.B.I'in devreye girmis olmasini anlayamiyordum.

ellerini dizlerinin üstüne koy, orada kalsinlar!

önde iki kisi, arkada iki kisiydiler, birini öldürmüs olduguma karar verdim, önemli birini.

bir süre yol aldik, unuttum ve burnumu kasimak için elimi kaldirdim.

INDIR ELINI!!

büroya vardigimizda ajanlardan biri dört duvara dizilmis fotograflari isaret etti.

fotograflari görüyor musun? diye sordu ciddiyetle.

fotograflara baktim, güzelce çerçevelenmislerdi ama bana bir sey ifade etmediler.

evet, fotograflari görüyorum, dedim ona.

bunlar F.B.I'in hizmetinde ölmüs insanlar.

ne dememi bekledigini bilmedigim için bir sey demedim.

beni baska bir odaya götürdüler, masanin arkasinda bir adam oturuyordu.

JOHN AMCAN NEREDE? diye bagirdi bana.

ne? dedim.

JOHN AMCAN NEREDE?

ne demek istedigini anlamiyordum. bir an için sarhosken insan öldürmek amaci ile kullandigim gizli bir silahtan söz ettigini düsündüm, asabiydim, olanlari kavramakla güçlük çekiyordum.

JOHN BUKOWSKI'YI KASTEDIYORUM!

ha, o öldü.

hay Allah, demek bu yüzden onu bulamiyoruz!

portakal-sari bir hücreye kapattilar beni. bir cumartesi aksamüstüy-dü. hücremin penceresinden disarda yürüyen insanlari görebiliyordum, ne kadar sansliydilar! sokagin karsi tarafinda bir plakçi vardi, kolonlardan bana dogru müzik yayini yapiyorlardi, hersey o kadar özgür ve rahat görünüyordu ki disarda.

ne yapmis olabilecegimi düsünüp duruyordum, aglamak istiyor ama aglayamiyordum. hüzün verici, hastalikli bir durum, hastalikli hü/.ün, kendini daha kötü hissedememe durumu, biliyorsunuz sanirim, arada sirada herkesin kapildigi bir his. ben biraz fazla kapiliyorum, çok fazla.

13

Moyamensing Cezaevi eski bir satoyu andiriyordu, iki büyük tahta kapi beni içeri almak üzere açildi, bir hendekten geçmemis olmamiz beni sasirtmisti.

muhasebeci kilikli sisman bir adamla ayni hücreye koydular beni.

adim Courtney Taylor, dedi. bir numarali halk düsmaniyim.

neden buradasin? diye sordu.

(hücreye girmeden önce sordugum için artik cevabi biliyordum.)

asker kaçagiyim.

burada iki seye tahammül edemeyiz: asker kaçaklarina ve teshirci-lere.

hirsizlar arasinda seref, ha? ülkeyi güçlü tutun ki soyabilesiniz.

biz yine de asker kaçaklarindan hoslanmayiz.

aslinda suçsuzum, tasindim, askerlik subesine yeni adresimi bildirmeyi unutmusum, postaneye bildirmistim ama. bu kasabadayken St. Louis'den askeri muayene için basvurmami söyleyen bir mektup aldim, onlara St. Louis'ye gidemeyecegimi, beni burada muayene etmelerini yazdim, beni tutuklayip buraya getirdiler, anlamiyorum: askerden kaçmak isteseydim onlara adresimi bildirmezdim.

senin gibiler hep suçsuzdurlar, masal anlatma.

ranzama uzandim.

gardiyanin teki geldi.

KALDIR KIÇINI O YATAKTAN! diye bagirdi bana.

kaldirdim asker kaçagi kiçimi yataktan.

kendini öldürmeyi düsünüyor musun? diye sordu Taylor bana.

evet, dedim.

su ampulü tutan kabloyu asagi çek. kovaya su doldurup ayagini içine sok. ampulü çikarip parmagini duya sok. çiktin buradan.

uzun süre baktim o kabloya.

tesekkür ederim, Taylor, çok yardim seversin.

isiklar söndügünde yatagima yattim ve saldirdilar, tahtakurulari, ne lan bu? diye bagirdim, tahtakurusu, dedi Taylor.

bahse girerim ki benim yatagimda seninkinden daha çok tahtakurusu var. nesine?

14

on sent?

on sent.

tahtakurularimi yakalayip öldürmeye basladim, ölü tahtakurularini küçük tahta sehpanin üstüne koyuyordum.

sonunda zaman dedik, tahtakurularimizi alip hücrenin kapisina gittik, orasi aydinlikti, saydik, ben de 13

vardi, onda 18. on senti verdim, daha sonra kendininkileri ikiye bölüp uzattigini ögrenecektim, sahtekarlik yapmisti, gerçek bir profesyonel, orospu çocugu.

avluda zarim tuttu, her gün kazaniyor, zengin oluyordum, mapus zengini, günde on bes-yirmi dolar para kazaniyordum, barbut oynamak kurallara aykiriydi, kuleden makineliyi üstümüze dogrultup, DAGI-LIN!

diye bagirirlardi, ama oynamanin bir yolunu bulurduk mutlaka, teshircilerden biri sokmustu zarlari içeri, gerçekten hoslanmadigim biriydi bu teshirci, aslina bakarsan hiçbirinden hoslanmiyordum, hepsinin çeneleri küçük, gözleri sulu, kiçlari dardi. 10/1 erkek, onlarin suçu degildi herhalde, ama onlara bakmaktan hoslanmiyordum, bu herif her oyundan sonra yanima geliyordu, sansin açik, iyi para götürüyorsun, kardesini de gör. o nazik eline birkaç sent birakirdim, çükünü üç yasinda bir kiza gösterme hayalleri kurarak uzaklasirdi yilan, zor tutuyordum kendimi agzina bir tane çakmamak için, ama birine vurursaniz hücre cezasina çaptiriliyordunuz, hücrede insan bunalima giriyordu, verdikleri su ve ekmek daha da kötüydü, oradan çikanlari görüyordum, bir ay sürüyordu eski hallerine dönmeleri,

ama hepimiz kafayi yemistik zaten, ben yemistim, fazla yükleniyordum teshirciye. gözümün önünde olmadigi zaman mantik yürütebiliyordum.

zengindim, isiklar söndükten sonra asçi nefis yemeklerle asagi geliyordu, büyük porsiyonlar, dondurma, kek, turta, kahve. Taylor asçiya on bes sentten fazla vermememi söyledi, limit on bes. asçi fisiltiyla tesekkür edip ertesi gün gelmesini isteyip istemedigimi sorardi.

tabii, tabii, derdim.

basgardiyanin yedigi yemeklerden yiyiyorduk ve basgardiyan midesine düskündü anlasilan, mahkûmlar açliktan ölürken ben ve Taylor 9 aylik hamile iki kadin gibi dolaniyorduk ortalikta.

iyi asçidir, dedi Taylor, iki lesi var. önce birini öldürmüs, cezasini yatmis, çikar çikmaz digerini öldürmüs, firar etmezse hayatinin sonuna kadar burada, geçen gece bir denizciye tecavüz etti. ikiye yardi de-15

nizciyi. bir hafta yürüyemedi zavalli.

sevdim asçiyi, dedim, iyi birine benziyor.

iyidir, diye onayladi Taylor.

gardiyana tahtakurularindan sikayet edip duruyorduk, o da bize, NERDE OLDUGUNUZU

SANIYORSUNUZ? OTELDE MI? TAH-TAKURULARINI BURAYA GETIREN SIZLERSINIZ!

diye bagiriyordu.

aliniyorduk tabii ki.

gardiyanlar kötüydü, gardiyanlar aptaldi, gardiyanlar korkuyorlardi, aciyordum onlara.

sonunda Taylor ile beni ayri hücrelere koyup hücreyi ilaçladilar.

avluda Taylor'a rastladim.

genç bir çocugun yanina verdiler beni, dedi Taylor, çaylagin teki, dünyadan haberi yok. korkunç.

benim sansima Ingilizce bilmeyen, bütün gün oturaginda oturup, TARA BUBA YER, TARA BUBA BOK YER! diyen bir ihtiyar düstü, bozuk plak gibiydi, hayati çözmüstü: ye ve siç. memleketinin efsane kahramanlarindan birinden bahsediyordu sanirim, kim bilir, Taras Bulba, belki de? bilmiyorum, avluya ilk çikisimda ihtiyar çarsafimi yirtip çamasir ipi yapti; çoraplarini ve donlarini asmisti lanet seye, hücreye girdigimde hersey üstüme damlayip durdu, hiç çikmiyordu hücreden ihtiyar, dusa bile. suç islememisti söylediklerine göre, orada kalmak istiyordu ve ona izin veriyorlardi, iyilik severlik mi? kizdim ona, çünkü

yün battaniye cildimi tahris eder. çok hassastir cildim.

seni yasli osuruk, diye bagirdim ona, bir kisi öldürdüm, aklini basina toplamazsan ikinci olacaksin!

ama oturaginda oturup bana gülmeyi ve TARA BUBA YER, TARA BUBA BOK YER, demeyi sürdürdü.

pes ettim, ama bir kez bile yerleri silmek zorunda kalmadim, evi her zaman islak ve pirilpinldi.

Amerika'nin en temiz hücresiydi bizimki, dünyanin, ve geceleri o ilave yemege bayiliyordu, parmaklarini yiyi-yordu.

F.B.I askerden bilerek kaçmadigima karar verdi ve beni askerlik subesine sevk ettiler, saglik kontrolünden geçirdiler, saglam çiktim, sonra psikiyatri görmeye gittim.

savasa inaniyor musun? diye sordu.

hayir.

savasmaya hazir misin?

evet.

(siperden çikip vuruluncaya kadar düsman atesine dogru yürümek gibi çilginca bir fikir vardi kafamda.) uzun süre bir sey söylemeden önündeki kagida bir seyler yazdi, sonra basini kaldirdi.

bu arada, çarsamba günü doktorlarin, avukatlarin ve yazarlarin davetli oldugu bir parti veriyoruz, seni davet etmek istiyorum, gelir misin?

hayir.

pekala, dedi. gitmek zorunda degilsin.

nereye?

savasa.

baktim ona sadece.

anlayacagimizi sanmamistin, degil mi?

hayir.

bu kagidi yan masadaki adama ver.

uzun bir yürüyüstü, kagit atasla kartima tutturulmustu, kenarindan kaldirip bir göz attim: "...ifadesiz yüzünün arkasinda asiri bir hassasiyet gizli..." kiçimla gülerim, diye geçirdim içimden, tanri askina!: hassas: ben.

bu da Moyamensing'in sonu oldu. iste, savasi böyle kazandim.

ZIRVEDEN NOTLAR

I

Yeni gelenlere mutlaka güvercin boku temizletirlerdi ve güvercin boku temizlerken güvercinler gelir, saçina, yüzüne, elbiselerine biraz daha

siçarlardi. Sabun filan vermezlerdi -sadece su ve firça, zor çikardi boklar. Daha sonra saati üç sentten atölyeye yollarlardi, ama yeni gelmissen önce güvercin boku temizlerdin.

Blaine'in aklina parlak bir fikir geldiginde ben de yanindaydim. Uçamayan bir güvercin görmüstü kösede.

"Dinle," dedi Blaine, "kuslarin birbirleriyle konustuklarini biliyorum. Bu kusa digerlerine anlatabilecegi bir sey yapalim. Onu halledip çatiya firlatalim ki digerlerine basina geleni anlatsin."

"Tamam," dedim.

Blaine gidip kusu yakaladi. Küçük, kahverengi bir jilet vardi elinde. Etrafina bakindi. Avlunun gölgeli bir kösesindeydik. Sicak bir gün oldugu için mahkumlar orada toplanmislardi.

"Içinizde bu ameliyatta bana asistanlik yapacak biri var mi beyler?" diye sordu Blaine.

Cevap alamadi.

Blaine kusun bacaklarindan birini kesmeye basladi. Güçlü erkekler 18

baslarini çevirdiler. Kusa yakin duran birkaçinin ellerini sakaklarina bastirip bakmamaya çalistiklarini fark ettim.

"Neyiniz var sizin?" diye bagirdim onlara. "Kuslarin saçimiza gözümüze siçmalarindan biktik! Bu kusu halledip dama firlatacagiz, basina gelenleri digerlerine anlatacak. 'Bu orospu çocuklarinin sakalari yok!

Onlardan uzak durun!' diyecek. Bu güvercin sayesinde öbür güvercinler üstümüze siçmaktan vazgeçecekler."

Blaine kusu dama firlatti. Ise yarayip yaramadigini hatirlamiyorum simdi. Ama yerleri silerken iki kesik kus bacagina rastladigimi hatirliyorum. Çok tuhaf görünüyorlardi tek baslarina. Boklarla birlikte onlari da süpürdüm.

II

Koguslar tika basa doluydu, birkaç kez irkçi ayaklanmalar olmustu. Ama gardiyanlar sadistti. Blaine'i benim kogusumdan alip zencilerin kogusuna koydular. Blaine kogusa girdiginde zencilerden biri, "Bu benim oglanim! Evet, bu adam benim oglanim olacak! Aslinda hepimiz istifade edebiliriz! Kendin soyunur musun yavrum, yoksa yardim edeyim mi?" demisti.

Blaine soyunup yere uzanmisti.

Zenciler etrafinda dönmeye baslamislardi.

"Tanrim! Ömrümde bu kadar ÇIRKIN bir kiç deligi görmedim!"

"Kaldiramiyorum Boyer, inan bana çüküm kalkmiyor!"

"Çürük domatesi andiriyor!"

Hepsi uzaklasmis, Blaine ayaga kalkip giyinmisti. Bana avluda anlatti. "Sansim varmis. Beni parçalayacaklardi," dedi.

"Igrenç kiç deligine sükret," dedim.

III

Sears vardi bir de. Sears'i de zenci dolu bir kogusa koydular; Sears etrafina bakinip içlerinden en irisini seçti ve onunla dövüstü. Adam ranzasinda kestiriyordu. Sears havaya siçrayip iki dizi ile adamin gög-19

süne çöktü. Dövüstüler. Sears adami marizledi. Digerleri seyretmekle yetindiler.

Hiçbir seyi umursamazdi Sears. Avluda bacaklarinin üzerine çö-melmis izmarit içiyordu. Zencilerden birine bakti. Gülümsedi. Dumani üfledi.

"Benim nereden oldugumu biliyor musun?" diye sordu zenciye.

Zenci cevap vermedi.

"Two Rivers, Mississippi," dedi Sears, izmaritten bir duman çekti, içinde tuttu, sonra dumani salip gülümsedi. "Severdin oralari."

Sonra izmariti firlatip kalkti, avlunun karsi tarafina dogru yürüdü.

IV

Beyazlara da takmisti Sears. Saçi tuhafti, kafatasina yapisikmis gibi, arada sirada havaya dikilirdi. Kirli bir kizildi saçinin rengi. Yanaginda biçak yarasi vardi ve gözleri yuvarlakti, yusyuvarlak.

Ned Lincoln 19'unda gösteriyordu ama 22 yasindaydi -agzi açik, kamburca ve sol gözünde yarim perde.

Ilk gününde Sears onu avluda gözüne kestirdi.

"HEY, SEN!" diye bagirdi Ned'e.

Çocuk dönüp ona bakti.

Sears isaret parmagini ona dogrulttu. "SEN! HARCAYACAGIM LAN SENI! HAZIRLIKLI OL, YARIN ISINI BITIRECEGIM! BITTIN OGLUM SEN!"

Ned Lincoln, Sears'in ne demek istedigini anlamamisti, öylece durdu. Sears herseyi unutmus gibi baska bir mahkumla sohbet etmeye basladi. Unutmadigini biliyorduk ama. Tarzi böyleydi. Açiklamasini yapmisti, o kadar.

Çocukla ayni kogusta kalan mahkumlardan biri o gece onunla konustu.

"Hazirlikli ol, evlat. Sakasi yoktur orospu çocugunun. Kendine bir sey tedarik et."

"Ne gibi?"

Musluk kutbunu söküp içindeki demiri asfalta sürterek kendine bir sis yapabilirsin. Ya da iki dolara çok iyi bir sis satabilirim sana."

Çocuk sisi satin aldi ama ertesi gün avluya çikmadi. "Korkuyor küçük bok," dedi Sears. "Onun yerinde olsam ben de korkardim," dedim. "Sen avluya çikardin," dedi Sears. "Çikmazdim," dedim. "Çikardin,"

dedi. "Haklisin, çikardim," dedim.

Sears ertesi gün dusta solugunu kesti çocugun. Kimse bir sey görmedi, sabunlu su ile birlikte akan taze kanin disinda.

V

Bazi insanlar pes etmez. Çukur bile onlari yola getiremez. Joe Statz da onlardan biriydi. Sürekli çukurdaydi. Gardiyanin örnek kötü oyuncusuydu. Joe'yu yola getirebilse digerlerini daha iyi kontrol edecekti.

Bir gün gardiyan iki adamini yanina alip çukurun kapagini açti ve çömelerek bagirdi:

"JOE! YETTI MI, JOE? ÇIKMAK ISTIYOR MUSUN? UZUN SÜRE UGRAMAYACAGIM

BURAYA, ONA GÖRE!"

Cevap gelmedi.

"JOE! BENI DUYUYOR MUSUN, JOE?"

"Evet, duyuyorum."

"CEVABIN NE?"

Joe çis ve bok dolu kovayi kaptigi gibi gardiyanin yüzüne firlatti. Gardiyanin adamlari çukurun kapagini kapattilar. Bildigim kadari ile hâlâ orada Joe, canli ya da ölü. Gardiyana yaptigi mahkûmlar arasinda yayildi. Düsünürdük Joe'yu, özellikle geceleri.

VI

Disari çiktigimda bir süre bekleyecegim, diye düsünürdüm, sonra dönüp disardan bakacagim buraya ve içerde olup bitenleri çok iyi biliyor olacagim ve o duvarlara uzun uzun bakip bir daha buraya düsmemeye yemin edecegim.

21

Ama çiktiktan sonra hiç gitmedim oraya. Hiç bakmadim disardan. Kötü bir kadindan farksizdi.

Dönmenin yarari yoktu. Görmek bile istemiyordun. Ama ondan söz edebilirdiniz. Ben de bugün öyle yaptim. Kolay gelsin arkadasim sana, içerde ya da disarda.

HOLLYWOOD'UN HEMEN BATISINDA DELILER KOGUSU

Kapi çalindi gibi geldi bana, saate baktim -öglenin bir buçuguydu henüz. Tanrim, eski roblarimdan birini geçirdim üstüme (her zaman çiplak yatarim, pijama saçmalik bana sorarsaniz) ve kapinin yanindaki kirik pencereyi açtim.

"Evet?" dedim. Çatlak Jimmy'ydi gelen. "Uyuyor muydun?", "Evet, ya sen?", "Hayir, ben kapiyi çaliyordum.", "Girsene." Bisikletle gelmisti. Ve yeni bir Panama sapka vardi basinda. "Yeni Panama sapkami nasil buldun? Çok yakisikli olmamis miyim?", "Hayir."

Kanepeme oturdu ve koltugumun arkasindaki boy aynasinda sapkasi ile oynayarak kendini seyretti. Iki kahverengi kesekagidi getirmisti yaninda. Birinin içinde her zamanki ucuz porto sarabindan bir sise vardi.

Digerinin muhteviyatini sehpaya bosaltti -biçaklar, çatallar, kasiklar, minik bebekler, metal bir kus (açik mavi, gagasi kirik ve boyasi dökülmüs) ve daha bir alay çöp. onlari -hepsi çalintiydi- Sunset ve Hollywood Bulvari'ndaki ucuz hipi butiklerine ve eskici dükkanlarina satiyordu, benim oturdugum semtte, hepimizin oturdugu semtte, o civarda oturuyorduk -kirik dökük avlularda, lavanaralarinda, garajlarda yasiyor ya da geçici dostlarimizin dösemelerinde yatiyorduk.

Bu arada Çatlak Jimmy kendini ressam saniyordu, ama ben resimlerinin çok kötü oldugunu düsünüyordum ve bunu ona söylemistim. O da bana benim resimlerimi çok kötü buldugunu söylemisti.

Ikimiz de hakli olabilirdik.

Ama Çatlak Jimmy'nin durumu gerçekten vahimdi. Gözleri, kulaklari ve burnu olumsuzdu. Sol ve sag kulak tikanik; burun mukozasi iltihapli. Çatlak Jimmy bu dükkanlara satmak üzere ne çalacagini çok iyi bilirdi. Mükemmel bir küçük hirsizdi. Ama solunum sistemi: sol ve sag akcigerlerin üst kisimlarinda hirilti ve tikaniklik. Sigara içmedigi zaman ya cigaralik sariyordu ya da sarap içiyordu. Sistol 112, Diyastol 78, nabiz 34. Kadinlarla basariliydi, ama hemoglobini çok düsüktü; yüzde 73, hayir 72. Hepimiz gibi, içtigi zaman yemek yemeyi sevmiyordu ve çok içiyordu.

Çatlak Jimmy aynanin karsisinda Panama sapkasi ile oynamaya devam ediyor, küçük ve korkunç sesler çikariyordu. Gülümsedi kendine. Disleri çürük, dis etleri iltihapliydi.

Sonra o aptal Panama sapkasinin altinda siseden bir firt çekti ve benim gidip kendime iki bira almama neden oldu.

Döndügümde bana, "Adimi 'Deli Jimmy'den 'Çatlak Jimmy'ye degistirmissin. Haklisin -'Çatlak Jimmy'

çok daha güzel," dedi.

"Ama sen gerçekten çatlaksin, biliyorsun degil mi?"

"Koluna o iki koca deligi nasil açtin?" diye sordu Çatlak Jimmy. "Et oldugu gibi yanmis. Neredeyse kemigin görünecek."

"Kafam iyiydi, yatakta D.H.Lawrence'in Kanguru'sunu okuyordum. Kolum lambanin kablosuna dolandi, lamba koluma düstü. Lanet seyi üstümden atana kadar ampul canima okudu. Yüz vatlik General Elektrik."

"Doktora gittin mi?"

"Doktorum bana kizgin. Ona ne zaman gitsem koltuga oturup kendime teshis koyuyor, tedavi öneriyor, hemsiresine ücretini ödeyip çikiyorum. Kafami bozuyor. Bana Nazi günlerini anlatmayi seviyor.

Fransiz'lara esir düsmüs. Nazi esirleri bir yük vagonuna doldurmuslar, esir kampina gidinceye kadar yol kenarinda toplanan Fransizlar bunlara aklina ne gelirse firlatmislar."

"Bak!" dedi Çatlak Jimmy sehpayi göstererek. "Su gümüs çatallara bak! Hakiki antika!"

24

Bir çatal tutusturdu elime. "Bir bak su çatala!"

Baktim.

"Ya," dedi, "robunun açilmasina engel olamaz misin?"

Çatali sehpanin üstüne firlattim. "Ne var, kamis görmedin mi hayatinda?"

"Beni rahatsiz eden .asaklarin! Öyle iri ve killilar ki! Korkunç!!"

Açik biraktim robumu. Emir almayi sevmem.

O aptal Panama sapka ile oynayip duruyordu ve çarpintisi MCBur-ney Esigi'nin üstündeydi. Karacigeri elle muayeneye hassasti ayrica. Dalak olumsuz. Herseyi olumsuz ve çarpinti. Lanet mesanesi bile sorunluydu.

"Telefonunu kullanabilir miyim, moruk?" diye sordu Çatlak Jimmy.

"Sehiriçi mi?"

"Sehiriçi."

"Yanlislik olmasin. Geçen gece dört kisiyi öldürüyordum az kalsin. Arabamla kovaladim hergeleleri, kentin altini üstüne getirdik. Sonunda kenara çektiler. Arkalarinda durup motoru söndürdüm. Arabadan hisimla

firladigimda gazladilar. Içime oturdu. Arabayi çalistirip yola çiktigimda gözden kaybolmuslardi."

"Sehirlerarasi telefon mu ettiler?"

"Hayir, kim olduklarini bilmiyorum. Baska bir mesele."

"Bu sehiriçi."

"Et öyleyse, birader."

Ilk birami bitirip siseyi odanin ortasindaki tabut büyüklügündeki tahta sandigin içine vurup parçaladim. Ev sahibi bana haftada iki çöp bidonu veriyordu, ama siselerle bas etmenin tek yolu onlari kirmakti. Benden baska iki bidonluk kiraci yoktu sokakta, ama dedikleri gibi, herkesin kendine göre üstün oldugu bir sey vardir.

Küçük bir sorun: yalin ayak dolasmayi severim, sise kiriklari bazen sandigin içinden haliya siçriyor ve ben onlari yerden ayaklarimin tabanlari ile topluyorum. Zavalli, yasli bir kadin bekleme odasinda kanserden ölürken her hafta ayak tabanlarimdan cam parçalan ayiklamak doktorumu öfkelendirdigi için büyük parçalan kendim çikarmayi ögrendim, küçükleri ise kendi hallerine biraktim. Tabii, kafan iyi degilse onlari girdikleri an hissediyor, hemen çikariyordun. Bu en güzelidir.

Kan fiskiriyor ve hafif bir kahramanlik duygusuna kapiliyordun -yani ben kapiliyordum.

Çatlak Jimmy tuhaf tuhaf elindeki ahizeye bakiyordu. "Açmiyor."

"Kapat öyleyse, hiyar!"

"Çaliyor ama açmiyor."

"Ve sana son bir kez daha kapatmani söylüyorum!"

Kapatti. " -Dün gece hatunun teki yüzüme oturdu. Sonunda yanaklarinin arasindan bir göz attigimda günes dogmak üzereydi. Dilim ortadan yarildi sanki, çatal dilli gibi hissediyorum kendimi."

"Büyük ikramiyeyi vurmak gibi bir sey olurdu."

"Evet. Ayni anda iki yarik birden yalayabilirdim."

"Tabii. Ve Kazanova mezarinda siçardi."

Panama sapkasi ile oynadi. Rektuma gelince; basur baslangici, rek-tal sfinkter fazlasi ile siki. Panama'li Çocuk. Prostatta büyüme ve elle muayeneye hassasiyet.

Sonra yerinden firlayip ayni numarayi bir kez daha çevirdi dangalak.

Panama'si ile oynadi. "Sürekli çaliyor," dedi.

Oturdu karsima, telefonun zilini dinleyerek, iskelet ve kas yapisi berbat - yani kötü durus (kifosis). 5 S'de fitik olasiligi.

Panama'si ile oynadi. "Telefonu açmiyor."

"Açmaz tabii, düzüsüyor"

"Tabii. Sürekli çaliyor."

Yanina gidip telefonu kapattim.

Sonra, "Agzina siçayim!" diye bagirdim.

"N'oldu, moruk?"

"Cam! Yerler cam dolu!"

Tek ayagimin üstünde durup öbür ayagimin topugundan cam parçasini çikardim. Harikaydi. Sivilce sikmaya bes çekerdi. Aninda kan fiskirdi.

Koltuguma dönüp firçalarimi temizlemek için kullandigim eski bezi kanli topuguma sardim.

"O bez kirli," dedi Çatlak Jimmy.

"Kirli olan senin beynin," dedim ona.

"Lütfen! Robunu kapat."

"Iste," dedim, "gördün mü? "

26

"Görüyordum zaten. Kapatmani o yüzden istedim."

"Tamam, lan, tamam."

Istemeye istemeye örttüm ,asaklarimi. Gece vakti herkes .asaklari-ni sergileyebilir. Ama öglenin ikisinde

.asak ister.

"Dinle," dedi Çatlak Jimmy, "geçen gece Westwood Village'da bir ekip otosunun üstüne isedigini biliyor musun?"

"Polisler neredeydi?"

"Elli metre ötede bir meseleyi halletmeye çalisiyorlardi."

"Birbirlerini düzüyorlardi muhtemelen."

"Olabilir. Ama o da yetmedi sana. Dönüp ayni arabanin üstüne bir daha isedin."

Zavalli Jimmy. Gerçekten berbat durumdaydi, l, 5 ve 6 S'de (boyun) kireçlenme. Ayrica sag kasikta fitik.

Ve karsima geçmis ekip otosuna isedigim için sikayet ediyordu.

"Pekala, Jimmy, kendini bir bok saniyorsun, öyle mi? Küçük çalintilarla dolu kesekagitlarinla üstelik. Ben sana bir sey söyleyeyim!"

"Ne?" diye sordu aynaya bakip Panama ile bir kez daha oynayarak. Sonra saraptan bir firt aldi.

"Mahkeme tarafindan araniyorsun! Hatirlamazsin ama Mary'nin kaburgalarin kirmis, iki gün sonra da dönüp yüzünü dagitmistin."

"MAHKEME MI? MAHKEME? hayir, moruk, gerçekten MAHKEMEYI kast etmis olamazsin?"

Ikinci bira sisemi odanin ortasindaki devasa sandigin içine çarpip kirdim. "Evet, yavrucugum, gerçekten kafayi yemissin sen. Yardima ihtiyacin var. Mary aleyhine müessir fiil davasi açti..."

"Müessir ne, moruk?"

Gidip kendime iki bira daha aldim.

"Dinle, göt herif, bal gibi biliyorsun müessirin ne oldugunu. Bütün hayatini bisiklete binerek geçilmedin herhalde!"

Baktim ona. Cildi kuru ve yorgundu. Ayrica sol kalçasinda bir ur oldugunu biliyordum.

"Ama bu MAHKEME isini anlayamiyorum! Ne anlama geliyor? Kabul ediyorum, küçük bir tartisma geçti aramizda. Ben de George'un çöldeki barakasina gittim. Otuz gün araliksiz porto sarabi içtik.

Döndügümde BAGIRDI bana! Görmeliydin onu! Ona zarar vermek degildi niyetim. Iri kiçini ve memelerini tekmeledim biraz, hepsi bu..."

27

"Senden korkuyor, Jimmy. Hasta bir adamsin. Çok iyi inceledim seni. Biliyorsun otuzbir çekmedigimde ya da ayik oldugumda kitap okurum, her tür kitap. Sen kafayi yemissin, dostum."

"Ama üçümüz ne kadar yakindik bir zamanlar. Bir ara seni düzmek bile istemis, bana sevgisinden düzmemisti. Bunu bana kendi söyledi."

"Ama, Jimmy, bu söyledigin o zamandi. Bazi seylerin zamanla nasil degisebileceklerini bilmiyorsun. Mary çok iyi bir insandir. Mary..."

"Allah askina! Robunu kapat! LÜTFEN!"

"Hay allah! Afedersin."

Zavalli Jimmy. Üreme sistemi -sol sperm kanali tikali, sag tarafta doku yapismasi. Muhtemelen geçmiste geçirilmis bir hastaligin sonucu.

"Anna'yi arayacagim," dedi. "Anna, Mary'nin en iyi arkadasi. O bilir. Mary beni neden mahkemeye vermek istesin?"

"Ara öyleyse, moruk."

Jimmy aynada Panama'sini düzeltti ve aradi.

"Anna. Jimmy. Ne? Hayir, olamaz! Biraz önce Hank söyledi. Dinle, bu tür oyunlar oynamam ben. Ne?

Hayir, kaburgalarim kirmadim. Iri kiçini ve memelerini tekmeledim sadece. Ne yani, gerçekten mahkemeye mi gitmek gerekiyor? Gitmem. Jerome'a giderim, Arizona'ya. Kalacak yerim ver. Ayda iki yüz yirmi bes dolar. Büyük bir arazi satisindan on iki bin dolar para kazandim... Kes sesini, lanet kan, su MAHKEME meselesine dönelim! Hemen simdi ne yapacagim, biliyor musun? Mary'ye gidiyorum, SIMDI! Onu öpüp dudaklarini çigneyecegim! Yariginin her kilini tek tek yalayacagim! Bana ne mahkemeden? Kiçini, koltuk altlarim, memelerinin arasini, agzini, her yerini..."

Jimmy bana bakti. "Kapatti."

"Jimmy," dedim. Sol kulagini yikatsan iyi edersin. Anfizem belirtileri gösteriyorsun. Egzersiz yap ve sigarayi birak. Belin için fizyoterapiye ihtiyacin var. Kalça sorununu agirlik çalismasi yaparak giderebilirsin, kabizlik..."

"Nedir bu saçmalik?"

"Kalçandaki ur bir tür sigil, saniyorum."

"Sigil senin anandir."

"Evet," dedim, "nereden buldun bisikleti?"

"Arthur'un. Arthur'da acayip bir mal var. Arthur'a gidip cigaralik 28

içelim."

"Arthur'dan hoslanmiyorum. Hassas bokun teki. Bazi hassas boklari severim. Ama Arthur öbür türden."

"Önümüzdeki hafta alti ayligina Meksika'ya gidiyor."

"Hassas boklarin çogu sürekli bir yerlere giderler. Nedir? Burs mu?"

"Evet, burs. Ama resim degil."

"Onu biliyorum. Heykeltrasligina vermislerdir."

"Sevmiyorum heykellerini," dedi Panama'li Çocuk.

"Bak, Jimmy, Arthur'dan hoslanmayabilirim ama kendimi heykellerine çok yakin hissetmisligim var."

"Ama hep bildigimiz sey -Yunan tarzi- elbiseleri uçusan koca memeli, koca götlü hatunlar. Birbirlerinin kamislarini ya da sakallarini kavramis güres tutan adamlar. Ne sikim yani?"

Öyleyse, okur, Çatlak Jimmy'yi bir an için birakip Arthur'a geçelim -ki hiç sorun degil- yazma tarzimi da kastediyorum burada: saga sola siçrarim ve siz hiç de zorlanmadan benimle gelirsiniz. Hiç önemi yoktur, görürsünüz.

Arthur'un sim devasa ölçülerde çalismasiydi. Çok çok etkileyici. Bütün o beton. En küçük heykeli bile geldiginiz günün havasina bagli olarak,

günisiginda ya da ayisiginda ya da siste, iki buçuk metre yüksekligin bütün heybeti ile dikilirdi tepenize.

Bir gece evine arka bahçeden girmeye kalkistim, o devasa beton insanlar oradaydi. Bazilari dört-bes metre yüksekliginde. Devasa gögüsler, yariklar, .asaklar her yerde. Donizetti'nin Ask Iksiri' ni yeni dinlemistim. Yaran olmadi. Cehennemde bir pigme gibi hissettim kendimi. "Arthur, Arthur, yardim et!"

diye bagirmaya basladim. Ama kafasi iyiydi galiba, ya da benimki iyiydi. Neyse, lanet korku büyümeye basladi.

Ben bir seksen boyunda, 110 kilo agirligindayim, içlerinde en iri orospu çocuguna bir omuz attim.

Bakmadigi bir anda arkadan saldirmistim. Yüzüstü düstü, hem de ne düsüs! Bütün kent duymus olmaliydi gümbürtüyü.

Sonra, meraktan, döndürdüm onu, tahmin ettigim gibi, kamisi, .asaklarindan biri, burnunun bir kismi ve sakalinin yarisi kirilmisti.

Katil gibi hissettim kendimi.

29

Sonra Arthur disari çikti, "Hank, seni görmek ne güzel!".

"Gürültü için özür dilerim, Arthur," dedim, "ama senin küçük bebeklerinden birine takildim, lanet sey devrilip parçalandi."

"Takma kafana," dedi.

Içeri girdik, sabaha kadar esrar içtik. Ondan sonra hatirladigim, günes dogmustu ve arabami sürüyordum

-sabahin dokuzu- ne kadar dur isareti ve kirmizi isik çiktiysa önüme hepsinde geçtim. Hiç sorun çikmadi.

Hatta arabami evin bir buçuk blok ötesine park etmeyi bile basardim.

Kapiya geldigimde beton bir kamis buldum cebimde. Yarim metre vardi lanet sey. Gidip ev sahibemin posta kutusuna sikistirdim, ama çogu disarda kalmisti, kivrik ve ölümsüz, basi iri ve yuvarlak, postacinin takdirine kalmis.

Pekala. Çatlak Jimmy'ye dönelim.

"Yani," dedi Çatlak Jimmy, "gerçekten MAHKEMEYE mi çikmam gerekiyor? MAHKEMEYE?"

"Bak, Jimmy, gerçekten yardima ihtiyacin var. Patton'a ya da Ca-marillo'ya götüreyim seni."

"Off, yoruldum o kodugum elektrosoklarindan... Birrrrr!!!! Birrrrr!!!!"

Çatlak Jimmy koltugunda bütün vücudunu titretip bir kez daha aldi elektrigi.

Sonra aynada Panama'sini düzeltti, gülümsedi, kalkti ve telefona yürüdü.

Numarayi çevirdi, bana bakti ve, "Çaliyor," dedi.

Hepsi gelirdi beni görmeye. Doktorum bile beni telefonla ariyor. "Isa psikiyatrlarin ve egolarin en büyügüydü -Tanri'nin oglu oldugunu iddia etti. Paragözleri kiliseden atti. Yaptigi en büyük hata. Siçtilar agzina. Bir çivi tasarruf etmek için ayaklarini üst üste çivilediler. Ne boktan is."

Hepsi gelirdi beni görmeye. Soyadi Ranch ya da Rain olan bir tip var, her seferinde uyku tulumu ve anlatacak acikli bir hikaye ile gelir. Bu yöntemle Berkeley ile New Orleans arasinda mekik dokur. Iki ayda bir bende. Berbat, modasi geçmis rondolar yazar. Ve her gelisinde cebimden bir beslik çikar, yedigi içtigi de cabasi. Olsun, kamistan çok para verdim bu hayatta, ama bu insanlar benim de yasam mücadelesi

verdigimin farkinda degiller mi?

Ve iste Çatlak Jimmy, iste ben.

Ya da Maxie. Maxie, Halkin Sesi Örgütü'ne yardim etmek için Los Angeles'in kanalizasyonunu tikamayi planliyor. Gerçekten güzel bir jest, kabul etmek lazim. Ama, Maxie, evlat, bana birkaç gün önceden haber ver, olur mu? Halkin yanindayim. Eski dostuz. Kenti terkederim.

Dava ve Bok iki ayri seydir ve Maxie bunu idrak edemiyor. Beni aç birak, ama bokumu ya da tuvaletimi tikama. Hatirliyorum, bir keresinde ev sahibim bir haftaligina Hawaii'ye tatile gitmisti. Gider.

Gittigi gün tuvaletim tikandi. Bok fobim oldugu için pompa bulundururum, ama pompaladim pompaladim, hiç bir ise yaramadi. Neye battigimi söylememe gerek yok.

Yakin dostlarimi aradim, öyle fazla dostu olan biri de degilim, varsa da degil telefonlari, tuvaletleri bile yok... hiçbir seyleri yok genellikle.

Neyse, telefonu ve tuvaleti olan birini aradim. Çok kibar davrandi.

"Tabii, Hank, ne zaman istersen bende siçabilirsin!"

Davetini kabul etmedim ama. Söyleyis sekli ile ilgiliydi belki. Ev sahibim Hawaii'de hula kizlarini seyrediyordu ve agzina siçtigim bok parçalan suyun üstünde dönüp bana bakiyorlardi.

Siçmak zorunda kaldigim her gece bok parçalarini sudan toplayip bir kesekagidina koyuyor, arabama binip onlari atabilecegim uygun bir yer ariyordum.

Genellikle motoru söndürmeden park edip bir duvarin üstünden firlatiyordum. Önyargisiz olmaya çalisiyordum, ama özellikle sessiz bir yer olan Düskünler Yurdu'nu en az üç kez onurlandirdigimi biliyorum.

Ya da bazen arabanin penceresini açip bir bilek darbesi ile salliyordum kesekagidini, sigara külü ya da puro izmariti sallar gibi.

Ve boktan söz açilmisken, kanserden korkmam kabizliktan korktugum kadar. (Dönecegiz çatlak Jimmy'ye. Böyle yazdigimi söylemistim size.) Bir gün siçmasam, hiçbir yere gidemem, hiçbir sey yapamam

-çaresizlikten sistemi açmak için kendi çükümü emmeye bile kalkismi-simdir. Ve kendi çükünüzü emmeyi denemisseniz insanin sirtina, boynuna, bütün kaslarina binen yükün farkindasinizdir. Kamisi gerektigi kadar sivazladiktan sonra iskence aletinde bir yaratik gibi bacaklarini basinin üstünden geçirip parmaklarini somyanin yaylarina geçirirsin,

31

kiçinin deligi ayazda ölmekte olan bir serçe gibi titrer, bütün agirligin o koca bira göbeginin üstüne katlanmistir, ve yirmi yirmi bes santimle iskalasini yüregin yanmaz, -iki santimle iskalarsin- o kadardir dilinle kamisinin basi arasindaki mesafe, ama de ki kirk kilometre. Tanri, ya da her kimse, bizi yarattiginda ne yaptigini biliyormus.

Ama çatlaklara dönelim.

Jimmy saat bir buçuktan altiya kadar ayni numarayi aradi. Sabrim tasana kadar. Hayir, alti buçuktu sabrim tastiginda. Ne fark eder? 749'uncu telefondan sonra robumu açtim, yanina gittim, telefonu elinden aldim ve, "Buraya kadar," dedim.

Hayden'in 102. Senfonisi'ni dinliyordum. O gecelik yeterince bira içmistim ve Çatlak Jimmy tahammülümün sinirini asmisti. Can sikici herifin tekiydi. Kumsinegi. Timsah kuyrugu. Topuga bulasmis köpek boku.

Bana bakti. "Mahkeme? Yani beni mahkemeye mi veriyor? Inanamiyorum, insanlarin oynadigi oyunlara inanamiyorum..."

Yavanliklar. Ve S 5'te fitik.

Ben de esneyip Izzy Steiner'i aradim, onu bana musallat eden en yakin arkadasini. Izzy Steiner yazarlik iddiasindaydi. Ben yazamadigini söylüyordum. O da benim yazamadigimi söylüyordu. Ikimizden biri hakli olabilirdi, ya da haksiz.

1.50 boyunda ve 100 kilo agirliginda bir Yahudi çocuguydu Izzy -kollan kalin, bilekleri kalin, boga boyunlu, basi tikli; gözleri çok küçük ve agzi son derece sevimsiz -Izzy Steiner'in ihtisamini dillendirip sürekli bir seyler

çigneyen küçük bir delik. Sürekli yerdi: tavuk kanadi, hindi budu, somun somun Fransiz ekmegi, örümcek boku -ne bulursa.

"Steiner?"

"Hi?"

Hahamlik egitimi aliyordu ama haham olmak istemiyordu. Tek istedigi yemek ve genislemekti. Isemek için bir dakikaligina tuvalete girerdin, çiktiginda ya buzdolabini bosaltmis ya da o doymak bilmez ve utangaç ifade ile son lokmayi zikkimlaniyor olurdu. Allahtan çig et yemez -az pismis sever, çok az pismis, ama çig degil.

"Steiner?"

"Slop..."

"Su agzindakini bitir. Sana söylemek istedigim bir sey var."

Çigneyisini dinledim. Samanlikta düzüsen on iki tavsani andiriyordu.

"Dinle, Çatlak Jimmy burada. Adamin. Bisikletle gelmis. Kusmak üzereyim. Buraya gel. Hemen. Seni uyariyorum. Senin dostun. Senden baska dostu yok. Hemen buraya gel. Götür onu buradan, beni kurtar.

Elimden bir kaza çikabilir."

Kapattim.

"Izzy'yi mi aradin?" diye sordu Jimmy.

"Evet. Gerçek dostunu."

"Hay Allah," dedi Çatlak Jimmy. Çatallarini, kasiklarini, biçaklarini, tahta bebeklerini filan kesekagidina doldurup disari çikti, bisikletinin sepetine zulaladi.

Zavalli Izzy yoldaydi. Tank. Gökyüzünü emen kara bir kara delikten farksiz agziyla. Hemingway, Faulkner, Mailer ve Mahler'e saplanip kalmisti.

Ve birden Izzy belirdi. Asla yürümezdi. Uçararak dalardi kapilardan içeri.

Sonra Çatlak Jimmy'yi ve sarap sisesini gördü.

"Paraya ihtiyacim var, Jimmy! Ayaga kalk!"

Izzy, Jimmy'nin ceplerini ters yüz etti ama bir sey bulamadi.

"N'apiyorsun moruk ya?" dedi Çatlak Jimmy.

"Seninle son kez dövüstügümüzde gömlegimi yirttin. Pantolonumu yirttin. Pantolon için 5, gömlek için de 3 dolar borçlusun bana."

".iktir lan, gömlegini mömlegini yirtmadim."

"Kes sesini, Jimmy. Seni uyariyorum!"

Izzy bisiklete kosup sepeti karistirmaya basladi. Kahverengi kesekagidi ile döndü. Kesekagidini sehpanin üstüne bosaltti.

Çatallar, kasiklar, biçaklar, lastik bebekler... tahtadan oyma figürler...

"Bi bok etmez bunlar!"

Izzy bisiklete gidip sepeti karistirdi yine.

Çatlak Jimmy ivir ziviri kesekagidina doldurdu tekrar. "Sadece gümüsler yirmi papel eder! Nasil bir g.t oldugunu görüyor musun?"

"Evet."

Izzy içeri daldi. "Jimmy, para edecek hiçbir bok yok o bisiklette!

Bana sekiz dolar borçlusun, Jimmy. Bak, son dövüstügümüzde elbiselerimi yirttin!"

".iktir git!"

Jimmy aynanin karsisinda yeni Panama sapkasini düzeltti bir kez. daha.

"Bakar misin! Bak ne kadar yakisikliyim!"

"Evet, görüyorum," dedi Izzy ve Jimmy'nin yanina gidip Panama'yi Jimmy'nin basindan aldigi gibi yan tarafina kocaman bir delik açti. Sonra tekrar Jimmy'nin basina koydu. O kadar yakisikli görünmüyordu artik Jimmy.

"Yapiskanli bant ver bana," dedi Jimmy, "sapkami tamir etmeliyim."

Izzy masanin üstündeki banti aldi, deligin içine bir miktar tikadiktan sonra banti sapkanin etrafindan geçirdi, ama çogunu iskalamisti. Bant sapkanin kenarindan asagi, Jimmy'nin burnunun üstüne sarkti.

"Ne isim var benim mahkemede? Oyun oynamam ben! Ne sikim is bu?"

"Pekala, Jimmy," dedi Izzy, "seni Patton'a götürüyorum. Hastasin sen! Yardima ihtiyacin var! Bana 8

dolar borçlusun, Mary'nin kaburgalarini kirdin, yüzünü dagittin... hastasin, hasta, hasta!"

".ikerim lan g.tünü," dedi Jimmy. Ayaga kalkip Izzy'ye bir tane salladi, iskaladi ve yere düstü. Izzy onu kaldirip havada döndürmeye basladi.

"Yapma Izzy," dedim, "yerler kirik cam parçalan ile dolu"

Izzy onu kanepeye firlatti. Çatlak Jimmy kahverengi kesekagidi ile disari kostu, bisikletin sepetine yerlestirdi ve küfür etmeye basladi.

"Izzy, sarap sisemi çaldin! Bir sise sarabim daha vardi kesekagidin-da! Çaldin, orospu çocugu! 54 sente patladi o sise bana. Satin aldigimda bütün param 60 sentti. Simdi sadece 6 sentim var."

"Bak, Jimmy, Izzy senin siseni neden alsin? Nedir o yanindaki? Kanepede?"

Jimmy siseyi aldi, agzindan içeri bakti.

"Hayir, bu degil. Bir tane daha var, Izzy aldi."

"Jimmy, arkadasin sarap içmez. Ne yapsin siseni. Bu kuruntulardan vazgeçip burdan .iktir olmaya ne dersin?"

"Ben de yoruldum senden, Jimmy," dedi Izzy, "pedalla bakiyim. 34

Suyun kaynadi."

Jimmy aynanin karsisinda Panama'sindan arta kalani düzeltti. Sonra disari çikti, Arthur'un bisikletine bindi ve ayisiginin altinda pedalla-di. Saatlerden beridir bendeydi. Hava kararmisti.

"Zavalli, orospu çocugu," dedim pedallayisini izlerken, "aciyorum ona."

"Ben de," dedi Izzy.

Sonra çalinin içine elini sokup sarap sisesini çikardi. Içeri girdik.

"Iki bardak getireyim," dedim.

Bardaklari aldim, oturup sarabi içtik.

"Kendi çükünü emmeyi denedin mi?" diye sordum Izzy'ye.

"Eve gidince denerim."

"Yapilabilecegini sanmiyorum."

"Sonucu sana bildiririm."

"Iki santim kisa kaliyorum. Delirtiyor beni."

Sarabi bitirip Shakey'nin Yeri'ne gittik, büyük bardaklarda o koyu biradan içip eski dövüsleri seyrettik

-Louis'nin Dutchman tarafindan yere serilisi; üçüncü Zale-Rocky dövüsü; Braddock-Baer; Dempsey-Firpo, hepsini, sonra eski bir Lorel ile Hardy koydular... tren kompart-maninda battaniyeyi paylasamadiklari bir sahne vardi. Benden baska kimse gülmedi. Herkes bana bakip duruyordu. Fistiklari agzima atip kahkahalarla güldüm. Sonra Izzy gülmeye basladi. Sonra herkes gülmeye basladi battaniye kavgasina. Çatlak Jimmy aklimdan silindi, saatlerden beri ilk kez insan gibi hissetmeye basladim kendimi.

Hayat kolaydi -yeter ki sal kendini. Biraz da paran olacak. Birak baskalari savassin savaslarda, birak baskalari girsin kodeslere.

Kapanisa kadar kaldik, sonra Izzy kendi evine gitti, ben kendi evime.

Soyundum, kamisi sabunladim, ayak parmaklarimi somyanin yaylarina geçirip tesbih böcegi gibi kivrildim. Ayni sey - iki santim. Her-seye sahip olamiyordu insan hayatta. Uzanip Tolstoy'un Savas ve Baris'ini aldim, ortasindan açip okumaya basladim. Degisen bir sey yoktu. Hâlâ kötüydü.

MESLEK OLARAK YAZARLIGI ÖNERIR MISINIZ?

Bar. Elbette. Kalkis pistine bakiyordu. Bara oturmustuk ama barmen bizimle ilgilenmiyordu. Havaalani barlarinda barmenler züppe oluyorlardi anlasilan. Eskiden yatakli vagon görevlilerinin oldugu gibi.

Bagirmaktansa, ki barmenin istedigi oydu, masalardan birine oturmayi önerdim Gerson'a. Masalardan birine oturduk.

Iyi giyimli hirsizlar her yerde; rahat ve sikilmis görünüyor, içkilerini yudumlayip sessizce muhabbet ederek uçaklarini bekliyorlardi. Gerson ile oturdugumuz yerden garson kizlari kesiyorduk.

"Hasiktir," dedi Gerson, "etekleri o kadar kisa ki külotlari görünüyor."

"Hi him," dedim.

Sonra onlari degerlendirmeye basladik. Birinin kiçi çok siskaydi. Öbürünün bacaklari inceydi. Ve ikisi de aptal görünümlüydüler ve kendilerini bir bok saniyorlardi. Siska kiçli olan yanimiza geldi. Gerson'a ne istedigini

sorduktan sonra kendime sulu skoç söyledim. Kiz içkileri almaya gitti, sonra döndü. Içkiler normal bir barda koyduklarindan daha çok degildi, ama külotunu gösterdigi için iyi bir bahsisi 36

hak ediyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu Gerson.

"Evet," dedim, "ama neyi kastediyorsun?"

"Ilk kez uçacak olmam?"

"Korkacagimi sanmistim. Ama simdi, bunlari gördükten sonra -' elimi salladim, "-önemi yok..."

"Ya siir dinletilerinden?"

"Sevmiyorum siir dinletilerini. Çok aptalca buluyorum. Çukur kazmak gibi bir sey. Hayatta kalma savasi."

"Yapmak istedigin isi yapiyorsun hiç olmazsa."

"Hayir," dedim, "senin yapmak istedigin isi yapiyorum."

"Öyle olsun. O zaman insanlar yaptigin is için sana minnet duyacaklar diyelim."

"Umarim. Bir sone okudugum için linç edilmek istemem."

Seyahat çantama uzandim, bacaklarimin arasina yerlestirip içkimi tazeledim. Onu içtikten sonra Gerson'a ve bana birer içki daha söyledim.

Külotu firfirli olan siska kiçli: o firfirli külotun altina bir külot daha giymis miydi acaba? Içkilerimizi bitirdik.

Gerson'a beni havaalanina getirdigi için bir beslik verdim ve uçaktaki yerimi almak için yukari çiktim. Son siradaki son koltuga oturmamla uçagin hareket etmesi bir oldu. Kaçirmama ramak kalmisti.

Uzun zaman aldi havalanmamiz. Yanimda, pencere kenarinda yasli bir nine oturuyordu. Sakin görünüyordu, nerdeyse sikilmis. Genelevler zinciri isletiyor, haftada 4-5 kez uçuyordu muhtemelen.

Emniyet kemerimi tam olmasi gerektigi gibi baglayamadim ama benden baska kimse sikayet etmedigi için öyle biraktim. Koltuktan firlayip uçmak hostesi çagirip emniyet kemerimi baglamasini istemekten daha az utanç vericiydi.

Havalanmistik ve çiglik atmamistim. Tren yolculugundan daha sakindi. Devinim yok. Sikici. Saatte elli kilometre filan yapiyorduk sanki; daglar ve bulutlar telassiz geçiyorlardi pencerenin önünden. Iki hostes koridorda bir asagi bir yukari gidip geliyor, gülümsüyor gülümsüyor gülümsüyorlardi. Biri fena parça degildi ama boyun damarlari firlamisti, iri iri damarlar. Yazik. Öbür hostesin kiçi siskaydi.

Yemek yedik, sira içkilere geldi. Bir dolar. Içki istemeyenler vardi.

37

Tuhaf kurbagalar. Sonra hosteslerin gerçek yüzlerini görebilmek için uçagin kanatlarindan birinin kopmasini diledim. Boynu damarli olanin korkunç bir çiglik atacagindan emindim. Siska kiçlinin ne yapacagini tahmin etmekte zorlandim. Boynu damarli olani tutugum gibi uçak düserken tecavüz ederdim.

Sip sak. Yere çarpmadan hemen önce birbirimize kenetlenip ayni anda bosalirdik.

Düsmedik. Ikinci içki hakkimi kullandim, sonra ninenin gözlerinin önünde üçüncüyü götürdüm. Gözünü

bile kirpmadi. Ben kirptim. Duble. Sek. Bir dikiste.

Sonra vardik. Seattle...

Biraktim insinler. Baska çarem yoktu. Simdi de çözemiyordum emniyet kemerini.

Boynunda iri damarlari olan hostesi çagirdim.

"Hostes Hanim! Hostes Hanim!"

Yanima geldi.

"Kusura bakmayin... ama emniyet kemeri... nasil açiliyor bu lanet sey?"

Kemere dokunmadigi gibi, yanima da yaklasmadi.

"Ters çevirin efendim."

"Evet?"

"Arkadaki küçük klipsi çekin..."

Gitti. Klipsi çektim. Havagazi. Çektim ve çektim. Tanrim!... sonra birden açildi.

Uçus çantami kapip normal davranmaya çalistim.

Hostes gülümsedi bana kapidan çikarken.

"Iyi aksamlar, yine bekleriz, efendim!"

Merdivenden inip yürümeye basladim. Sari saçli genç bir oglan beni bekliyordu.

"Bay Chinaski?" diye sordu.

"Evet, Belford sen misin?"

"Yüzünüzden tanidim sizi..." dedi.

"Tamam, tamam," dedim, "çikalim buradan."

"Dinletiye birkaç saat var."

"Harika."

Altini üstüne getiriyorlardi havaalaninin. Otoparka gidebilmek için otobüse binmek gerekiyordu. Otobüs henüz gelmemisti. Bekletiyorlar-38

di insanlari. Kalabalik birikmisti. Belford onlara dogru ilerledi.

"Dur! Dur!" dedim, "o lanet kalabaligin içine sokma beni!"

"Sizin kim oldugunuzu bilmiyorlar, Bay Chinaski."

"Bana mi söylüyorsun? Ama ben onlarin kim olduklarini biliyorum. Surada duralim. Otobüs gelince firlariz. Bu arada bir yudum alir misin?"

"Hayir, Bay Chinaski."

"Bana kisaca Henry de, Belford."

"Benim de adim Henry," dedi.

"Dogru ya, unutmusum..."

Orada dikildim ve içtim.

"Otobüs geliyor, Henry!"

"Tamam, Henry!"

Otobüse dogru kostuk.

Ondan sonra benim, "Hank" onun "Henry" olduguna karar verdik.

Bir adres vardi elinde. Bir arkadasin dag evi. Dinletiye kadar orada istirahat edebilecektik. Arkadasi kent disindaydi. Dinleti saat dokuzdan önce baslamayacakti. Henry bir türlü bulamadi dag evini. Doga güzeldi. Çamlik ve çamlik ve göller ve çamlik. Temiz hava. Trafik yok. Sikildigimi hissettim. Güzellik yoktu içimde. Hiç de iyi biri degilim, diye geçirdim içimden. Karsimda olmasi gerektigi gibi bir hayat var ve ben kendimi hapiste gibi hissediyorum.

"Güzel yer," dedim, "ama bir gün buranin da içine ederler herhalde."

"Ederler," dedi Henry, "kar yagdiktan sonra görmelisin."

Allaha sükür ondan yirttik, diye geçirdim içimden...

Belford bir barin önünde durdu. Içeri girdik. Nefret ederim barlardan. Barlar hakkinda çok fazla öykü ve siir yazmistim. Belford bana kiyak yaptigini zannediyordu.

Bir süre sonra insanin girtlagina takilip kaliyordu barlar. Kusmak istiyordunuz. Bar müdavimleri eskici dükkanindaki insanlardan farkli degildirler:, zamani ve herseyi öldürmek için giderler oraya.

Belford'u izledim. Masalardan birinde oturan insanlari taniyordu. Bu bilmem ne profesörü. Su bilmem ne profesörü. Bu bilmem kim, o bilmem kim. Bir masa dolusu. Birkaçi kadin. Kadinlar tereyagi gibi 39

duruyorlardi nedense. Hepsi oturmus önlerindeki büyük bardaklardan yesil, zehir gibi bir bira içiyorlardi.

Benim önüme de yesil biradan geldi. Bardagi kaldirdim, nefesimi tuttum ve bir yudum aldim.

"Çalismalarinizi hep begenmisimdir," dedi profesörlerden biri, "bana seyi hatirlatiyorsunuz..."

"Özür dilerim," dedim, "birazdan dönerim..."

Helaya gittim. Les gibi kokuyordu tabii ki. Dört dörtlük hos bir mekan.

Bar... kusuyorum seni!

Kabinlerden birinin kapisini açacak zamanim olmadi. Pisuara kostum. Üç pisuar ötede barin sarlatani isiyordu. Kirmizi kepli. Komik adam. .iktir.

Kustum, ona en pis bakislarimdan birini firlattim, disari çikti.

Sonra ben çiktim, yesil biramin önüne oturdum.

"Bu gece siirlerinizi nerede okuyorsunuz?"

Cevap vermedim.

"Hepimiz orada olacagiz."

"Ben de orada olurum herhalde," dedim.

Olmak zorundaydim. Bana yolladiklari çeki tahsil etmis, parayi yemistim bile. Öbür dinleti, ertesi gün, ondan kaçabilirdim belki.

Tek istedigim Los Angeles'daki odama dönmekti; perdeler çekilmis, üstüne kirmizi biber serpilmis haslanmis yumurta ile votka, radyoda Mahler...

Aksamin dokuzu. Belford beni içeri soktu. Küçük yuvarlak masalara oturmus insanlar. Sahne.

"Seni tanistirmami ister misin," diye sordu Belford.

"Hayir," dedim.

Sahneye çikan basamaklari buldum. Bir iskemle ile bir masa vardi sahnede. Seyahat çantami masanin üstüne koyup içindekileri çikartmaya basladim.

"Adim Chinaski," dedim onlara, "ve bu bir sort, iste bir çift çorap, bir gömlek, cep viskisi ve birkaç siir kitabi."

Viski ile kitaplari masanin üstünde biraktim. Siseyi açtim, bir yudum aldim. "Sorusu olan var mi?"

40

Çit yok.

"Pekala, baslayalim öyleyse."

Önce eskilerden okudum birkaç tane. Siseye yumuldukça güzel le-siyordu siirler -benim için. Üniversite ögrencileri önyargili degillerdi zaten. Tek bir sey istiyorlardi -onlara bilerek yalan söylenmesin. Hakliydilar bence.

Ilk yarim saati atlattim, sonra on dakikalik bir ara istedim, mavi sisemle sahneden inip Belford ve dört-bes ögrenci ile birlikte masalardan birine oturdum. Genç bir kiz kitaplarimdan biri ile yanima geldi.

Her-yerini imzalarim senin yavrum!, diye geçirdim içimden.

"Bay Chinaski?"

"Elbette," dedim dahi elimi sallayarak. Adini sordum. Sonra bir seyler yazip çiplak bir kadini kovalayan çiplak bir adam çizdim. Tarihi attim.

"Çok tesekkür ederim, Bay Chinaski!"

Bu is böyle yürüyordu demek? Bir ton palavra.

Sisemi çocuklardan birinin agzindan çektim. "Bana bak, evlat, bu aldigin ikinci yudum. Yarim saat daha o sahnede terleyecegim ben. Bir daha o siseye dokundugunu görmeyeyim."

Masanin ortasinda oturuyordum. Siseden siki bir firt aldim.

"Meslek olarak yazarligi önerir misiniz?" diye sordu genç ögrencilerden biri.

"Komik olmaya mi çalisiyorsun?" diye sordum ona.

"Hayir, hayir. Ciddiyim. Meslek olarak yazarligi önerir misiniz?"

"Yazmak seni seçer, sen yazmayi seçmezsin."

Kesti sesini. Bir daha yumuldum siseye, sonra sahneye çiktim. Yegledigim siirleri sona saklarim hep. Ilk kez bir üniversitede okuyordum ama gelmeden önce isinmak için bir Los Angeles kitapçisinda iki gece üst üste okumustum. Sarhos. En iyisini sona sakla. Çocukken yaptigin gibi. Siirleri okudum, sonra da kitaplari kapattim.

Alkis sasirticiydi. Kuvvetliydi, uzun süre kesilmedi. Mahcup oluyordu insan. O kadar da iyi sayilmazdi siirler. Baska bir seyi alkisliyorlardi. Okumanin sonunu getirebilmis olmami herhalde...

Proesörlerin birinin evinde bir parti vardi. Fena halde Hemingway'i andiriyordu profesör. Hemingway ölmüstü, tabii ki. Profesörün de ölmüs oldugu pekala söylenebilirdi. Edebiyat ve yazmak üzerine konu-41

suyordu sürekli -daha igrenç bir konu düsünemiyorum. Nereye gitsem pesimdeydi. Bir tek tuvalete girmedi benimle. Ne zaman dönsem, kar-simdaydi-

"Oo, Hemingway! Öldügünü saniyordum!"

"Faulkner'in da ayyasin teki oldugunu biliyor muydun?"

"Evet."

"James Joyce hakkinda ne düsünüyorsun?"

Hastaydi: baska bir sey düsünemiyordu.

Belford'u buldum. "Evlat, buzdolabi bos. Hemingway içki stokla-miyor anlasilan..."

Bir yirmilik tutusturdum eline. "Gidip hiç olmazsa bira alacak birini biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Güzel. Iki de puro."

"Hangisinden?"

"Fark etmez. Ucuzundan. On ya da on bes sentlik. Tesekkürler."

Yirmi-otuz kisi vardi orada ve bu buzdolabini ikinci doldurusumdu. Bu palavra böyle yürüyordu demek?

Odadaki en güzel kadini seçip benden nefret ettirmeye karar verdim. Mutfak masasinda tek basina oturuyordu.

"Güzelim," dedim, "su lanet Hemingway hasta bir adam."

"Biliyorum," dedi.

"Dostluk kurmaya çalistigini biliyorum, ama edebiyattan baska bir sey konusamiyor, ne igrenç bir konu!

Biliyor musun, bugüne kadar taniyip da hoslandigim bir yazar çikmadi. Hepsi tatsiz tuzsuz, boktan herifler..."

"Biliyorum," dedi, "biliyorum..."

Basini çevirip öptüm. Karsi koymadi. Hemingway bizi gördü, öbür odaya gitti. Hey! O kadar da yapiskan degilmis koca oglan! Kayda deger!

Belford alisveristen döndü, biralari önümüze koydu ve ben saatlerce konustum hatunla; öptüm, oksadim.

Hemingway'in karisi oldugunu ancak ertesi gün ögrendim...

Yatakta uyandim, yalniz, bir evin ikinci katinda. Hâlâ Heming-

way'in evindeydim muhtemelen. Her zaman oldugumdan daha aksamdan kalmaydim. Yüzümü günesten öte yana çevirip gözlerimi kapattim.

Biri beni sarsti.

"Hank! Hank! Uyan!"

"Off, git basimdan."

"Hemen çikmamiz gerekiyor. Saat on iki'de bir dinletin var. Yolumuz uzun. Ancak varir."

"Varmayalim."

"Mecbursun. Sözlesme imzaladin. Bekliyorlar. Televizyona çikaracaklar seni."

"Televizyon mu?"

"Evet."

"Aman Allahim, ya kameranin karsisinda kusarsam?"

"Hank, gitmek zorundayiz."

"Tamam, tamam."

Yataktan çikip ona baktim. "Sen iyi birisin, Belford. Benimle ilgilenmek kolay degildir. Neden hiç

sinirlenmiyor, küfür filan etmiyorsun?

"En sevdigim yasayan sairsin de ondan," dedi.

Güldüm. "Tanrim, kamisimi çikarip üstüne bile iseyebilirim öyleyse..."

"Hayir," dedi, "benim ilgimi çeken sidigin degil, siirlerin."

Iste, haddimi bildirmisti, onun adina sevinmistim. Çantami kaptim, Belford merdivenden inmeme yardimci oldu. Hemingway ile karisi asagidaydilar.

"Tanrim, berbat görünüyorsun!" dedi Hemingway.

"Dün gece için özür dilerim, Ernie. Karin oldugunu ancak..."

"Unut gitsin," dedi, "kahve ister misin?"

"Evet," dedim, "kahve iyi gelecek."

"Bir seyler yemek ister misin?"

"Sagol. Yemek yemem."

Sessizce oturup kahvelerimizi içtik. Sonra Hemingway bir sey söyledi. Ne oldugunu tam olarak hatirlamiyorum. James Joyce hakkindaydi yanilmiyorsam.

"Lanet olsun!" dedi karisi, "susmayi bilmez misin sen?"

"Hadi, Hank," dedi Belford, "çikmamiz gerekiyor."

"Pekala," dedim.

Ayaga kalkip kapiya dogru yürüdük. Hemingway'in elini siktim.

"Seninle arabaya kadar geleyim," dedi.

Belford ve Hemingway arabaya dogru yürüdüler. Hatuna döndüm.

"Hosçakal," dedim.

"Hosçakal," dedi, sonra da öptü beni. Hiç böyle öpülmemistim. Bütün benligi ile öpmüstü beni.

Sonra disari çiktim. Hemingway ile bir kez daha el sikistik. Sonra biz arabaya bindik, o da eve, karisinin yanina döndü...

"Üniversitede Edebiyat dersi veriyor," dedi Belford.

"Evet," dedim.

Gerçekten hastaydim. "Bu isi kivirabilecegimden emin degilim. Ögle saatinde siir dinletisi mi olur?"

"Ögrencilerin büyük çogunlugu seni görme firsatini ancak o saatte bulabilirler."

Bir süre yol aldik, bu isten kaçis olmadigi tam olarak o zaman dank etti kafama. Her zaman yapmak zorunda oldugun bir sey vardi, yoksa üstünü çiziveriyorlardi. Katlanmasi güç bir olguydu ama kafama not edip, bir gün bu zorunluklardan kaçmanin bir yolunu bulabilecek miyim acaba, diye geçirdim içimden.

"Bu isi kivirabilecek gibi görünmüyorsun," dedi Belford.

"Bir yerde dur. Bir sise skoç alalim."

O tuhaf görünümlü Washington marketlerinden birinin önüne çekti. Kendime gelmek için bir küçük votka, dinleti için de bir büyük skoç aldim. Belford gidecegimiz yerde insanlarin hayli tutucu oldugunu, viskiyi içmek için bir termos satin almanin iyi fikir olabilecegini söyledi. Bir termos satin aldim.

Bir yerde kahvalti molasi verdik. Güzel yerdi ama garson kizlar külotlarini göstermiyorlardi.

Tanrim, heryer kadin doluydu, yarisindan fazlasi adamin çükünü kaldiriyordu ve elden bir sey gelmiyordu

-bakiyordunuz sadece. Kim tasarlamisti bu korkunç numarayi? Ama bir yandan da hepsi birbirine benziyordu, bir papatya tarlasi. Hangisini seçerdin? Hangisi seni seçerdi? Önemi yoktu, hüzün vericiydi.

Seçimler yapildiktan sonra da zaten

yürümezdi, kimse için, dediklerine kulak asmayin siz.

Belford ikimiz için sicak çörek ile sahanda yumurta söyledi. Sarisi az pismis.

Bir garson. Gögüslerine, kalçalarina, dudaklarina ve gözlerine baktim. Zavalli. Ne zavallisi? Açmasi orospu çocugunun tekini sögüsle-mekten baska bir sey düsünemiyordu muhtemelen...

Çöreklerin çogunu mideme indirmeyi basardim, sonra arabaya atladik.

Belford dinletiye yetismeye kararliydi. Azimli bir genç adam.

"Dünkü dinletide sisene iki kez yumulan tip var ya..."

"Evet. Kasiniyordu."

"Herkesin ödü kopuyor ondan. Yurttan kovuldu ama hâlâ ortalikta dolaniyor. Sürekli LSD aliyor. Kafayi yemis."

"Beni hiç irgalamaz, Henry. Kadinimi çal ama viskime dokunma."

Benzin almak için durduk, sonra yine yola koyulduk. Skoçu termosa bosaltmis, votkayi mideme indirmeye çalisiyordum.

"Birazdan oradayiz," dedi Belford, "yurt gökdelenleri buradan görünüyor. Bak!"

Baktim.

"Aman Tanrim!" dedim.

Yurt gökdelenlerini görür görmez basimi arabanin penceresinden çikarip kusmaya basladim. Belford'un kirmizi arabasinin yan tarafi kusmuk olmustu. Kararli bir sekilde arabayi sürmeye devam etti. Hâlâ bu isi kivirabilecegim! düsünüyordu, kusmam bir sakaydi sanki. Habi-re geliyordu.

"Kusura bakma," diyebildim.

"Önemi yok," dedi, "saat on ikiye geliyor. Bes dakikamiz var. Yetistigimiz için mutluyum."

Arabayi park etti. Seyahat çantami kaptim, arabadan indim ve otoparka kustum.

Belford topuklamisti.

"Bir dakika," diye seslendim.

Bir direge tutunup tekrar kustum. Yanimdan geçen ögrenciler bana baktilar: su yasli adama bak, ne yapiyor?

Belford'un pesine takildim... suradan yukari, buradan asagi. Ameri-45

kan Üniversitesi -bol çalilik, patikalar matikalar. Adimi gördüm bir afiste - HENRY CHINASKI, SIIR

DINLETISI...

Bu benim, diye geçirdim içimden. Bir kahkaha atmamak için zor tuttum kendimi. Bir odaya itildim. Tika basa doluydu. Küçük beyaz yüzler. Küçük beyaz hamurlar.

Bir iskemleye oturtular beni.

"Efendim," dedi televizyon kamerasinin arkasindaki tip, "kolumu kaldirdigimda basliyorsunuz."

Kusacagim, diye geçirdim içimden. Çantamda siir kitabi aramaya basladim. Oyalaniyordum. Belford onlara kim oldugumu anlatmaya basladi... kuzeybati Pasifik'te ne kadar eglendigimizi filan...

Adam kolunu kaldirdi.

Basladim: "Adim Chinaski. Ilk siirimin adi..."

Üç-dört siir okuduktan sonra termosa asilmaya basladim. Gülüyorlardi. Neye güldükleri umurumda bile degildi. Termosa birkaç kez daha asildim, rahatladim. Mola yok bu kez. Yan tarafta duran televizyon ekranina baktim, yarim saatten beri saçimin bir teli alnimin tam ortasindan burnumun üstüne kivrilmisken okudugumu fark ettim. Bu beni eglendirdi en azindan; sonra saçimi geriye attim, okumaya devam ettim.

Isin üstesinden gelmistim anlasilan. Alkis öbür yerdeki kadar olmasa da iyi sayilirdi. Ne önemi vardi?

Yeter ki çikayim buradan. Bazilarinin elinde kitaplarim vardi, imzalatmaya geldiler.

Hi himm, diye geçirdim içimden, kazin ayagi böyle demek.

Bunlarin disinda fazla bir sey olmadi. Yüz dolarim için bir makbuz imzaladim, Edebiyat Bölüm Baskani ile tanistim. Felaket seksi bir hatundu. Ona tecavüz edecegim, diye geçirdim içimden. Daha sonra tepedeki dag evine gelebilecegini söyledi -Belford'un arkadasinin dag evi- ama siirlerimi dinledikten sonra gelmedi tabii ki. Bitmisti. Köhne avluma ve delilige, ama

benim bildigim türden bir delilige dönüyordum. Belford beni havaalanina götürdü, bara oturduk. Içkileri ben ismarliyordum.

"Tuhaf," dedim, "aklimi kaçiriyor olmaliyim. Adimi duyup duruyorum."

Hakliydim. Piste vardigimizda uçagim havalanmak üzereydi. Geri döndüm, görüsmek için bir odaya soktular beni. Okul çocugu gibi hissettim kendimi.

46

"Pekala," dedi masanin arkasindaki adam, "sizi bir sonraki uçaga bindirecegiz. Bu sefer kaçirmayin ama."

"Tesekkür ederim, efendim," dedim. O telefona bir seyler söylerken ben bara gidip içki söyledim.

"Sorun yok," dedim Belford'a, "bir sonraki uçaktayim."

Sonra uçagi sürekli kaçirabilecegim geldi aklima. Ve her seferinde gidip o adami görüyordum. O her seferinde biraz daha öfkeli, ben daha üzgün. Mümkündü. Belford gider, baskalari gelirlerdi. Benim için küçük bir fon baslatirlardi...

"Anne, babama ne oldu?"

"Los Angeles uçagina binmeye çalisirken Seattle havaalaninin barinda öldü."

Inanmayacaksiniz ama, son anda yetistim bir sonraki uçaga. Kollu-, guma oturdum ve uçak hareket etti.

Nedenini anlayamadim. Neden bu kadar zor oluyordu? Neyse, uçaktaydim. Sisemi açtim. Hostes beni enseledi. Kurallara aykiri. "Uçaktan indirilebileceginizi biliyorsunuz, degil mi?" Kaptan pilot biraz önce 5.000 metreye tirmandigimizi duyurmustu.

"Anne, babama ne oldu?"

"O bir sairdi."

"Sair nedir, anne?"

"Baban bilmedigini söylerdi. Hadi, ellerini yika, yemek hazir."

"Bilmiyor muydu?"

"Evet, bilmiyordu. Hadi ama, yika ellerini..."

BÜYÜK ZEN DÜGÜNÜ

Arka koltuktayim. Romanya ekmegi, ciger ezmesi, bira ve mesrubatlarin arasina sikismis; on yil önce gömdügüm babamin cenazesinden bu yana ilk kez bagladigim yesil kravatimla. Bu kez bir Zen dügününde sagdiç olacagim. Hollis satte yüz otuz basiyor, Ray'in iki metre uzunlugundaki sakali yüzüme uçusuyor.

Benim 62 model Comet ara-bamdayiz ama ben kullanmiyorum -sigortam yok, hem iki kez alkollü araba kullanmaktan enselenmisim ve yine sarhos olmak üzereyim. Hollis ile Roy iki senedir birlikte yasiyorlar, geçimlerini Hollis sagliyor. Arka koltukta oturmus bira içiyorum. Roy bana Hollis'in aile fertlerini tek tek anlatiyor. Roy entelektüel palavra ile daha becerikli, agzi laf yapiyor. Evlerinin duvarlari ilginç fotograflarla kapli.

Fotograflardan birinde Roy otuzbir çekerken bosaliyor. Roy tek basina çekmis. Otomatik makine ile. Ip baglamis, tel filan. Teskilat. Mükemmel pozu yakalayincaya kadar alti kez patlatmak zorunda kaldigini iddia ediyor. Bir günlük çalisma. Duvarinda asili. Sütlü bir poz. Hollis otobandan çikiyor. Gidecegimiz ev pek uzak degilmis. Bazi zengin evlerinin bir kilometre uzunlugunda girisleri olur. Bununki pek uzun degildi: 300 metre. Arabadan iniyoruz. Tropik bahçeler. Dört-bes köpek. Iri, kara, tüylü, salya sümük yaratiklar.

Sonu gelmeyen basamak-

lar. Bir türlü kapiya varamiyoruz -ve karsimizdaydi, zengin adam. Verandada durmus elinde içkisi ile bize bakiyordu. "Hey, Harvey, orospu

çocugu" diye bagiriyor Roy, "seni görmek ne kadar güzel!" Harvey hafifçe gülümsüyor. "Seni görmek de öyle, Roy." Iri çoban köpeklerinden biri sol bacagimi çigniyor.

"Köpegini çagir Harvey, orospu çocugu. Seni görmek çok güzel!" diye bagiriyorum. "Aristo, kes artik!"

Aristo uzaklasiyor, tam zamaninda. Ve.

Merdivenden bir çikiyor bir iniyoruz, elimizde salamlar, tuzlanmis Macar kedibaligi, karides, istakoz.

Istakoz kuyrugu. Incecik dogranmis güvercin kiçi.

Arabada ne varsa içeri tasidik. Oturup bir bira açtim. Tek kravatli bendim. Tek dügün hediyesi getiren de. Hediyemi Aristo'nun çignedigi sol bacagimla duvarin arasina sakladim. "Charles Bukowski..." Ayaga kalktim." "Charles Bukowski!" "Hi him." Sonra: "Bu, Marty." "Merhaba, Marty." "Ve bu Elsie."

"Siz sarhos olunca esyalari ve camlari kirip ellerinizi gerçekten parçalar misiniz?" diye sordu Elsie. "Hi him."

"Böyle seyler için biraz yasli degil misiniz?" "Elsie, kafami bozma benim..." "Ve bu Tina." "Merhaba Tina."

Oturdum.

Adlar! Ilk karimla iki buçuk yil evil kaldik, bir gece misafirlerimiz geldi. Karima; "Bu yarim-kiç Louie, bu saksofon kraliçesi Marie, bu topal Nick," dedim. Sonra gelenlere dönüp, "Bu karim... karim... sey..."

deyip durdum. Sonunda karima dönüp "Neydi senin adin alla-haskina?" diye sormak zorunda kaldim.

"Barbara," dedi.

"Bu Barbara," dedim misafirlerime.

Zen Üstadi henü/. gelmemisti. Biraya devam ettim.

Baska insanlar da gelmisti. Merdivenden çikip duruyorlardi. Hol-lis'in akrabalari. Roy'un bir ailesi yoktu anlasilan. Zavalli Roy. Ömründe bir gün bile çalismamisti. Bir bira daha aldim.

Çikiyorlardi merdivenden: sahtekarlar, düzenbazlar, sakatlar, degisik yutturmaca alanlarinda çalisan pazarlamacilar. Aile fertleri ve dostlar. Düzinelerce. Dügün hediyesi yok, kravat yok.

Biraz daha gömüldüm köseme.

Adamin biri bayagi kötü durumdaydi. Basamaklari tirmanmasi yirmi bes dakika sürdü. Özel koltuk degnekleri yaptirmisti kendine. Güçlü aletler, koltuk altlari lastik takviyeli filan. Alüminyum ve lastik. Tahta yakismaz bu yavruya. Olayi çözdüm: sulandirilmis uyusturucu ya da zamaninda yapilmamis bir ödeme.

Berberde sakal trasi olurken kirivermislerdi diz kapaklarini, yüzünde islak sicak havlu ile otururken.

Birkaç hayati yerini kil payi iskalamislardi.

Baskalari vardi. Biri UCLA'da ögretim görevlisiydi. Bir digeri San Pedro Körfezi'nden Çin balikçi tekneleri ile uyusturucu sokuyordu.

Yüzyilin en büyük katilleri ve tüccarlari ile tanisiyordum.

Ben, issiz.

Sonra Harvey yukari çikti.

"Viskiye ne dersin, Bukowski?"

"Tabii Harvey, tabii."

Mutfaga girdik.

"Bu kravat da neyin nesi?"

"Pantolonumun fermuari bozuk, sortum ise çok kisa, kravat çükü-mün üstündeki killari örtüyor."

"Yasayan en büyük öykü ustasi sensin bence."

"Tabii, Harvey. Nerede viski?"

Harvey bana sisenin yerini gösterdi.

"Öykülerinden birinde bu markadan söz ettiginden beri baska marka içmiyorum."

"Ama ben viskimi degistirdim, Harvey. Daha iyisini buldum."

"Markasi ne?"

"Hatirliyorsam allah belami versin."

50

Yüksek bir su bardagi bulup yarisini viski yansini su doldurdum.

"Sinirleri yatistirir, biliyorsun," dedim.

"Tabii, Bukowski."

Bardagi diktim.

"Bir tane daha?"

"Tabii."

Bardagimi doldurup içeri girdim, köseme çekildim. Herkes heyecanlandi birden. Zen Üstadi GELMISTI!

Çok fiyakali bir kiyafet giymisti Üstad, gözlerini kisarak bakiyordu. Ya da öyleydi gözleri.

Zen Üstadi çok sakin görünüyordu. Içkimi dipleyip tazelemek için mutfaga gittim, tazeledim ve döndüm.

Altin saçli bir çocuk girdi içeri. On birinde filan.

"Bukowski," dedi bana, "öykülerinden bazilarini okudum. Bugüne dek okudugum en büyük yazar sensin!"

Uzun sari bukleler. Incecik bir vücut.

"Tamam yavrum, yeterince büyüdügünde evleniriz. Senin paranla yasariz. Ben yoruldum. Beni küçük hava delikleri olan camdan bir kafesin içine koyup herkese gösterirsin. Genç çocuklarla düsüp kalkmana izin veririm. Hatta sizi seyrederim."

"Bukowski! Saçlarim uzun oldugu için hemen kiz oldugumu varsa-yiyorsun! Adim Paul! Tanistinlmistik! Hatirlamiyor musun?"

Harvey, Paul'un babasi, bana bakiyordu. Gözlerini gördüm. O an-da o kadar da iyi bir yazar olmadigima karar verdigini gördüm. Kötü bir yazar olduguma belki de. Kimse sonsuza dek saklanamaz.

Oglan iyiydi ama: "Bosver, Bukowski," dedi, "hâlâ okudugum en büyük yazarsin. Babam bazi öykülerini okumama izin verdi..."

Sonra elektrikler kesildi. Oglan gevezeligi ile bunu hak etmisti...

Her yerde mum yaniyordu. Eline mumu alan yakiyordu.

"Allah kahretsin, sigorta atmis olmali," dedim. "Sigortayi degistirin."

Biri sigorta ile ilgisi olmadigini söyledi, baska bir seydi, ben de içki koymak için mutfaga gittim. Harvey oradaydi, hay allah... "Harika bir oglun var, Harvey. Oglun Peter..." "Paul." "Afedersin. Incil adlari karisiyor."

"Anliyorum."

(Zenginler anlarlar, ama anladiklari seyler için bir sey yapmazlar.) Harvey yeni bir sise açti. Kafka'dan söz ettik. Dos, Turgenev, Gogol. Kabiz muhabbet, can sikici.

Ortalik mumlardan geçilmiyordu. Zen Üstadi artik törene baslamak istiyordu. Roy bana iki yüzük vermisti. Yüzükleri yokladim. Oradaydilar. Herkes bizi bekliyordu. O kadar viskiden sonra Harvey'nin yere yigilacagim umuyordum. Ama bosuna bekliyordum. Benim içtigim her bardaga karsilik iki bardak içmisti hergele ve hâlâ ayaktaydi. Pek sik olan bir sey degildir. On dakika süren mum yakma seansinda sisenin yarisini devirmistik. Mutfaktan çiktik. Yüzükleri Roy'a verdim. Roy günler önceden Zen Üstadi ile konusmus, benim ayyasin teki oldugumu anlatmisti -güvenilmez-umursamaz ya da saldirgan- dolayisiyla tören sirasinda yüzükleri Bukows-ki'den isteme. Yüzükleri kaybedebilir, ya da kendini.

Iste oradaydim ve Üstat nihayet kara kitabinin sayfalarini parmaklamaya basladi. Pek kalin degildi kitabi.

Yüz elli sayfa kadar.

"Tören sirasinda içki ve sigara içilmemesini talep ediyorum," dedi Zen.

Içkimi dipledim. Herkes içkisini dipliyordu.

Sonra minik ve boktan bir gülümseme belirdi Zen'in dudaklarinda.

Hristiyan dügünlerini deneyimden biliyordum, maalesef. Zen töreninin Hristiyan töreninden pek farki yoktu aslinda, biraz daha tantanaliydi sadece. Bir süre sonra küçük çubuklar yakildi. Bir kutu dolusu çubugu vardi Zen'in -iki yüz, üç yüz tane. Çubuklar yakildiktan sonra bir tanesi içi kum dolu kavanozun ortasina dikildi. O, Zen çubuguydu. Sonra Zen Roy'a elindeki yanik çubugu Zen çubugunun yanina dikmesini söyledi. Hollis'e de diger yanina dikmesini.

Çubuklari iyi yerlestirmediler ama. Zen Üstadi gülümseyerek uzandi, çubuklari yeni bir derinlige ve yükseklige düzeltti.

Sonra kahverengi bir tespih çikardi Zen.

Tespihi Roy'a verdi.

"Simdi mi?" diye sordu Roy.

Allah'kahretsin. diye geçirdim içimden, Roy çok okuyan, her konuda bilgi sahibi bir insan, neden kendi dügün töreni hakkinda bilgi edinmez?

Zen uzanip Roy'un sag elini Hollis'in sol elinin üstüne koydu, böy-52

lece tespih ikisinin de elini çevrelemisti.

"Kabul ediyor musun?"

"Ediyorum..."

(Bu muydu Zen?)

"Ve sen Hollis, kabul ediyor musun?"

"Ediyorum..."

Bu arada götün teki mum isiginda fotograf çekip duruyordu, yüzlerce. Canimi sikmis, beni tedirgin etmisti. FBI olabilirdi.

Klik! Klik! Klik!

Hepimiz temizdik tabii ki. Ama tedbirsizlik söz konusuydu, sinir olmustum.

Sonra mum isiginda Zen Üstadinin kulaklarini fark ettim. Mum isigi kulaklarindan geçiyordu, ince tuvalet kagidindan yapilmisti sanki kulaklari.

Bir erkekte o güne dek gördügüm en küçük kulaklara sahipti Zen. Buydu onu kutsal yapan! O kulaklara mutlaka sahip olmaliydim! Cüzdanima koyar, erkek kedime verir ya da ani olarak saklardim.

Kafamdan geçen bu düsüncelerin nedeninin viski oldugunu biliyordum elbette, ama bir yandan da bilmiyordum.

Zen'in kulaklarindan alamiyordum gözlerimi.

Baska konusmalar yapildi.

"...ve sen Roy, Hollis ile beraberligin boyunca uyusturucu kullanmayacagina söz veriyor musun?"

Roy duraksadi. Sonra tespihin içindeki eller kenetlendi: "Söz veriyorum, uyusturucu kullanmayacagim,"

dedi Roy.

Ve bitmisti. Zen dogrulup hafifçe gülümsedi.

Roy'un omuzuna dokundum: "Tebrikler."

Sonra egildim, Hollis'in yüzünü ellerimin arasina alip dudaklarindan öptüm.

Herkes oturmustu yine. Geri zekâlilar.

Kimse kipirdamiyor, mumlar bütün aptalliklari ile yaniyorlardi.

Zen Üstadi'nin yanina gittim. Elini siktim: "Tesekkürler. Töreni çok güzel yönettiniz."

Hosuna gitti, kendimi daha iyi hissettim. Ama gangsterler bir uzak dogulunun elini sikmayacak kadar aptal ve gururluydular.

Roy'dan baska sadece bir kisi daha öpmüstü Hollis'i. Sadece bir kisi sikmisti Zen Üstadi'nin elini. Yildirim nikahi kiydirsalar da olurmus. Bos bir aile kalabaligi!

Dügün bitmis, ortalik daha da sogumustu. Herkes birbirine bakiyordu. Insan irkini asla anlayamayacagim, ama birinin sarlatani oynamasi gerekiyordu. Yesil kravatimi çikarip firlattim.

"HEY! OROSPU ÇOCUKLARI! ACIKMADINIZ MI?"

Masaya gidip peynir atistirmaya basladim, birkaç kisi yerinden kalkip bana katildi. Yapacak baska sey yoktu.

Onlari orada birakip viski almak için mutfaga gittim.

Mutfakta kendime viski koyarken Zen'in, "Benim artik gitmem gerek," dedigini duydum.

"Aaa, gitmeyin..." diyen bir kadin sesi geldi son üç yilin en kapsamli gangster kalabaliginin içinden. O bile inandirici degildi. Ne isim vardi benim bunlarin arasinda? O UCLA profesörüne ne demeliydi? Yok, hayir, UCLA profesörü aitti oraya.

Bir günah keçisi gerekiyordu. Bagislanmak.

Zen'in kapidan çiktigini duyar duymaz içkimi dipleyip disari firladim. Orospu çocuklariyla dolu mum isigi ile aydinlatilmis odada insanlarin arasindan kosarak (hiç de kolay olmadi) kapiya ulastim, açtim, kapattim ve... On bes basamak gerisindeydim Bay Zen'in.

Kirk-elli basamak daha vardi. Onun her adimina iki adim sendeleyerek pesine düstüm.

"Hey! Üstadim!" diye bagirdim.

Zen arkasina döndü. "Evet, ihtiyar?"

Ihtiyar?

Kivnla kivrila tropikal bahçeye inen merdivende durmus birbirimize bakiyorduk. Daha samimi bir iliski kurmanin zamani gelmisti.

"Ya kodugum kulaklarini verirsin ya da kiyafetini -üstündeki neon isikli robu!"

"Delirmissin sen ihtiyar!"

"Zen'de bu tür degersiz önyargilara yer olmadigini sanirdim. Beni hayal kirikligina ugrattiniz Üstat!"

Zen göge bakip avuçlarini bitistirdi.

Kendimi basamaklardan asagi birakarak ona dogru uçtum, yere düsmek üzereyken bir yumruk salladim ama yönsüz bir devinimdim, iskaladim. Zen beni yakalayip düzeltti.

"Oglum, oglum..."

Çok yakindik. Bir direk çikardim. Iyi yakaladim onu bu sefer. Tisladi. Bir adim geri çekildi. Bir direk daha çikardim, iskaladim. Yarim metre solundan geçmisti. Cehennemden ithal bazi bitkilerin içine düstüm.

Kalktim, üstüne yürüdüm yine. Ay isiginda pantolonumu gördüm -kan, mum ve kusmuk lekeleri.

"Sen de sonunda üstadini buldun orospu çocugu," açiklamasinda bulundum üstüne giderken. Bekledi.

Yillarca ayak islerinde çalismak tamamen öldürmemisti kaslarimi. Solumu midesine gömdüm, yüz on kilo destekli.

Küçük bir nefes birakti Zen, bir kez daha gökyüzüne danistiktan sonra Dogu dilinde bir seyler mirildandi ve bana küçük bir karate darbesi indirdi. Sefkatle. O anda bana Brezilya ormanlarinin insan yiyen bitkileri gibi görünen saçma sapan Meksika kaktüslerinin arasina düstüm. Iyice gevsedim ay isiginin altinda, mor bir çiçek üstüme egilip nefesimi kesmeye çalisincaya kadar kaldim orada.

Allah kahretsin, Harvard Klasikleri için yüz elli yil geçmesi gerekmisti. Seçim yoktu; yattigim yerden dogruldum, sürünerek basamaklari çikmaya basladim. Tepeye vardigimda kalktim, kapiyi açip içeri girdim. Farkina varmadilar. Boktan muhabbetlerini sürdürüyorlardi. Köseme yigildim. Karate darbesi sol kasimi yarmisti. Mendilimi çikardim.

"Lanet olsun! Bir içkiye ihtiyacim var!" diye bagirdim.

Harvey elinde içkiyle geldi. Sek viski. Diktim. Insan viziltisi nasil bu kadar anlamsiz olabiliyordu? Bana gelinin annesi olarak tanistirilan kadinin bacak

açtigini fark ettim, fena degildi bacaklari, naylon çorap, topuklular. Geri zekâli birini bile tahrik edebilirdi, ben sadece yari-ge-riydim.

Ayaga kalkip gelinin annesinin yanina gittim, etegini kalçalarina kadar siyirip dizinden yukari dogru öpmeye basladim.

Mum isiginin yarari olmustu. Her seyin.

Birden kendine geldi ve "Hey!" diye bagirdi, "ne yaptigini saniyorsun sen?"

"Kiçindan bok çikincaya kadar düzerim seni! Ne dersin?"

Itti beni, sirtüstü yere serildim, debelenip ayaga kalkmaya çalistim.

"Allahin cezasi Amazon!" diye bagirdim.

55

Birkaç dakika sonra ancak kalkabildim. Biri güldü. Kendimi ayakta bulunca mutfagin yolunu tuttum yine.

Bir içki koyup dipledim. Sonra bir tane daha koyup disari çiktim, Ordaydilar iste: Lanet akrabalar.

"Roy ya da Hollis, neden hediyenizi açmiyorsunuz?" diye sordum. Elli metre folyo kagidina sariliydi. Roy folyoyu açip duruyordu. Nihayet bitirdi.

"Bir yastikta kocayin!" diye bagirdim.

Herkes görmüstü hediyemi. Çit çikmiyordu.

Ispanya'nin en iyi el isi sanatçilarindan biri tarafindan yapilmis küçük bir tabut. Alt kismi pembemsi-kirmizi kaplama. Gerçek bir tabutun küçük bir kopyasiydi, ama bu sevgi ile yapilmisti belki.

Roy öldürücü bir bakis atti bana. Tahtanin nasil cilalanmasi gerektigine dair talimat kagidini tabutun içine atip kapagini kapatti.

Kimse tek kelime etmemisti. Dügünün tek hediyesi hos karsilanmamisti. Ama çok geçmeden toparlanip iki paralik sohbetlerine döndüler.

Suskunlasmistim. Küçük tabutumla gurur duymustum oysa. Saatlerce hediye aramistim. Aklimi kaçirmak üzereyken raflarin birinde tek basina duran tabut dikkatimi çekmisti. Üstünde elimi gezdirmis, ters çevirip içine bakmistim. Fiyati yüksek ama isçiligi mükemmeldi. Tahtasi, minik menteselleri, herseyi dört dörtlüktü. Karinca zehirine de ihtiyacim vardi. Karincalar ön kapima yuva yapmislardi. Arka tarafta karinca zehiri bulmus, tabutla birlikte kasaya götürmüstüm. Genç bir kiz duruyordu kasada. Tabutu isaret ederek, "Bunun ne oldugunu biliyor musun?" diye sormustum.

"Ne?"

"Bir tabut."

Kapagini açip ona içini göstermistim.

"Karincalar beni delirtiyor. Ne yapacagim, biliyor musun?"

"Ne?"

"Karincalari öldürüp bu tabutun içine koyacagim, sonra da gömecegim."

Güldü. "Günüme renk kattin!"

Gençlere takilmak mümkün degil artik; tamemen üstün bir irk. Hesabi ödeyip disari çikmistim.

Aralarinda en nazik olan Harvey'di, su zengin olan. Nazik olabilecek kadar parasi oldugu için belki de.

Sonra Eski Çin üzerine okudugum bir seyi hatirladim:

"Zengin olmayi mi yeglersin, sanatçi olmayi mi?"

"Zengin olmayi çünkü sanatçilar sürekli zenginlerin ön kapilarinda beklesiyorlar."

Içkimi içtim ve umursamadim artik. Birden hersey bitmisti. Arabamin arka koltugundaydim. Holly direksiyondaydi ve Roy'un sakali yüzüme uçusuyordu yine. Elimdeki siseye asildim.

"Baksaniza, benim küçük tabutumu çöpe mi attiniz? Ikinizi de seviyorum, bunu biliyorsunuz! Benim küçük tabutumu neden çöpe attiniz?"

"Bukowski! Iste tabutun!"

Roy tabutu gösterdi.

"Çok sevindim!"

"Geri almak ister misin?"

"Hayir! Hayir! Tek dügün hediyeniz! Saklayin! Lütfen!"

"Tamam."

Yolun kalan kismi oldukça sessiz geçti. Oturdugum semtte park yeri bulmak güçtü. Evimden iki sokak ilerde bir yer buldular. Arabami park edip anahtari elime tutusturdular. Sonra karsiya geçip kendi arabalarina dogru gittiler. Peslerine takilip evime dogru yürürken pantolonumun paçalarindan birine basip elimde Harvey'nin sisesi ile yere kapaklandim. Havada içgüdüsel olarak siseyi düsündüm (anne ve bebek) basimi ve siseyi yukarda tutup omuzlarimin üstüne düsmeye gayret ettim. Siseyi kurtardim ama basim kaldirima çarpti.

Ikisi de görmüstü düstügümü. Sancidan bayilmak üzereydim ama onlara seslenebildim:"Roy, Hollis! Beni kapima kadar götürün lütfen, yaralandim!"

Bir an durup bana baktilar. Sonra arabalarina bindiler, çalistirdilar, arkalarina yaslanip uzaklastilar.

Bir sey için cezalandiriliyordum. Tabut mu? Her neyse -arabamin kullanilmasi ya da sarlatanligim ya da sagdiçligim... Islerine yaramazdim artik. Insanlik beni hep igrendirmistir. Onlari özellikle igrenç kilan akrabn

iliskileri hastaligiydi, ki buna evlilik, güç degis tokusu ve yardimlasma, mahalleniz, bölgeniz, sehriniz, ülkeniz, devletiniz, mille-57

tiniz de dahil. Hayvanca-korku aptalligi ile vizildayip durduklari kurtulus kovaninda herkes birbirinin kiçina yapismisti.

Hersey berrakti, yardimlarina muhtaç oldugumu bile bile beni terk ettiklerinde her seyi kavramistim.

Bes dakika daha, diye geçirdim içimden, kimse bana bulasmadan burada bes dakika daha yatabilsem kendimde kalkacak gücü bulacak, evime yürüyüp içeri girebilecegim. Kanunsuzlarin sonuncusuydum.

Billy the Kid elime su dökemezdi. Bes dakika daha. Izin verin de inime varayim. Yaralarimi iyilestireyim.

Beni bu tür toplantilara davet ettiklerinde onlara ne yapmalari gerektigini söylerim bundan böyle. Bes dakika. Sadece bes dakika.

Iki kadin yaklasti. Dönüp bana baktilar.

"Aa, suna bak! Nesi var?"

"Sarhos."

"Hasta olmasin?"

"Degil, siseye nasil sarildigina baksana. Bir bebege sarilir gibi."

Allah kahretsin! Bagirdim onlara:

"IKINIZI DE YALARIM! KURUYUNCAYA KADAR EMERIM IKINIZI DE, KALTAKLAR!"

"Oooo!"

Oturduklari binaya dogru kostular. Cam kapidan içeri girip kayboldular. Ve ben hâlâ yerden kalkamiyordum. Bir seylerin sagdici. Tek yapmam gereken

evime ulasmakti -elli metre ilerde bir milyon isik yili kadar yakin. Kiralik bir kapidan elli metre uzaktaydim. Iki dakika daha yatsam kalkabilecektim.

Her deneyiste biraz daha güçleniyordum. Eski bir ayyas her zaman ayaga kalkar, yeter ki zaman taniyin.

Bir dakikam daha olsaydi kalkmistim.

Ama gelmislerdi. Dünyanin kaçik ailesinin iki ferdi. Yaptiklarini neden yaptiklarini sorgulamayan iki deli.

Tepe isigini açik birakip bir arabanin yanina yanastilar. Arabadan indiler. Birinin elinde el feneri vardi.

"Bukowski," dedi elinde fener olan, "basini belaya sokmadan duramiyorsun, degil mi?"

Adimi biliyordu, baska seferlerden.

"Bak," dedim, "tökezledim, hepsi bu. Basimi çarptim. Bilincimi asla yitirmem, tehlikeli degilim. Kapima varmama yardimci olur musu-58

nuz? Izin verin de yatagima girip uyuyayim, her seyi unutayim. Dogrusu da bu degil mi sizce?"

"Iki kadin onlara tecavüz etmeye kalkistiginizi ihbar etti, efendim."

"Beyler, iki kadina ayni anda tecavüz etmeyi aklimdan bile geçirmem."

Polislerden biri elindeki aptal feneri yüzüme tuttu. Ona müthis bir üstünlük duygusu veriyordu.

"Özgürlügüm elli metre ötede! Bunu anlayamiyor musunuz?"

"Kentin en büyük eglencesi sensin, Bukowski. Bize daha iyi bir neden göstermen gerek."

"Durun, düsüneyim -kaldirimda sere serpe yatarken gördügünüz sey bir dügünün sonucu, bir Zen dügününün."

"Biri seninle evlenmek mi istedi?"

"Benimle degil göt..."

El fenerini iyice yüzüme yaklastirdi.

"Kanunu korumakla görevli memurlara daha saygili olmayi ögrenmelisin."

"Afedersiniz, bir an için unuttum."

Kan boynumdan asagi inmis, gömlegimin yakasindan içeri siziyordu. Çok yorgundum -herseyden.

"Bukowski," dedi el fenerini yüzüme tutan, "neden basini belaya sokmadan duramiyorsun?"

"Kesin bu boktan muhabbeti," dedim, "karakola gidelim."

Kelepçeyi takip beni arka koltuga firlattilar. Yabancisi degildim.

Yavas sürüyorlardi, olasi ve delice seylerden söz ederek -ön balkonu genisletmek, belki bir havuz, anneanne için ilave bir oda. Spora gelince -gerçek erkektiler bunlar- Dodgers'un sampiyonluk ümidi sürüyordu, ama isi zordu. Aileye dönüs -Dodgers kazaninca onlar da kazaniyordu. Bir adam aya ayak basinca onlar da basmis oluyorlardi. Ama açliktan ölen biri onlardan üç kurus istemesin -kimlik yok, .iktir git, bok kafali. Sivil dolastiklari zaman tabii ki. Bir polisten para isteyen bir aç görülmemistir henüz. Hiç

süpheniz olmasin.

Bir kez daha suçlularin arasindaydim. Genç olanlar kendilerini neyin bekledigini bilmiyorlardi henüz.

ANAYASAL haklardan filan söz ediyorlardi. Genç polisler, sehir kodeslerinde olsun, kasaba kodeslerinde olsun, egitimlerini sarhoslar üzerinde çalisarak tamamlarlar. Kendi-59

lerini böyle kanitlarlar. Gözümün önünde birini asansöre bindirip bir yukari bir asagi çikip indiler, asansörden çiktiklarinda adam taninmaz haldeydi - INSAN HAKLARI diye bagiriyordu zenci asansöre bindirilmeden önce. Sonra beyazlardan biri ANAYASA diye bagirmaya basladi, tuttuklari gibi öyle bir götürdüler ki yürüyemedi, ayaklari yere degmemisti. Geri getirdiklerinde duvara yasladilar, zangir zangir titriyordu, vücudu kirmizi lekelerle kapliydi. Bir türlü geçmiyordu titremesi.

Fotografimi çektiler yine. Parmak izi, bir kez daha.

Sonra ayyaslarin kogusuna götürdüler beni, kapiyi açtilar ve gerisi kogustaki yüz elli kisinin arasinda kendine bir yer bulmaktan ibaretti. Bir lagim çukuru. Kusmuk ve sidikti her yer. Hemserilerimin arasinda kendime bir yer buldum. Charles Bukowski'ydim. Santa Barbara'nin California Üniversitesi'nin kütüphanesinde kitaplarim vardi, profesörlerden biri benim bir dahi oldugumu düsünüyordu. Tahtalarin üstüne uzandim. Genç bir ses duydum. Bir delikanli.

"Bir çeyrege borunuzu üflerim bayim!"

Bozuk paralarini, banknotlarini, kimligini, anahtarlarini, çakini ve sigaralarini alip sana bir depozit makbuzu veriyorlardi, ki ya kaybeder ya da çaldirirdin. Ama içerde sigara ve para hep olurdu.

"Üzgünüm evlat," dedim ona, "son kurusuma kadar aldilar."

Dört saat sonra uyuyabildim.

Iste.

Bir Zen dügününe sagdiçlik yapmistim ve bahse girerim ki gelinle damat o gece düzüsmemislerdi bile. Bir baskasi düzülmüstü ama.

BULUSMA

Rampart duraginda otobüsten inip Coronado'ya yürüdüm, yokusu tirmanip evimin önünde durdum.

Kollarimi isitan günesin altinda uzunca bir süre durdum. Sonra anahtarimi çikanp kapiyi açtim, üst kata çikmaya basladim.

"Kim o?" diye sordu Madge.

Cevap vermedim. Agir agir çikiyordum basamaklari. Çok solgun ve takatsizdim.

"Kim o? Kim var orada?"

"Telaslanma Madge, benim."

Merdivenin en üst basamaginda durdum. Yesil bir elbise vardi üzerinde, ipek, eski. Kanepede oturuyordu. Elinde bir bardak sarap, buzlu, öyle severdi.

"Canim!" diye üstüme atildi. Sevinmis görünüyordu, öptü beni.

"Ay, Harry, sen misin gerçeklen?"

"Belki. Dayanabilirsem. Yatak odasinda kimse var mi?"

"Saçmalama! Içki ister misin?"

"Içme, dediler bana. Haslanmis tavuk, rafadan yumurta filan yeme-liymisim. Liste verdiler."

"Orospu çocuklari. Otur. Banyo yapmak ister misin? Bir seyler ye."

"Istemem. Oturayim biraz."

Koltuga çöktüm.

"Ne kadar para kaldi?" diye sordum.

"On bes dolar."

"Çok hizli harcamissin."

"Sey..."

"Kira durumu ne?"

"Iki hafta. Is bulamadim Harry."

"Biliyorum. Arabayi göremedim. Araba nerede?"

"Kötü haber. Birine ödünç verdim, önünü çarpmis. Sen dönmeden önce yaptirmak istedim. Kösedeki tamircide."

"Çalisiyor mu?"

"Evet, önünü düzeltsinler istedim."

"Önü çarpik olsun. Radyatörü ve farlari zarar görmemisse öyle kullanirsin."

"Allahaskina Harry! Dogru olani yapmaya çalisiyordum!"

"Birazdan dönerim."

"Nereye gidiyorsun, Harry?"

"Arabaya bakacagim."

"Yarin bakarsin. Iyi görünmüyorsun, Harry. Otur, konusalim."

"Birazdan dönerim. Beni bilirsin. Yarim is sevmem."

"Of, Harry!"

"On bes dolari ver."

"Of ki ne of!"

"Ikimizden birinin bu gemiyi batmaktan kurtarmasi gerek. Bu sen olmayacagina göre!"

"Her sabah yataktan kalkip is aradim. Yemin ederim. Is yok."

"On bes dolan ver."

Madge çantasini alip karistirmaya basladi.

" Bu aksam için bir sise sarap alacak kadar para birak bana, bu sise bitmek üzere. Dönüsünü kutlamak istiyorum."

"Biliyorum, Madge."

Çantasindan bir onluk ile dört birlik çikarip uzatti. Çantayi elinden kapip ters çevirdim. Içinde ne varsa yataga saçildi. Bozuk para, bir küçük sise porto, bir birlik, bir de beslik. Beslige uzandi ama ondan önce davrandim. Dogrulup tokatladim.

62

"Orospu çocugu! Hiç degismemissin. Hâlâ pislik herifin tekisin." "Bu yüzden ölmedim zaten." "Bana bir daha vurursan giderim." "Sana vurmaktan hoslanmadigimi biliyorsun, güzelim." "Bana vurmak kolay, bir erkege vursana, vurmazsin degil mi?" "Ne ilgisi var simdi?" Besligi alip asagi indim.

Tamirci kösedeydi. Içeri girdigimde Japon'un teki arabaya yeni taktigi ön kafese yaldiz boya sürmekle mesguldü. Basina dikildim.

"Tanrim, gerçek bir Rembrandt olmus bu," dedim.

"Sizin mi bayim?"

"Evet. Borcum ne?"

"Yetmis bes dolar."

"Ne?"

"Yetmis bes dolar. Bir bayan getirdi arabayi."

"Orospunun teki getirdi. Bana bak, araba yetmis bes dolar etmezdi, hâlâ da etmez. Bu kafesi hurdacidan bes dolara kaptin."

"Bakin bayim, bayan bana dedi ki..."

"Kim?"

"Sey, kadin dedi ki..."

"Kadinin ne dedigi beni ilgilendirmez. Hastaneden yeni çiktim. Bu parayi sana ancak taksit taksit ödeyebilirim. Su anda issizim ve arabaya ihtiyacim var. Is bulunca öderim. Bulamazsam ödeyemem. Bana güvenmiyorsan araba sende kalsin. Hemen gidip ruhsatini getiririm. Nerede oturdugumu biliyorsun."

"Simdi ne verebilirsin?"

"Bes dolar??"

"Çok az."

"Sana söyledim! Hastaneden yeni çiktim. Is bulursam öderim, ya kabul edersin ya da araba sende kalir."

"Pekala," dedi, "sana güveniyorum. Besligi ver."

"Bu beslik için ne yapmak zorunda kaldigimi bir busen."

"Nasil yani?"

"Bos ver."

O besligi aldi, ben arabayi. Kontak anahtarini çevirdim, çalisti. Ya-63

rim depo benzin bile vardi. Yagini, suyunu dert etmedim. Tekrar araba kullanmak nasil olacak diyerek biraz turladim. Iyi oluyordu. Sonra içki dükkaninin önüne çektim.

"Harry!" dedi pis önlüklü yasli adam.

"Oo, Harry!" dedi karisi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu ihtiyar.

"Arizona. Arazi isleri."

"Gördün mü, Sol," dedi kadin, "sana onun zeki biri oldugunu söylemistim. Kafasi çalisan adam kendini belli eder."

"Pekala," dedim, "iki altilik Miller istiyorum, hesabima yazin."

"Bir dakika," dedi ihtiyar.

"Bir sorun mu var? Simdiye kadar borcumu hep ödemedim mi? Canimi sikmayin benim."

"Seninle bir sorunumuz yok, Harry. Sorun senin kadinla. On üç dolar yetmis bes sentlik borç yapti."

"On üç dolar yetmis bes sentin lafi mi olur? Daha önce hesabi yirmi sekiz dolara çikarip ödemedim mi?"

"Evet, Harry, ama..."

"Ama ne? Alisverisimi baska yerden mi yapayim? Bu hesabi takayim mi? Allahin cezasi iki altilik için deger mi?"

'Tamam, Harry, tamam," dedi ihtiyar.

"Güzel. Bir posete koy. Bir paket Pall Mall ile iki Dutch Master ilave et."

"Pekala, Harry..."

Ve merdiveni çikiyordum yine. Üst kata vardim.

"Ah, Harry, bira almissin! Içme, Harry. Ölmeni istemiyorum, sevgilim!"

"Biliyorum, Madge. Istemezsin. Bu doktorlarin bir boktan anladiklari yok ama. Bir bira aç bana.

Yorgunum. Çok kosturdum. Allahin cezasi hastaneden çikali topu topu iki saat oldu."

Madge bir sise bira ve bir bardak sarapla döndü. Ayaginda topuklulari vardi, bacak bacak üstüne atinca külotu göründü. Siki hatundu. Yüzünü hesaba katmadan.

"Arabayi aldin mi?"

"Evet."

"O ufak tefek Japon iyi çocuk degil mi?"

"Iyi olmak zorunda kaldi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tamam, tamam, iyi çocuk. Buraya getirdin mi onu?"

"Harry, baslama. Japon düzmem ben!"

Ayaga kalkti. Karni hâlâ düzdü. Kalçalari, bacaklari, kiçi tam sevdigim gibi. Ne kancik! Siseyi bir dikiste yariladim, ona dogru yürüdüm.

"Madge, bebegim, senin için deli oldugumu biliyorsun. Adam öldürürüm senin için, biliyorsun degil mi?"

Iyice yaklasmistim ona. Hafifçe gülümsedi. Bira sisesini firlattim, elindeki sarap bardagini alip diktim.

Haftalardan beri ilk kez kendimi iyi hissediyordum. Sokuldu bana. Kirmizi, vahsi dudaklarini yaladi. Iki elimle sertçe ittim. Kanepeye yigildi.

"Orospu! Goldbarth'da 13.75'lik hesap yaptin, degil mi?"

"Bilmiyorum."

Elbisesi kalçalarina kadar siyrilmisti.

"Orospu!"

"Orospu deme bana!"

"13.75!"

"Haberim yok!"

Üstüne çiktim, yüzünü kavrayip dudaklarini öpmeye basladim. Gögüslerini, kalçalarini, bacaklarini oksadim. Agliyordu.

"Orospu...deme...bana. Orospu... deme. Seni sevdigimi biliyorsun, Harry!"

"Parçalayacagim seni, yavrum!"

Güldü.

Onu kaldirip yatak odasina tasidim, yatagin üstüne firlattim.

"Harry, hastaneden yeni çiktin!"

"Iyi ya! Iki haftalik sperm birikimimi sana nakledecegim demektir"

"Agzini bozma!"

".iktir!"

Yatagin üstüne siçradim, üstümdckileri çikardim.

Sonra külotunu indirdim. Içerdeydim, eskiden oldugu gibi.

Agir ve yumusak vurdum, sekiz-on kere. "O pis Japon'u düzdügümü düsünmüyorsun, degil mi?" diye sordu,

"Pis olan herseyi düzersin sen."

Kendini geriye çekip beni disari çikardi.

"Agzina siçayim!" diye bagirdim.

"Seni seviyorum, Harry, böyle konusarak beni üzüyorsun."

"Tamam, yavrum, o pis Japon'u düzmedigini biliyorum. Saka ediyordum."

Madge bacaklarini açti, içerdeydim yine.

"Oh! Erkegim benim! Çok uzun zaman oldu!"

"Emin misin?"

"Bu da ne demek? Yine mesele mi çikaracaksin?"

"Hayir, hayir! Seni seviyorum, güzelim."

Dudaklarindan öptüm, alttan çalismayi sürdürüyordum.

"Harry," dedi.

"Madge," dedim.

Hakliydi.

Çok uzun zaman olmustu.

Ihtiyara 13.75, iki altilik, sigara ve puro borcum vardi. Los Angeles Hastanesi'ne 225 dolar, o pis Japon'a da 70 dolar. Ayrica gaz, elektrik ve su faturalari vardi ve birbirimize kenetlendik ve duvarlar üstümüze kapandi.

Ordaydik.

YARIK, KANT VE MUTLU BIR EV

Jack Hendley kulübe çikan asansöre bindi, kulübe gitmiyordu aslinda, asansörle yukari çikiyordu sadece.

yaris programi, gece. programi emektar kir saçtan almisti -40 sent, ilk sayfayi açti -1800 metre, 2500

dolar sinifi- at satin almak yeni bir araba satin almaktan daha ucuzdu.

Jack asansörden indi ve kapinin yanindaki çöp tenekesine kustu, al-lahin cezasi viski - geceleri onu öldürüyordu. Eddie kentten ayrilmadan ondan tüyo almamakla hata etmisti, ama iyi bir hafta olmustu yine de, 600 dolarlik bir hafta, 1940 yilinda New Orleans'da haftaligi 17 dolara çalistigi günleri geride birakmisti.

ama bütün öglesonrasi kapisini çalan ufak tefek bir göt tarafindan katledilmisti -iki saat boyunca kanepesinde oturup HAYATTAN konusmustu. Ama HAYAT hakkinda hiçbir sey bilmiyordu cüce, hayati yasama zahmetine bile katlanmamisti, konusmakla yetiniyordu.

cüce, Jack'in biralarini içip sigarasindan otlanmis, YARIS BÜLTE-NI'ni çalismasini engellemisti, önhazirligini yapamamisti onun yüzünden.

biri gelip beni rahatsiz edecek olursa yumrugumu suratina yiyecek, e geçirdi içinden, izin verirsen yerler insani bunlar, ben acimasiz biri degilim, ama onlar acimasiz, isin sirri bu.

Jack bir sigara yakti, öksürdü ve sigarayi firlatti, tribünün ön tarafinda etrafinda kimselerin olmadigi bir yere oturdu, rahat birakirlarsa bahislerini hazirlayabilecekti. Ama -ölü köpekler her yerdeydiler-zamanlarini nasil harcayacaklarini bilmeyen birileri onu bulurdu mutlaka, bilgisiz, programi bile yok; ortalikta dolanip sagi solu koklamaktan baska isleri yoktu bunlarin, saatler önceden gelirlerdi hipodroma, tribünler bombosken, orada öylece otururlardi.

kahve güzeldi, sicak, soguk ve temizdi hava. sis bile yoktu. Kendini daha iyi hissetmeye baslamisti.

Kalemini çikarip ilk kosu üstünde çalismaya basladi, bütün öglesonrasini katleden o cüceyi unuturdu belki de, çarmiha germisti Jack'i orospu çocugu, ancak yetisecekti -ilk kosuya sadece bir saat kalmisti, o zamana kadar bütün oyunlarini hazir etmeliydi, kosu aralarinda yapamazdiniz -kalabaligin baskisi vardi, ayrica tabeladaki degisiklikleri izlemek zorundaydin.

ilk kosuyu üç asagi bes yukari hazirladi, güzel -baslamisti en azindan.

sonra duydu, bir ölü köpek. Jack yerine oturmak için asagi inerken onun asagidaki otoparka baktigini görmüstü, "su arabalara bak" oynamaktan sikilmis olmaliydi ölü köpek. Jack'e dogru geliyordu, basamak basamak, palto giymis orta yasli bir tip. gözleri yok, titresimi yok. ölü et. palto giymis bir ölü köpek.

ölü köpek agir adimlarla ona dogru geliyordu, bir insan bir insana dogru, evet, kardeslik, evet. Jack duydu onu. bir basamak indi, durdu, sonra bir basamak daha indi.

Jack dönüp bakti orospu çocuguna, ölü köpek öylece durdu palto-suyla. yirmi bes metre mesafede tek bir allahin kulu yoktu ve köpek gelip onu koklamadan edememisti.

Jack kalemini ceketinin cebine koydu, sonra köpek hemen arkasin-daydi, egilip Jack'in omuzunun üstünden programina bakti. Jack küfretti, programi katladi, kalkti ve on metre öteye, koridorun öte yanina oturdu.

programini açip ise koyuldu yine, bir yandan da hipodrom ahalisini düsünüyordu -devasa ve aptal bir hayvandan farki yoktu, aç gözlü, yalniz, tehlikeli, kaba, sikici, nefret dolu. bencil ve bagimli bir hayvan, ne yazik ki saatlerini öldürmek için seni de öldürmekten çekinmeyen 68

milyarlarca insan vardi dünyada.

ikinci kosu yeni baslamisti ki duydu, ona dogru gelen agir adimlar, etrafina bakindi, gözlerine inanamadi, ayni köpek!

Jack programi katlayip ayaga kalkti.

"ne istiyorsun benden kardesim?" diye sordu köpege.

"nasil yani?"

"yani, neden gelip omuzumun üstünden programima bakiyorsun, kilometrelerce bosluk var burada, gelip yanima oturmaya kalkiyorsun, nedir derdin?"

"özgür bir ülkede yasiyoruz, ben..."

"özgür bir ülkede yasamiyoruz -herseyin bir sahibi, herseyin bir fiyati var."

"ama ben istedigim yere oturmakta özgürüm, ben de senin gibi giris ücreti ödedim, sen bana ne yapacagimi söyleyemezsin."

"beni rahatsiz etmedigin sürece istedigin yere oturursun elbette, kaba ve aptalca davraniyorsun, uzun lafin kisasi, beni UYUZ ediyorsun."

"giris ücretimi ödedim, ne yapacagimi senden ögrenecek degilim."

"pekala, senin dedigin gibi olsun, beni yine yerimi degistirecegim, kendime hakim olmak için elimden geleni yapiyorum, ama seni uyariyorum, ÜÇÜNCÜ KEZ yanima gelirsen... yumrugu suratinin ortasina yiyeceksin!"

Jack bir kez daha yerini degistirdi ve köpegin yeni bir kurban arayisi ile uzaklastigini gördü, ama orospu çocugu beynindeydi hâlâ, kalkip bara gitti, bir sulu skoç söyledi.

döndügünde atlar ilk kosu için isinmaya baslamislardi bile. ilk kosuyu siralamaya çalisti ama ahali oradaydi artik, borazan sesli bir tip etrafindakilere 1945 yilindan beri tek bir cumartesi bile yaris kaçirma-digini söylüyordu, sevimli saniyordu kendini, bir gece sis bastirsin da gör bak nasil yolluyorlar seni yalniz dolabinda otuzbir çekmeye.

çarmihtayim, yapacak bir sey yok, diye geçirdi içinden, nazik olursan çarmiha gererler adami, kanepesine oturup Mahler'den, Kant'tan ve yarikdan söz eden ve hiçbiri hakkinda bir bok bilmeyen o cüce iste.

ilk kosuyu öylesine oynamaktan baska çaresi yoktu, iki dakika kalmisti kosunun baslamasina, bir dakika, ikili oynayan kalabaligi yardi, "kosu baslamak üzere" anonsu geldi, orospu çocugunun teki iki ayagina birden basti, bögrüne bir dirsek yedi, yankesicinin teki sol gögsünü

yokladi.

fare-köpek kalabaligi. Serzenis'e oynadi, lanet olsun, sabah siralamasinin favori ati. standart oyun. kafasi dagilmaya baslamisti bile.

Kant ve yarik, köpekler.

Jack tribünün sonuna gitti, atlar start kulübelerine giriyorlardi, kosu baslamak üzereydi.

oturmak üzereydi ki bir köpek daha yanasti, transdaymis ayaklarinda, baska tarafa bakarak, ama ona dogru geliyordu, kaçis yoktu, atlar firladiginda dirsegini dogrultup adamin yumusak karnina gömdü, adam inleyip iki metre geriye gitti.

Jack yerine oturdugunda Serzenis ilk dönemeçte dört boy fark yapmisti. Boby Williams 1800 metrelik kosuyu çalmak niyetindeydi anlasilan, ama at canli görünmüyordu Jack'e. hipodromda geçen 15 yildan sonra Melerine bakip atin zorlanip zorlanmadigini sip diye anliyordu. Serzenis zorlaniyordu -4 boy öndeydi ama dua ediyordu.

düzlügün basinda 3 boya indi fark. Sonra Hobby'nin Rekoru ataga kalkti, iste zorlanmadan kosan bir at.

Serzenis hapi yutmustu, düzlügün basinda üç boy fark yetmezdi, lanet olsun, finise otuz metre kala Hobby'nin Rekoru bir buçuk boy öndeydi. 2/7 ile akilli bir ikinci seçim.

Jack 4 dolarlik ganyan kuponlarini yirtti. Kant ve yank, en iyisi eve gitmekti, parasi cebinde kalirdi, bu gece o gecelerden biri degildi.

1200 metrelik ikinci kosu kolaydi, fazla kafa patlatmaya gerek kalmamisti, ahali kosuya iç kulvarda baslayacagi ve cokeyi Joe O'Brien oldugu için Ambro Indigo'ya oynuyordu, diger favori, Altin Dalga, dis kulvarda basliyordu, 9 numara, cokeyi kendini henüz kanitlamamis Don Mcllmurray. bütün kosular bu kadar kolay olmus olsaydi on yil önce kapagi Beverly Hills'e atmisti bile. ama yine de, ilk kosuyu kötü

oynadigi için ve Kant ve yarik yüzünden 5 dolarlik ganyanla yetindi.

Pamuk Helva kazandirdigi toplam para yüzünden tabelada yükselmeye basladi, herkes Pamuk Helva'ya kosmaya basladi, sabahki siralamada 20 iken 9'a kadar inmisti, kerizler sapilmisti. Jack balik kokusu aldi, yoldan

çekilmeye çalisti, ama bir DEV son sürat ona dogru geliyordu -iki metre boyunda vardi orospunun evladi- nereden çikmisti? daha önce hiç görmemisti.

DEV, PAMUK HELVA'sini istiyordu, gözü giseden baska hiçbir 70

sey görmüyordu, atlar starttaki yerlerini aliyorlardi, adam genç, uzun ve aptaldi, simendifer gibi geliyordu Jack'in üstüne. Jack egilmek zorunda kaldi, çok geç. Dev sakagina bir dirsek çakip onu üç metre firlatti, kirmizi, mavi, sari, lacivert isiklar patladi havada.

"Hey, orospu çocugu" diye bagirdi Jack adama, ama Dev ganyan gisesine yaslanmis kaybedecegi biletlerden aliyordu. Jack yerine döndü.

Altin Dalga dönemeçten üç boy önde çikti ve kosuyu rahat götürdü. 1/4 ile bulunmayacak at degildi.

Jack sadece 5 dolar ganyan oynamis, 6 dolar 50 sent kâra geçmisti, bok temizlemekten iyidir.

3. 4. ve 5. kosulari kaybetti. 6. kosuda 1/6 ile Rüzgârin Kizi'ni yakaladi, 7.'de 5/8 ile Gece Uçusu'na oynadi, son anda yirtti, hepsi hepsi 30 dolar öndeydi, içgüdülerle bu kadar oluyordu, sonra 8. kosuda 1/3

ile Arzu'ya 20 ganyan oynadi ve Arzu daha kosunun basinda arzusuz-du. geçmis ola.

bir sulu skoç daha. bu sekilde, ön hazirlik yapmadan oynamak karanlik bir dolabin içinde bir deniz topunu düzmeye çalismaktan farksizdi, eve git -ölmek arada sirada Acapulco'da soluklanarak biraz daha kolaydi.

duvara dayali koltuklarda oturan yavrulara bakti Jack, kulüpteki hatunlar hos ve bakimliydilar, güzel oluyordu onlara bakmak, ama onlar da ahalinin parasini almak için oradaydilar, kizlarin bacaklarinin tadini çikarmak için iki dakika izin verdi kendine, sonra tabelaya döndü, kalça ve bacak temasi hissetti, biraz gögüs ve hafif bir parfüm kokusu.

"sey, beyefendi, afedersiniz."

"buyrun."

iyice yaslandi Jack'e. tek yapmasi gereken sihirli sözcügü telaffuz etmekti ve kendine 50 dolarlik bir kaltak bulmustu, ama 50 dolar edecek bir kaltaga rastlamamisti henüz.

"evet?" dedi Jack.

"3 numarali at hangisi?"

"May Western."

"kazanir mi sizce?"

"bu atlara karsi hayir, bir dahaki sefere belki."

"iyi para birakacak bir at bulmam lazim, kim iyi para birakir sizce?"

"sen," dedi Jack ve uzaklasti.

71

yarik, Kant ve mutlu bir ev.

hâlâ May Western'e oynuyorlardi ve Falçata giderek düsüyordu.

BIN IKI YÜZ METRE, KISRAK KOSUSU, SADECE 10.000 DOLAR DEGERINDE VE DAHA ÖNCE YARIS KAZANMAMISLAR, atlar insanlardan daha çok para kazaniyorlardi, ama harcayamiyorlar-di.

tekerlekli sedye ile kir saçli bir kadini götürdüler, üstüne battaniye sermislerdi.

tabeladaki rakamlar degisti. Falçata biraz daha düsmüstü. May Western biraz çikmisti.

"hey, bayim!"

arkasinda bir erkek sesi.

Jack tabelaya yogunlasmisti.

"evet?"

"bir çeyrek verir misin?"

arkasina dönmedi Jack, elini cebine sokup bir çeyrek çikardi, çeyregi avucuna yerlestirdi, elini arkaya götürdü, parmaklarin avucuna dalip çeyregi alisini hissetti.

hiç bakmamisti adama, tabela sifirladi.

"yaris baslamak üzere!"

hasiktir.

on dolarlik giseye kosup 1/20 ile Serenat'a bir, 2/7 ile Cecilia'ya iki ganyan kuponu aldi. ne yaptigini bilmiyordu, is yapmanin belli bir yolu vardi; boga güresinin, sevismenin, sahanda yumurta yapmanin, su ya da sarap içmenin, ve dogru yapmazsan boguluyordun, öldürüyorlardi seni.

Cecilia kosunun liderligini aldi ve ilk dönemece girdiler. Jack atin fulelerine bakti, bir ihtimal, henüz zorlanmiyordu, cokeyi de hayli yumusakti, programa bakti. Kimpam, siralamada 12'inci, ahali onu tutmamisti, cokeyi Joe O'Brien'di ama Joe 1/9 ile ayni atin üstünden düsmüstü, hem de iki kosu önce.

mükemmel bir tuzak. Lighthill kirbaci basti, Cecilia vargücünü harciyordu, Lighthill ya kosuyu çalacak ya da ati bogacakti, bir ihtimal, son düzlüge gelindiginde 4 boy fark yapmisti Lighthill. iste o anda O'Brien öne egilmis ve Kimpam'i uçurmustu, lanet olsun, diye geçirdi içinden Jack, 1/25 üstelik, hadi Lighlhill hasta etme beni. bas kirbaci. 2/7 ile 20 ganyan 98 dolar eder. geceyi kur-72

tarabiliriz.

Cecilia'ya bakti, fuleleri bozulmustu, yarik ve Kant ve Kimpam. Cecilia hizini kesti, O'Brien 1/25 veren Kimpam'i ile rüzgâr gibi geçti yanindan, bir yandan kamçiliyor bir yandan da konusuyordu atla.

Sonra Serenat atak yapti dis kulvardan, Ackcrman 1/20 ile kosan Serenat'a kamçiyi basmis sansini deniyordu -20 kere on, iki yüz dolar eder. Serenat farki bir boya indirdi, öyle gögüslediler potayi

-O'Brien atini oksayarak, her kazandiginda yaptigi gibi hafif gülümseyerek. Kimpam, kahverengi kisrak, yas 4, mensei Irlanda. Irlanda mi? ve O'Brien? lanet olsun, inanilir gibi degildi, timarhanelerin saçma sapan sapkali kadinlari kendilerine bir at bulmuslardi sonunda.

iki dolarlik ganyan ve plase giseleri emekli maaslari ile geçinen, çantalarinda cep viskisi ile dolasan kadinlardan geçilmiyordu.

Jack merdivenden asagi indi. asansörler tika basa doluydu, yankesicilere karsi tedbir olarak cüzdanini sol ön cebine koydu, sol arka cebini gecede 5-6 kez yoklarlardi, ama o güne kadar disleri kirik bir tarak ile eski bir mendilden baska bir sey alamamislardi ondan.

arabasina bindi, trafigi izleyerek ve çamurluklara darbe almamayi basararak parktan çikti, siki bir sis bastiracaga benzerdi, sorunla karsilasmadan Kuzey'e vardi, ama evine iki sokak kala hos bir sey gördü

siste, genç, mini etek, otostopçu, aman allahim, frene asildi, bacaklari çok güzeldi ama durabildiginde kizdan yirmi metre uzaktaydi, arkada baska arabalar vardi, adam sende, geri dönecek hali yoktu.

evinde isik olup olmadigina bakti, kimse yoktu, güzel, eve girdi, oturdu, basparmagi ile ertesi günün Bülten'ini ortadan açti, cep viskisini çikardi, bir bira açti ve ise koyuldu, bes dakika ancak geçmisti ki telefon çaldi, basini kaldirdi, telefona parmak gösterdi, tekrar Bülten'e egildi, profesyonel bahisçi is basindaydi.

iki saat içinde bir altilik paket bira ile bir küçük viski içmisti ve yataktaydi, uyuyordu; ertesi günün tahminleri hazirlanmis, yüzünde hafif ve kendinden emin bir gülümseme, bir sürü farkli yolu vardi delirmenin.

GÜLE GÜLE WATSON

hiç sansi kalmadigini hipodromda geçirilen kötü bir gün sonrasinda eve geldiginde anlar insan; çoraplar les, cepte iki-üç burusuk dolar, mucizenin asla gelmiyeceginin bilincinde, ve en kötüsü, son kosuda keriz gibi onbir numarali ata nasil oynadigini düsünüp durursun, kazanamayacagini bile bile, 2/9 ile günün en büyük keriz tuzagi, yillarin birikimini hiçe sayarak on dolarlik giseye gitmis ve kir saçli giseciye, "onbire iki ganyan!" demissin ve giseci sana yine "onbir mi?" diye sormus yanlis bir ata her oynadiginda yaptigi gibi.

hangi atlarin kazanacagini bilmez ama hangi atlarin kesin kaybedecegini iyi bilir ve basini sallayip yirmiligi almis, sonra disari çikip o köpegin sonuncu gelisini izlemek, hiçbir çaba göstermeksizin, beynin, "hay

.mina koyayim, aklimi kaçirmis olmaliyim," derken o köpegin haylaz haylaz gezinisini izlemek.

hipodroma yillarini vermis bir dostumla konustum bu meseleyi, o da birçok kez ayni seyi yapmis, buna

"ölüm istegi" diyor, ki hayli bayat, esniyoruz artik bu saptamayi duydugumuzda, ama tuhaf bir sekilde hâlâ

geçerli bir yani var. kosular ilerledikçe insan sikilip oyunu oldugu gibi küpesteden denize firlatmak istiyor, kazanirken de kapiliyor insan bu hisse kaybederken de, sonra gelsin yanlis bahisler, ama bana 74

kalirsa, daha ciddi bir sorun ASLINDA baska bir yerde olma arzusu -bir koltuga oturup Faulkner okumak ya da çocugunuzun boya kalemleri ile resim yapmaktir istediginiz, hipodrom bir IS'tir sonuçta, hem de hayli güç bir is. bu duyguya kapilmissam ve formumdaysam hipodromu terkederim; bu duyguya kapilmissam ve formumda degilsem yanlis atlara oynamaya baslarim, insanin idrak etmesi gereken bir diger sey de ne olursa olsun kazanmanin ZOR oldugudur; kaybetmekse çok kolay. Büyük Amerikan Kaybedeni olmak is degildir -herkes yapabilir; nerdeyse herkes yapiyor zaten.

atlarin üstesinden gelmeyi basaran adam aklina koydugu herseyi yapabilir, hipodrom degildir onun yeri.

sövalesi ile Paris'te resim yapmali ya da East Village'da avant-garde bir senfoni bestelemelidir. ya da bir kadini mutlu etmelidir, ya da dagda bir magarada bir basina yasamalidir.

ama hipodroma gitmek insana kendini ve kalabaligi idrak etme olanagi tanir, günümüzde yazmayi beceremeyip Hemingway'e bok atmaya bayilan bir çok elestirmen var, ve koca oglan yazarlik kariyerinin ortasindan sonuna kadar gerçekten kötü seyler de yazdi, aklinin civata-lari gevsiyordu, ama o haliyle bile digerleri onun yaninda edebi çislerini yapmak için ellerini kaldirip izin isteyen okul çocuklarindan farksizdilar. Ernie'nin boga güreslerine neden gittigini biliyorum -basit: yazmasina yardim ediyordu, tamirciydi Ernie: kagit üstünde tamirat yapmayi seviyordu, boga güresleri onun için herseyin resmedildigi bir tualdi. daglari asarken filinin kiçini tokatlayan Hanibal ya da ucuz bir otel odasinda kadinini döven bir ayyas. Hem daktilonun basina geçtiginde ayakta yazardi, silah gibi kullanirdi daktiloyu, boga güresleri herhangi bir seye eklemlenmis herseydi. dolgun bir günes gibi kafasin-daydi hersey: yazdi.

bana gelince, hipodrom bana çabucak nerede zayif, nerede güçlü oldugumu söyler, ve o gün kendimi nasil hissettigimi ve ne kadar degistigimizi, SÜREKLI degistigimizi, ve bunun ne kadar farkinda olmadigimizi.

ve kalabaligin soyulmasi yüzyilin korku gösterisidir. HEPSI kaybeder, bakin onlara, bakabilirseniz.

hipodromda geçireceginiz bir gün size üniversitede dört yilda ögrenecegini/den daha fazlasini ögretebilir, üniversitede Yaratici Yazi dersi veriyor olsaydim ögrencilerin haftada 75

bir kez hipodroma gitmelerini ve her kosuya iki dolardan az olmamak kaydi ile oynamalarini dersin olmazsa olmaz kosullarindan biri yapardim, plase oynamak yok. plase oynayanlar ASLINDA evde kalmak isteyip bunu nasil yapacaklarini bilmeyenlerdir.

Yaratici Yazi dersi verirken görebiliyorum kendimi, "evet. Bayan Thompson nasil gitti?" "18 dolar kaybettim." "son kosuda hangi ata oynadiniz?" "Tek-Göz Jack'e."

"kerizlenmissiniz, Bayan Thompson, atin iki buçuk kiloluk handi-kapi vardi ve bu ahaliyi çeker, ama ayni zamanda kosullarin izin verdigi ölçüde sinif atlamak demektir, sinif atlayan bir at ancak kagit üzerinde sansi yoksa kazanabilir. Tek-Göz Jack'in hiz ortalamasi da hayli yüksekti, ki ahaliyi çeken baska bir unsurdur, ancak hiz ortalamasi iki yüz metre üzerinden hesaplanmisti, iki yüz metre üzerinden hesaplanan hiz ortalamasi kosunun tamami üzerinden hesaplanan hiz ortalamasindan her zaman daha yüksektir, dahasi, hesaplarinizi dikkatli yapsaydiniz atin bir sprinter oldugunu görürdünüz. 1/3 ile sonuncu gelmesi sürpriz degil."

"sizinki nasil gitti." "yüz kirk dolar içerdeyim." "son kosuda kime oynadiniz," "Tek-Göz Jack'e. ders bitmistir."

alyanslarindan ve televizyonun beyin-emici sterilize sanal varligindan önce, dünyayi köreltmek için binlerce floresan lamba üreten devasa bir fabrikanin paketleme servisinde çalismistim, kütüphanelerin yararsiz, sairlerin ise özenle yakinmayi seven boklar oldugunu bildigimden barlardan ve dövüslerden ögrenmeye çalisirdim.

hey gidi günler, Olympic Arena'daki o unutulmaz geceler. Irlandali ufak tefek bir sunucu vardi (Dan Tobey miydi adi?) ve kendine özgü bir tarzi vardi adamin, görmüs geçirmisti, ilk dövüslerini çocukken nehir gemilerinde seyretmisti muhtemelen, o kadar eski degildiyse bile, Dempsey-Firpo garanti, bugün bile kabloya uzanip mikrofonu yavasça asagi çekerken görebiliyorum onu, ve çogumuz daha ilk dövüs baslamadan sarhos olmus olurduk, tatli sarhos ama, purolarimizi tüttürüp hayatin hafifligini hissederek ringe iki boksör çikartmalarini beklerdik. 76

acimasizca, ama böyleydi bu is, bize yaptiklari da acimasizcaydi ve hâlâ hayattaydik, evet, çogumuzun yaninda bir kirli sarisin ya da boyali kizil. benim bile. Jane'di adi, arami/da biri nakavt ile biten birçok on raundluk maç geçmisti; nakavt olan bendim, ama o daracik elbisenin içindeki iri ve sihirli kiçini çalkalayarak tuvaletten geri gelirken balkondaki bütün erkekler ayaklarini yere vurup islik çalmaya basladiklarinda gururlanirdim, ve gerçekten iri ve sihirli bir kiçti: bir erkegi soluksuz yere serip betondan gökyüzüne ask sözcükleri haykirtabilecek kiçlardan, sonra gelip yanima oturur, ben de cep viskisini bir kornet gibi diktikten sonra ona geçirirdim, bir firt aldiktan sonra iade ederdi, balkondaki abazanlarla ilgili olarak

söylenmeye baslardim: "otuzbirci pezevenkler. öldürecegim orospu çocuklarini!"

sonra programa bakar, "ilk dövüsün favorisi kim sence?" diye sorardi.

iyi seçerdim boksörlerimi -yüzde doksan gibi- ama görmeliydim onlari önce. fazla hareket etmeyen, dövüsmek istemiyormus gibi durani seçerdim hep, ve boksörlerden biri gongdan önce istavroz çikarmis ve digeri çikarmamissa adamini bulmustun -istavroz çikarmayani seçerdin, zaten ikisi birlikte gelirdi genellikle, oldugu yerde gölge boksu yapan istavroz çikaran, dayagi yiyen boksör olurdu.

o günlerde çok fazla danisikli dövüs olmazdi, olunca da bugün oldugu gibi agir siklette olurdu, ama o günlerde tepkimizi gösterirdik -ringi parçalar, salonu atese verir, koltuklari kirardik, onlara pahaliya patladigi için sikeye fazla cesaret edemezlerdi. Hollywood Legion'da sikeli dövüs çok olurdu, biz oraya gitmezdik. Hollywood'lu çocuklar bile asil dövüslerin Olympic'de oldugunu bilirlerdi. Raft gelirdi, ve baskalari, ön koltuklara kurulan film yildizlari, balkondaki çocuklar çildirir, boksörler boksör gibi dövüsürler, salona mavi puro dumani çökerdi ve nasil bagirirdik, hadi koçum hadi aslanim, para firlatip viskimizi içerdik ve bittikten sonra eve dönüs ve ask yataginda o sihirli delige girmek vardi, delige vurur vurur, sarhos bir melek gibi uyurdun, halk kütüphanesini kim ne yapsin? Ezra'yi kim ne yapsin? T.S'i?

e.e'yi? D.H'i? H.D'yi? Elliot'lari? Sitwell'leri?

Enrique Balanosu ilk gördügüm geceyi asla unutamam, o siralar favori boksörüm genç bir zenciydi, ringe küçük beyaz bir kuzu ile çikar, dövüsten önce kuzuya sarilirdi, hayli bayagi bir numaraydi elbette ama 77

saglam ve iyi bir boksördü, saglam ve iyi bir boksör hosgörüyü hake-der, degil mi?

neyse, kahramanimdi, adi da Watson Jones ya da onun gibi bir seydi. Klas ve havali bir boksördü

Watson -çabuk, seri seri seri, ve o APARKÜT, ve seviyordu isini, ama, bir gece, adi sani duyulmamis genç Balanos'u çikardi biri karsisina, ne yaptigini biliyordu Balanos, önce Watson'i hiç acele etmeksizin güzelce yordu, dövüsün sonuna dogru da sazi eline alip evire çevire dövdü kahramanimi, inanamamistim, yanlis hatirlamiyorsam Watson nakavt olmustu, berbat bir geceydi benim için anlayacaginiz, elimde viski asla gerçeklesmeyecek zafer çagrilari haykirip durmustum. Baska türlüydü Balanos -kollan iki yilandan farksizdi, hareket etmiyordu- kötücül bir örümcek gibi çikariyordu yumruklarini, sürekli hedefteydi, isini görüyordu. O gece Balanos'u ancak mükemmel bir boksörün yenebilecegini anladim; Watson kuzusunu alip evine gidebilirdi.

üstün boksörün kazandigini ancak gecenin ilerleyen saatlerinde, viski içime deniz gibi aktiktan, karsima oturmus bacaklarini sergileyen kadinima küfürler yagdirdiktan sonra kabul edebilmistim.

"Balanos. bacaklari çok güçlü, düsünmüyor, sadece tepki veriyor, düsünmemek daha iyidir, bu gece beden ruhu yendi, genellikle yener zaten, güle güle Watson, güle güle Central Avenue, buraya kadarmis."

bardagimi duvara firlatip kadinimi kavradim, yaraliydim, harikuladeydi, yataga girdik, açik pencereden içeri hafif bir yagmur yagiyordu, biraktik yagsin üstümüze, öyle güzeldi ki iki kez sevistik, sonra yüzlerimiz pencere tarafinda uyuduk, sabaha kadar yagmur yagdi üstümüze, sabah uyandigimizda çarsaflar islakti, ikimiz de hapsinp gülerek kalktik yataktan, "tanrim! tanrim!" matrakti ve zavalli Watson bir yerlerde yatiyordu, yüzü sis ve mor, Ebedi Gerçekle yüzyüze, önce 6 raundluk-lar, sonra 4, sonra da fabrikalar, üç

kurus için günde 8-10 saatin katli, hiçbir ilerleme kaydetmeden, Ölüm Baba'yi bekleyerek, beynin ve ruhun parçalanarak, hapsmyorduk, "tanrim! tanrim!" matrakti ve kadinim "heryerin morarmis, tepeden tirnaga MOR'sun, aynaya bak," dedi ve donuyordum ve ölüyordum ve aynanin karsisinda durdum ve MOR'dum! ne saçma! gülmeye basladim, o kadar katila katila gülüyordum ki haliya yuvarlandim ve kadinim üstüme kapandi ve güldük güldük güldük, aklimizi kaçirdigimizdan endise duyuncaya kadar güldük,

sonra kalktik, giyindik, saçimi taradim, dislerimi firçaladim, yemek yi-yemiyecek kadar hasta hissediyordum kendimi, ögürmüstüm dislerimi firçalarken, sonra disari çiktim ve floresan fabrikasinin yolunu tuttum, bir tek günes iyiydi, ama yetinmeyi bilmeli insan.

SAIRIN DAG EVI

delilikle ilgileniyorsaniz, sizinki ya da benimki, izninizle size benimkinden biraz söz edeyim. Arizona Üniversitesi'nde sairin dag evinde kaldim; ama kabul gören biri oldugum için degil, yaz aylarinda Tus-con'a gitmeyi ancak benim gibi katiksiz bir salak kabul ettigi için. orada kaldigim süre içinde sicaklik ortalamasi 45 derece civarindaydi ve bira içmekten baska yapacak bir sey yoktu, siir dinletisi vermedigimi duyurmus bir sairim, ayrica sarhos olunca ahmaklasan bir insanim, ayikken ise söyleyecek sözüm yoktur, bu yüzden dag evinin kapisinin çalindigi söylenemez, sikayetçi degildim, ne var ki arada sirada temizlige gelen ve çok çok çok biçimli bir vücuda sahip zenci bir temizlikçiden bahsedilmisti, sessizce ona tecavüz etme planlari yapiyordum, ama o da benim söhretimi duymus olmali ki, gelmedi, ne yapayim, küvetimi kendim temizledim, üstünde siyah boya ile ARIZONA ÜNIVERSITESI yazan çöp bidonuna bos siselerimi kendim attim, her sabah on bir sularinda siseleri attiktan sonra çöp bidonunun üstüne kusuyordum genellikle, ondan sonra sabah birami içer, serinleyip kendime gelmek için yataga girerdim, yoktu yapacak baska bir sey. günde (ve gecede) 4 ya da 5 altilik paket tüketiyordum.

neyse, havalandirma fena sayilmazdi, tam hayalarim serinlemeye, 80

midem toparlanmaya, hâlâ zenci temizlikçiyi düsünen kamisim sertlesmeye, siçtigim helaya siçan, yattigim yatakta yatan Creeley ve benzerleri yü/.ünden ruhum bulanmaya baslarken telefon çalardi, büyük editör -

Bukowski?

evet. evet. saniyorum.

kahvalti ister misin?

ne ister miyim?

kahvalti.

dogru duymusum.

karimla birlikteyim, sana çok yakiniz, kampusun kafeteryasinda bulusmaya ne dersin?

kampusun kafeteryasinda mi?

evet, orada olacagiz, bütün yapacagin karayolunun ters istikametinde yürüyüp her karsina çikana KAMPUSUN KAFETERYASI NE TARAFTA? diye sormak, her karsina çikana KAMPUSUN

KAFETERYASI NEREDE? diye sor...

offf, tanrim...

ne var? bütün yapacagin her karsina çikana KAMPUSUN KAFETERYASI NEREDE? diye sormak, birlikte kahvalti ederiz.

erteleyelim, ne olur. bu sabah olmaz.

pekala, buk. sadece bu kadar yakinken-

anliyorum, sagol.

sonra üç ya da dört bira içer, banyo yapar, evdeki siir kitaplarindan birkaçini okur ve kötü bulurdum dogal olarak, uyutuyorlardi beni: Pound, Olson, Creeley, Shapiro, yüzlerce kitap ve dergi vardi ortalikta, ama benim kitaplarimdan bir tane bile yoktu, enazindan o dag evinde, tamamen ölü bir yerdi anlayacaginiz, uyandigimda bir bira daha içer ve kirk bes derece sicaklikta büyük editörün 8-10 blok ötedeki evine yürürdüm, genellikle yolda bir içki dükkanina girip iki altilik bira satin alirdim, onlar içmiyorlardi, yaslaniyorlardi, binbir çesit saglik sorunlari vardi, üzücüydü, onlar için de benim için de. ama 81 yasindaki Baba içtigim her biraya bira ile karisilik veriyordu, sevmistik birbirimizi.

bir plak kaydi için bulunuyordum orada, ama o isten sorumlu Arizona profesörü benim kente gelecegimi ögrenince ülser sikayeti ile St Mary Hastanesi'ne yatmisti, taburcu olacagi gün çakir keyiftim, bizzat aradim onu; iki gün daha tuttular hastanede. 81 yasinda bir adamla içki içip bir seylerin gerçeklesmesini beklemekten baska yapacak, sey yoktu: temizlikçi kadin, yangin, dünyanin sonu. büyük editörle tartistim, arka odaya gidip Baba ile televizyonda mini etekli kadinlarin dans ettikleri bir program seyrettim. Benimki kalkmisti. Baba'yi bilmiyorum.

ama bir gece kendimi kentin öbür tarafinda buldum, uzun boylu, gür sakalli, yapili bir tiple. Archer, ya da Archnip, ya da öyle bir seydi adi. içtik ve içtik ve içtik ve paket paket sigara tükettik -Chesterfield, her konuda iskembeden atip duruyorduk, sonra gür sakalli, yapili adamin basi masanin üstüne yigildi ve ben karisinin bacaklarini ellemeye basladim, müsade etti. müsade etti. incecik beyaz killar vardi bacaklarinda

-bir dakika! karisi 25 yaslarindaydi!- yani elektrik isiginin altinda beyaz gibi görünüyorlardi o uzun bacaklarda, ve bana, aslinda seni arzulamiyorum ama bir seyler hazir edebilirsen bana sahip olabilirsin, deyip duruyordu, bu da çogunun söylediginden fazlaydi, ve bacaklarini elleyip bir seyler hazir etmeye çalisiyordum ama Chesterfild'ler ve içki beni bitirdigi için ona benimle Los Angeles'a gelebilecegini, çalisip bana bakabilecegini söylemekten baska bir sey gelmedi elimden, ilgilenmedi, her nedense, kocasi ile Hukuk, Tarih, Seks, Siir, Roman ve Tip üstüne yaptigim bütün o konusmalar bosa gitmisti... kocasini bir bara götürüp üst üste üç sek skoç bile içirtmistim. kadinin bana bütün söyledigi Los Angeles'a gitmek isteyebilecegiydi, sonunda herseyi unutmasini söyledim, o barda kalmamakla hata etmistim, kizin teki duvardan çikip barin üstünde dans etmisti; kirmizi saten külotunu yüzüme sallayip durmustu, komünist komplosu muhtemelen, baska ne olabilir?

ertesi gün daha kisa boylu ve daha seyrek sakalli bir tip arabasi ile beni geri getirdi, bir Chesterfield ikram etti. ne is yaparsin, birader, diye sordum ona, yüzünde bir karis sakal var, ne is yaparsin?

resim, dedi.

dag evine vardigimizda biralari açtim ve resim konusunda aydinlattim çocugu, ben de resim yaparim, bir resmin iyi olup olmadigini anlamak için kullandigim gizli formülü anlattim ona. resimle yazmak arasindaki farki da; resmin yazidan farkli olarak sizin için neler yaptigini, o fazla konusmadi, birkaç bira içlikten sonra gitmeye karar verdi.

82

beni getirdigin için çok tesekkür ederim, dedim.

bir sey degil, dedi.

büyük editör arayip beni kahvaltiya davet ettiginde ona bir kez daha hayir demek zorunda kaldim, ama beni eve getiren adamdan da bahsettim.

iyi biri, dedim, iyi çocuk.

adi ne dedin?

tekrarladim adini.

ha, o mu, Arizona Üniversitesi'nde resim dersi veriyor, profesör.

hay allah.

küçük radyoda senfoni programlari yoktu, öbür müzikleri dinledim, biralari dikip öbür müzikleri dinledim, çilginlik: San Francisco'ya gelirsen çiçek tak saçina, hey hey, bugünü yasa; falan filan, ve frekanslardan birinde bir tür yarisma ya da ona benzer lanet bir sey vardi -dogum tarihinizi söylemenizi istiyorlardi.

Agustos, dedim. Kasim da dogmus olsaydiniz, kazanacaktiniz, dedi kadin sunucu bana, üzgünüm, efendim, kaybettiniz, yok ya? dedim, yok ya? sunucu kapatti, önce dogdugunuz ayin çaldiklari parçaya uymasi gerekiyordu, ondan sonra dogum gününüzü deniyordunuz, 7'si, 19'u filan, ikisini de tutturmussa-niz YOL VE MOTEL MASRAFLARI DAHIL LOS ANGELES'A BEDAVA SEYAHAT

kazaniyordunuz, sahtekar orospu çocuklari, dedim kendi kendime, islerine geldigi gibi uyduruyorlar, buzdolabina gittim, hava sicakligi 47 derece, dedi sunucu.

kentte son günümdü, temizlikçi kadin gelmemisti, bavulumu yapmaya basladim, büyük editör otobüs tarifesini anlatmisti bana. bütün yapacagim üç blok kuzeye yürüyüp bati istikametine giden otobüse binmek ve Elm duraginda inmekti.

otobüs duragina erken varirsan orada bekleme, alisveris merkezine girip bekle, bir kola iç.

neyse, çantami alip 47 derece sicaklikta otobüs duragina yürüdüm, lanet otobüs görünürde yoktu, bir küfür salladim, hizli hizli bati istikametinde yürümeye basladim. Niagara selalesi gibi akiyordu ter üstümden, bavulumu bir elden ötekine geçirdim, kaldigim yerden gara bir taksi tutabilirdim ama büyük editör bana bazi kitaplar vermek istiyordu, ÖLÜM ELINDEKI HAÇ. kitaplari bavula koymam gerekiyordu, kimsenin arabasi yoktu, editörün evine varip bir bira açmamla haslane-83

den yeni taburcu olmus profesörün arabasi ile gelmesi bir oldu, kentten ayrilacagimdan emin olmak istiyordu anlasilan, içeri girdi.

biraz önce dag evine ugradim, dedi.

buk'u kil payi ile kaçirmissin, dedi editör, buk her zaman kendine bir kafes insa eder. kampusun kafeteryasinda yemek yemez, otobüs gecikirse alisveris merkezinde beklemesini söyledim, ne yapti, biliyor musun? bu sicakta bavulu ile buraya kadar yürüdü.

lanet olsun, anlamiyor musun? dedim editöre, alisveris merkezlerini sevmiyorum! alisveris merkezlerinde olmaktan hoslanmam! orada oturup mermer fiskiyeyi seyredersin, bir karinca geçer, ya da bir tür böcek can çekismektedir önünde, bir kanadi hareketli digeri hareketsiz, yabancisindir. iki-üç kisi sana buz gibi bakar, sonra garson gelir nihayet, kirli külotunu bile koklatmaz sana, ama kazulet karinin tekidir ve bunun farkinda bile degildir, istemeye istemeye siparisini alir. bir kola, sicak ve bükülmüs bir

kagit bardakta getirir kolayi, canin kola filan çekmiyordur aslinda, içersin, böcek hâlâ can çekismektedir, otobüs hâlâ

gelmemistir, mermer fiskiye toz kaplidir, hersey yapaydir, anliyor musun? tezgaha gidip bir paket sigara almak istesen biri gelene kadar bes dakika geçer, oradan çiktiginda dokuz kez tecavüze ugramis gibi hissedersin kendini.

alisveris merkezleri o kadar da kötü degildir, buk, dedi editör.

tabii, dedim, "savas o kadar da kötü bir sey degildir," diyen birini de taniyorum, ama tanri askina, evhamlarim ve önyargilarim var ve onlardan yola çikmak zorundayim, çünkü kerteriz alabilecegim baska bir sey yok. alisveris merkezlerinden hoslanmam, kampus kafeteryalarindan hoslanmam, midilli atlarindan hoslanmam, Disneyland'den, motosikletli polislerden ve yogurttan hoslanmam, Beatles ve Charley Chap-lin'den hoslanmam, Bobby Kennedy'nin alnina düsen manik-depresif saç tutamindan da hoslanmiyorum... tanrim, tanrim, profesöre döndüm -bu adam on yildan beri kitaplarimi basiyor, binlerce siürimi basti ve KIM OLDUGUMU BILE BILMIYOR!

profesör güldü, ki bir seydi.

tren iki saat gecikmeliydi, profesör bizi tepedeki evine konuk etti. büyük cam pencereden lanet kent görünüyordu, ayni filimlerdeki gibi. ama intikamimi aldim büyük editörden, profesörün karisi piyanoya oturup biraz Verdi zirladi, büyük editör aci çekiyordu nihayet. KENDI 84

ALISVERIS MERKEZIMDE KISTIRMISTIM ONU. profesörün karisini alkislayip bir tane daha çalip söylemesi için pohpohladim. o kadar da kötü degildi aslinda, yeterince güçlüydü ama kendini vermiyordu

-varyasyon tonalitesi olmaksizin kesintisiz güç. bir tane daha çalmaya ikna etmeye çalistim, ama benden baska israr eden olmadigi için bir hanimefendiye yakisir sekilde çekildi.

yagmur altinda beni gara götürdüklerinde ceplerim küçük siselerle doluydu -seftali konyagi, filan, bavulumu teslim ettim ve onlari orada biraktim, bir

kamyonun üstüne oturup seftali konyagini yudumladim.

insanin üstüne düser düsmez kuruyan sicak bir yagmurdu; ter gibi. oturup Los Angeles trenini bekledim, dünyadaki tek kent. demek istedigim, bütün diger kentlerden daha bok bir kentti ve bu onu matrak kiliyordu, benim kentimdi. benim seftali konyagim, seviyordum neredeyse, ve tren gara girdi, kalkip vagonumu arayarak yürümeye basladim, vagon numaram 110'du. yoktu 110. daha sonra 110'un 42

oldugu anlasildi. Kizilderililer, Meksikalilar, kaçiklar ve üç kagitçilarla birlikte trene bindim, kiçi cennetin dibini çagristiran mavi elbiseli bir kiz vardi, kafayi yemisti, küçük bir bebegi vardi, onunla çocuguymus gibi konusuyordu, ona sahip olabilirsin, ihtiyar, yeter ki dene, diye geçirdim içimden, ama onu mutsuz etmekle kalacaksin, cani cehenneme, dikizlemekle yetin daha iyi. yana dönüp ayisigi ile aydinlanmis tren penceresinde o nefis bacaklari seyrettim. Los Angeles bana dogru geliyordu. Meksikalilar ve Kizilderililer horluyorlardi. ayisigi ile aydinlanmis o bacaklara baktim ve kizin bebekle konusmasini dinledim, büyük editör benden ne yapmami beklerdi acaba? Hem olsa ne yapardi? Dos Pas-sos? Tom Wolfe? Creeley?

Ezra? ayisiginin aydinlattigi bacaklar anlamini yitirmeye basladi, öbür yanima dönüp mor daglara baktim, orada da bir yarik vardi belki, ve Los Angeles geliyordu, yarik dolu. ve sairin dag evinde Bukowski yoktu artik ve onu görebiliyordum, zenci temizlikçiyi, egiliyor, kaldiriyor, egiliyor, terliyor, radyoyu dinliyordu -San Francisco'ya gelirsen çiçek takmayi unutma saçina- ve o zenci temizlikçinin aski kabarmisti ve kimse yoktu ortalikta, ve elimi cebime sokup küçük siselerden birini daha açtim, birsey birsey, ve emzik emer gibi emdim sisemi ve Los Angeles geldi, cani cehenneme.

APTAL ISALAR

üç adam ham lastigi makineye yüklüyor, makine lastigi istenilen ölçülerde kesip biçiyordu; isitiyor, kesiyor ve siçiyordu: bisiklet pedallari, dus boneleri, sicak su siseleri... dikkatli olmak zorundaydin lastigi makineye yüklerken, kolunu kaptirman isten bile degildi, son üç yilda iki isçinin

basina gelmisti: Durbin ve Peterson. Durbin'in maasini kes-memislerdi - gömleginin bir kolu sarkmis iskemlede otururdu bütün gün.

Peterson'a ise bir süpürge ile bir faras vermislerdi; tuvaletleri temizliyor, çöpü bosaltiyor, tuvalet kagitlarini asiyordu. Herkes Peier-son'un bütün bu isleri tek kolla ne kadar iyi yaptigini konusuyordu.

sekiz saatlik vardiya bitmek üzereydi. Dan Skorski lastigi makineye yükleyenlerden biriydi, aksamdan kalmaydi, çok zor geçmisti sekiz saat. dakikalar saat, saniyeler dakika gibi. ve basini kaldirip baktiginda kubbeli dairede 5 kisi seni gözlüyordu, ne zaman baksan seni izleyen on GÖZ.

Dan zaman kartini basmak üzereydi ki puroyu andiran ince uzun bir adam girdi içeri, yürürken ayaklari yere degmiyordu bile puronun, adi Bay Blackstone'du.

"Hangi cehenneme gittigini saniyorsun?"

"disari, çikiyorum buradan."

"MESAI," dedi Bay Blackstone.

"ne?"

"'MESAI' dedim, etrafina bir bak. bu mali yukari tasimak zorundayiz."

Dan etrafina bakindi, makineye yüklenmemis tonlarca lastik, ve mesainin en kötü tarafi ne zaman biteceginin belli olmayisiydi, iki saatten bes saate kadar sürebilirdi, bilemezdin, ondan sonra eve dön, yataga gir ve ertesi gün makineye yine lastik yüklemek üzere yataktan kalk. üretimin, siparislerin, makinelerin sonu gelmiyordu, bina sürekli patlama halindeydi, bosalarak, lastik kusarak, yiginla lastik lastik lastik ve kubbeli dairedeki 5 kisi durmadan zenginlesiyordu.

"ISININ BASINA!" dedi puro.

"hayir, yapamam." dedi Dan. "gücüm kalmadi."

"nasil tasiyacagiz bu mali?" diye sordu puro. "yarin lastik fabrikasindan yeni mal gelecek, yer açmak zorundayiz."

"bir bina daha kiralayin, daha fazla isçi çalistirin, ayni insanlari ölümüne çalistiriyorsunuz, beyinlerine zarar veriyorsunuz, nerede olduklarinin farkinda bile degiller artik, BAK sunlara! su zavallilara bir bak."

ve dogruydu, insanliktan çikmislardi, gözleri sulanmisti, donuk ve deli bakiyorlardi, her seye gülüp sürekli birbirleri ile alay ediyorlardi, ruhlari damgalanmisti. katledilmislerdi.

"iyi adamlar bunlar," dedi puro.

"elbette, maaslarinin yarisi vergiye, diger yansi da yeni arabalara, renkli televizyonlara, aptal karilarina ve dört bes farkli sigorta poliçesine gidiyor."

"ya herkes gibi mesaiye kalirsin ya da isinden olursun, Skorski."

"isimden oldum öyleyse, Blackstone."

"sana hiçbir sey ödememek geçmiyor degil aklimdan."

"Sendika."

"çekini postalariz."

"tamam, gecikmesin."

o binadan çiktiginda her kovuldugunda ya da isi biraktiginda hissettigi o harikulade mutlulugu hissetti, onlari orada birakmak -"burada bir aileyiz, Skorski. istikbalini garanti altina aldin!" is ne kadar boktan olursa olsun, isçiler bunu mutlaka söylerlerdi ona.

87

Skorski içki dükkanina ugradi, bir sise Grandad kapip eve gitti, hiçbir sey yapmadan siseyi içti, yataga girdi ve yillardan beri uyumadigi kadar huzurlu uyudu, çalar saat sabahin alti buçugunda onu yapay ve acimasiz insanliga

uyandirmayacakti. ögleye kadar uyudu, kalkti, iki alka seltzer aldi ve posta kutusuna bakti, bir mektup.

Sevgili Bay Skorski:

Öykülerinizi ve siirlerinizi uzun süreden beri hayranlikla takip ediyoruz, New York Üniversitesi'ndeki resim serginizden de hayli etkilendik. Burada, World Way Yayincilik'ta bir editöre ihtiyacimiz var. Adimizi duymus oldugunuzdan eminim. Yayimlarimiz Avrupa, Afrika, Avustralya, ve evet, Uzakdogu'ya bile dagitiliyor. Birkaç yil önce, 1962-63 yillari arasinda SAKAT KUS adinda bir derginin editörlügünü

yaptiginizi ögrendik ve dergi için yaptiginiz seçimleri çok begendik. Tam aradigimiz gibi bir editör oldugunuzu düsünüyor, anlasabilecegimizi umuyoruz. Baslangiç için haftada 200 dolar verebiliyoruz, bize katilmayi kabul ederseniz onur duyacagiz. Ilgileniyorsaniz bizi ödemeli olarak arayin, size uçak biletinizi ve yol masrafinizi havale ederiz.

en içten dileklerimle

D.R Singo,

bas editör

World Way Yayincilik.

Dan bir bira içti, tencereye iki yumurta koyup altini yakti ve Sig-no'yu aradi. Signo'nun sesi metal bir borunun içinden geliyordu sanki, ama dünyanin en büyük yazarlarindan birkaçini yayimlamisti Signo. ve hayli samimi konusuyordu, mektubundaki gibi resmi degildi.

"gerçekten istiyor musunuz beni?" diye sordu Dan.

"elbette," dedi Signo, "bunu mektubumda belirttim."

"pekala, havaleyi çikarin, geliyorum."

"para yolda," dedi Signo, "sizi sabirsizlikla bekliyoruz."

kapatti. Dan kapatti, sonra yumurtalarin altini söndürüp yataga girdi ve iki saat daha uyudu...

New York uçagina bindiginde huzursuzdu, ilk kez uçuyor oldugu için belki, belki de Signo'nun sesindeki metal tini yüzünden, bilmiyor-88

du nedenini, lastikten metale, çok mesguldü belki de Signo. bazi adamlar sürekli çok mesguldü. Skorski uçaga binmeden önce epey içmisti, yaninda da biraz Grandad vardi, ama uçusun yarisinda viskiyi bitirdi ve hostesten içki istemeye basladi, hostesin ona ne verdiginin bile farkinda degildi - morumsu, tatli bir içkiydi, viskinin üstüne hiç de iyi gitmiyordu, çok geçmeden bütün yolcularla konusuyor, onlara eski sampiyon Rocky Garziano oldugunu söylüyordu, önce gülmüslerdi, ama israrciligi karsisinda susmuslardi:

"Evet, Rock'yim ben. Rocky, kimse duramadi karsimda! nasil ayaga kaldirirdim seyirciyi!"

sonra midesi bulandi, zor atti kendini helaya, kusmugunu ayakkabilarina ve çoraplarina bulastirdi, ayakkabilarini ve çoraplarini çikardi, çoraplarini yikadi ve yalinayak çikti disari, çoraplarini kurumalari için bir yere birakti, ayakkabilarini baska bir yere, sonra da unuttu onlari nereye biraktigini.

koridorda yürümeye basladi, yalinayak.

"Bay Skorski," dedi hostes onu görünce, "yerinize oturun lütfen."

"Graziano. Rocky, ayakkabilarimi ve çoraplarimi kim çaldi, onu söyleyin siz bana. yakalarsam ikiye ayiracagim onu."

koridora kustu, yasli bir kadin yilan gibi tisladi ona.

"Bay Skorski," dedi hostes, "yerinize oturmaniz gerekiyor."

Dan hostesi bileginden kavradi.

"hoslandim senden, hemen burada tecavüz edecegim sana! gökyüzünde tecavüz! BAYILACAKSIN!

eski boksör, Rock Graziano Illinois üzerinde hostese tecavüz etti! buraya gel!"

Dan hostesi belinden kavradi, korkunç bos ve aptal bir yüzü vardi kadinin; genç, bencil ve çirkin, bir tarla faresinin zekasina sahipti ve memeleri dümdüzdü, güçlüydü ama. kollarindan siyrilip pilot kabinine dogru kostu. Dan biraz daha kustu, sonra yerine oturdu.

yardimci pilot geldi, devasa kalçalari, iri bir çenesi, üç katli bir evi, kaçik bir karisi ve dört çocugu vardi.

"Hey, arkadasim," dedi yardimci pilot.

"ne var, moruk?"

"aklini basina topla, kargasa çikardigini duydum."

"kargasa mi? o da ne? ibne misin yoksa?"

"aklini basina topla diyorum sana!"

89

"git lan! biletim var benim!"

devasa kalçalar emniyet kemerini tuttugu gibi bir mongo agacini hortumu ile kökünden söken bir filin rahatligi ve güç gösterisi ile bagladi.

"YERINDEN KALKMA!"

"Rock Graziano'yum ben!" dedi yardimci pilota, yardimci pilot kabinine dönmüstü bile. hostes gelip de Skorski'yi koltugunda ve emniyet kemeri bagli görünce kikirdadi.

"YIRMI SANTIM gösteririm sana!" diye bagirdi Dan hostese.

yasli kadin yilan gibi tisladi yine.

havaalanindan yalinayak çikti, Village'a bir taksi tuttu, bir oda bulmasi zor olmadi, kösedeki bari da çabucak buldu, sabahin ilk saatleri-na kadar o barda içti, hiç kimse çiplak ayaklan ile ilgili tek soru sormadi ona. kimse onu farkedip tek kelime etmedi. New York'da oldugu kesindi.

ertesi sabah yeni ayakkabi ve çorap almak için dükkana yalinayak girdiginde bile kimse bir sey söylemedi, yüzyillar geriye giden, anlamin ve/veya duygularin ötesinde karmasik bir kentti New York.

iki gün sonra Signo'yu aradi.

"yolculugunuz iyi geçti mi, Bay Skorski?"

"evet, tesekkür ederim."

"ögle yemegimi Griffo'da yiyecegim, hemen kösededir, yarim saat sonra orada bulusalim mi?"

"nerede bu Griffo? yani adresi ne?"

"taksi soförüne Griffo de, kafi."

kapatti. Signo kapatti.

taksi soförüne Griffo dedi ve çok geçmeden oradaydi, içeri girdi, kapinin önünde durdu. 45 kisi vardi içeride, hangisi Signo'ydu?

"Skorski?" diye bir ses duydu.

masalardan birinde oturuyordu. Signo. yaninda biri daha. kokteyl içiyorlardi, masaya oturdugunda garson onun da önüne bir kokteyl koydu.

isler yoluna giriyordu galiba.

"ben oldugumu nasil anladin?" diye sordu Signo'ya.

"ben anlarim," dedi Signo.

insanin yüzüne hiç bakmiyordu Signo, içeriye her an bir kus veya 90

Ubangi'den zehirli bir ok girecekmis beklentisi ile insanin kafasinin üstünden bakinip duruyordu.

"bu Garip," dedi Signo.

"evet, oldukça," dedi Dan.

"hayir, bu Bay Garip demek istiyorum, kidemli editörlerimizden biri."

"merhaba," dedi Garip, "öykülerinizi ve siirlerinizi hep hayranlik duyarak okudum."

Garip ise öbür türlüydü: her an bir sey çikabilecekmis gibi yere bakip duruyordu -yag sizintisi veya bir vahsi kedi veya hamamböcekleri-nin istilasi, kimse bir sey söylemedi. Dan kokteylini bitirip onlari bekledi, çok yavas içiyorlardi, önemi yokmus gibi. birer kokteyl daha içtiler, büroya gittiler...

masasini gösterdiler ona. masalar birbirlerinden buzlu camdan bölmelerle ayrilmislardi, camin ötesini göremiyordunuz, masanin arkasinda beyaz camdan bir kapi vardi, kapali, dügmeye bastiginda masanin önüne buzlu camdan bölmen iniyordu, orada sekreterlerden birini düz-sen kimsenin ruhu duymazdi, sekreterlerden biri gülümsemisti ona. tanrim, ne vücut! dipdiri ve düzülmek için haykiran o vücut, sonra da gülümseme... ortaçag iskencesi.

masanin üstündeki sürgülü cetvelle oynadi, on iki puntoluk matbaa harflerini ölçmekte kullaniliyordu, cetvel hakkinda hiçbir sey bilmiyordu Dan. orada oturup cetvelle oynamaya devam etti. kirk bes dakika geçti, susamisti, masasinin arkasindaki kapidan çikip camlarla çevrili diger masalarin yanindan geçti, her camdan bölmenin arkasinda bir adam vardi, kimi telefondaydi, kimi önündeki kagittan karistiriyordu, ne yaptiklarini biliyorlarmis gibi görünüyorlardi. Griffo'yu buldu, bara oturup iki kokteyl içti. sonra masasina döndü, oturup cetveli ile oynadi yine. yarim saat geçti, sonra kalkip Griffo'ya gitti yine. üç içki. tekrar cetvele, tekrar Griffo'ya. kaç kez Griffo'ya gittigini bilmiyordu artik, ama günün ilerleyen saatlerinde masalarin yanindan geçerken adamlar dügmelerine basip camdan

bölmelerini indirmeye baslamislardi, o yürüdükçe bölmeler iniyordu, flip, flip, flip, sadece bir editör bölmesini indirmemisti. Dan durup ona bakti

-ölmekte olan devasa bir adamdi, gerdani kat kat, yüzü sis, bir çocugun plaj topu gibi yusyuvarlak, adam Dan'e bakmadi, tavana bakiyordu ve çok öfkeliydi -yüzü ön-91

ce kirmiziydi, sonra beyaz. Dan masasina gitti, dügmeye basti ve kendini hapsetti, kapisi çalindi, kapiyi açti. Signo. Signo Dan'in basinin üstünden bakti.

"sana ihtiyacimiz olmadigina karar verdik."

"dönüs masrafimi kim karsilayacak."

"ne kadar tutar?"

"175 dolar isimi görür."

Signo 175 dolarlik bir çek yazdi, masanin üstüne koydu ve disari çikti...

Skorski, Los Angeles yerine San Diego'ya gitmeye karar verdi, çoktandir Caliente hipodromunda oynamamisti, hem denemek istedigi yeni bir sistemi vardi, agirlik-mesafe-hiz iliskileri üstüne kuruluydu sistem, uçakta hayli ayikti bu kez. bir gece San Diego'da kaldi, sonra Tijuana'ya bir taksi tuttu, sinirda taksi degistirdi, Meksikali taksi soförü kasabanin merkezinde iyi bir otele götürdü onu. içinde paçavralarinin bulundugu çantayi odadaki dolaba sokup kasabayi kesfe çikti, alti sulariydi, pembe günes kasabanin yoksullugunu ve öfkesini dindiren bir merhem gibiydi, zavallilar, Amerika'ya bu kadar yakin olmak, dilini konusup yolsuzlugunu bilmek, ama köpekbahginin karnina dolanmis bir sazan gibi zenginligin ancak küçücük bir parçasini koparabilmek.

bir bara girip tekila söyledi, müzik dolabinda Meksika müzigi çaliyordu, içkilerini yudumlamakla mesgul dört-bes Meksikali vardi sadece, kadin yoktu, kadin sorun degildi Tijuana'da, zaten o anda son istedigi seydi herhalde yarik, kadin ayakbagi oluyordu insana, bir kadin bir erkegi 9.000 farkli biçimde öldürebilirdi, sistemini basari ile uygulayip 50-60 bin dolari

kaptiktan sonra Los Angeles ile San Diego arasindaki sahilde küçük bir ev satin alacakti kendine, sonra elektrikli bir daktilo alacakti, firçalarini çikaracakti, Fransiz sarabi içecek, her gece okyanus kiyisinda yürüyüse çikacakti, iyi yasamakla kötü

yasamak arasindaki fark biraz talihti ve Dan talihinin biraz açilmasi gerektigini düsünüyordu; defterlere, muhasebe defterlerine göre alacakliydi...

barmene günlerden ne oldugunu sordu, barmen, "persembe," dedi. iki günü daha vardi öyleyse, allar cumartesi gününden önce kosmuyorlardi. Aleseo, Amerikali turistlerin bes günlük cehennemden sonra iki günlük cennet yasayabilmek için siniri geçmelerini beklemek zorun-92

daydi. Tijuana ilaçti onlar için. parayi göster yeter ki. ama Amerikalilar bilmiyorlardi Meksikalilarin onlardan ne kadar nefret ettiklerini; ceplerindeki dolarlarla Tijuana'yi satin almis gibi dolasiyorlar, gördükleri her kadina fahise, her polise çizgi roman karakteri muamelesi yapiyorlardi, ama Amerikalilar Meksikalilardan çok az savas kazanabildiklerini unutuyorlardi. Amerikalilar ya da Teksaslilar ya da bilmem ne olarak. Amerikalilar için kitaptan tarih olmaktan öteye gitmiyordu; ama Meksikalilar için öyle degildi, gerçekti, bir persembe aksami bir Meksika barinda bir Amerikali olmak hiç de kolay degildi, boga güreslerinin bile içine etmisti Amerikalilar; herseyin içine ediyorlardi.

Bir tekila daha söyledi.

"güzel bir kiz ister misin, senyor?" diye sordu barmen.

"sagol dostum," diye cevap verdi, "ama ben bir yazarim, spesifik olarak .mdan ziyade genel olarak insanlikla ilgiliyim."

böyle kendini begenmis bir laf ettigi için kendini kötü hissetti, barmen de uzaklasti.

ama huzurluydu içerisi, içti ve Meksika müzigini dinledi, bir süre için Amerikan topragindan uzak olmak iyi bir duyguydu, orada oturup baska bir kültürün arka kapisindan girmek, nasil bir sözcüktü o öyle?

kültür, neyse, iyiydi orada olmak.

4-5 saat boyunca içti, kimse ona bulasmadi, o kimseye bulasmadi, ve sarhos oldu. sonra odasina çikti, perdeyi çekti ve uzanip Meksika ayini seyretti, içinden, biraz huzur nihayet, diye geçirdi ve uyudu...

ertesi sabah jambonlu yumurta yiyebilecegi bir kafe buldu, jambon sert, yumurtalar fazla pismis, kahve ise kötüydü, sikayetçi degildi ama. bostu içerisi, garson kadin sisman ve bir hamamböcegi kadar aptaldi

-hayatinda dis agrisi çekmemis, kabizlik çekmemis, ölümü hiç düsünmemis, hayati ise çok az. bir kahve daha içip o tatli Meksika sigaralarindan bir tane içti. farkli yaniyordu Meksika sigarasi -canliymis gibi sicak.

henüz ögle saatleriydi, bara gitmek için çok erkendi, ama atlar cumartesinden önce kosmuyorlardi ve daktilosu yoktu, kalemle yazami- • yordu, daktilonun makineli tüfegi andiran sesini seviyordu, yaziya katkisi vardi.

ayni bara gitti Skorski. Meksika müzigi çaliyordu yine. ayni 4-5 adam oradaydi, barmen tekila ile geldi, dünden daha nazikti sanki, ora-93

da oturan 4-5 kisinin anlatacak bir hikayeleri vardi belki, zenci-yandas-liginin entelektüel bir yutturmacaya dönüsmesinden çok önce Central Bulvari'ndaki zenci barlarinda oturdugu günler geldi aklina, onlarla konusup ayni beyaz adam gibi düsündüklerini ögrendiginde hayal kirikligina ugrayisi

-paradan baska bir sey düsünmüyorlardi onlar da. ve sarhos olup masalarinin üstüne sizmisti, ama onu öldürmelerini çok istemisken, ölüm gidilebilecek tek yolken öldürmemislerdi onu.

simdi de buradaydi. Meksika.

çabuk sarhos oldu, müzik dolabini sürekli besleyip Meksika müzigi çaldi, çogunu anlamiyordu. insani uyutan Romantik-melodik bir seyler vardi içinde.

sikilmaya basladi, kadin istedi, kadin gelip yanina oturdu, umdugundan biraz daha yasliydi, agzinin tam ortasinda altin bir disi vardi, en ufak bir istek duymadi onu düzmek için. eline bes dolar tutusturup usturuplu bir sekilde -ona göre en azindan- gitmesini söyledi, kadin gitti.

tekilaya devam etti. bardaki bes kisi ve barmen oturmus onu seyrediyorlardi, ruhlarina ulasmaliydi! ruhlari vardi mutlaka, nasil böyle hareketsiz oturabiliyorlardi? kozanin içi gibi. ya da o tembel dört günesinde pencerenin kenarinda dolanan sinekler gibi.

Skorski kalkip müzik dolabina bir tomar bozuk para atti.

sonra yerinden kalkip dans etmeye basladi. Meksikalilar gülüsüp bagirdilar, cesaretlendiriciydi, biraz hayat nihayet!

Dan müzik dolabini beslemeye ve dans etmeye devam etti. bir süre sonra gülüsmeyi ve bagirmayi birakmislar sessizce seyrediyorlardi yine, tekila üstüne tekila söylüyordu, bes sessiz adama içki ismarladi, günes batarken barmene içki ismarladi, gece islak ve kirli bir kedi gibi Ti-juana'nin ruhuna sokulurken dans etti. hiç durmadan, çilgin gibi elbette, ama mükemmeldi, kurtulus, nihayet. Central Bulvar'i yasiyordu bir kez daha. 1955 yilinda bir kez daha. mükemmeldi, firsatçilar gelip her-seyi bok etmeden çok önce oradaydi o.

iskemle ve barmenin temizlik bezi ile boga güresi bile yapti...

Dan Skorski parkta uyandi, plazada, bir bankin üzerinde, ilk farket-tigi sey günes oldu. güzeldi günes, sonra basindaki gözlügü fark etti. bir kulagindan sarkiyordu, camlarindan biri çerçeveden firlamis havada sallaniyordu, dokunmasi ile yere düsüp parçalanmasi bir oldu. bü-94

tün gece sallandiktan sonra betona düsüp parçalanmisti.

Dan gözlügün arta kalanini gömleginin ön cebine soktu, sonra BOSUNA olacagini bildigi harekete gelmisti sira... ama mecburdu, bilmek zorundaydi...

arka cebini yokladi.

gitmisti cüzdani, bütün parasi o cüzdanin içindeydi.

bir güvercin geçti ayaginin yanindan aylak aylak, boyunlarinin isleyisinden nefret etmisti hep. aptalcaydi.

aptal kanlar ve aptal patronlar ve aptal baskanlar ve aptal Isalar gibi.

ve onlara asla anlatamayacagi aptal bir hikaye vardi, su MOR ISIKLI mahallede otururken sarhos oldugu gece. çiçekli bir bahçenin ortasindaki cam bir kulübenin içine gerçek boyutlarda bir Isa koymuslardi, hüzünlü,

keyifsiz, ayaklarina bakarak duruyordu o kulübenin içinde... MOR BIR ISIK

DÖKÜLÜYORDU ÜSTÜNDEN.

uyuz olmustu Dan. bir gece kafayi iyice çektikten sonra o bahçeye gitmisti, yasli kadinlar bahçede oturmus Isa'yi seyrediyorlardi. Ise koyulmustu Skorski, Isa'yi o plastik kafesten çikaracakti, zordu ama.

sonra bir adam gelmisti kosarak.

"hey! n'apiyorsun?"

"bu orospu çocugunu kafesten çikarmaya çalisiyorum! sakincasi var mi?"

"polis çagirdik..."

"polis mi?"

Skorski, Isa'yi yere birakip kaçmisti.

hiçligin Meksika plazasinin sonuna kadar.

bir oglan çocugu dizine vuruyordu, beyazlar giymis bir oglan çocugu, gözleri harikulade, ömründe bu kadar güzel göz görmemisti.

"kizkardesimi .ikmek ister misin, senyor?" diye sordu çocuk. "12 yasinda."

"hayir, bugün degil."

gerçekten üzgün uzaklasmisti çocuk, basi önüne sarkik. basaramaT misti. Dan hüzünlendi çocuga.

sonra kalkip plazadan çikti ve yürümeye basladi, ama Kuzeye, Özgürlük Ülkesine dogru degil. Güneye.

Meksika'nin içine.

çamurlu tarlalardan geçerken küçük çocuklar onu tasladi.

ama önemi yoktu, bu sefer ayaginda ayakkabilari vardi hiç olmazsa.

95

onlarin verecekleriydi istedigi sey.

istedigi sey onlardaydi.

geri zekalilarin ellerindeydi hersey.

Meksiko City yolunu yarilamis olarak küçük bir kasabadan geçerken mor bir Isa'dan farki yokmus dediklerine göre, LACIVERTMIS en azindan, ki yakindir.

kimse onu bir daha görmedi.

New York'da kokteyleri o kadar hizli içmekle iyi etmemisti belki.

ya da etmisti.

96

TECAVÜZ! TECAVÜZ!

Bazi testler yaptirmak için doktora gitmistim. Üç kez kan alinmasi gerekiyordu. Ikincisi birincisinden on dakika, üçüncüsü ikincisinden on bes dakika sonra. Ikinci kan alinmis, aradaki on bes dakikayi doldurmak için sokaga çikmis yürüyordum. Yürürken karsi kaldirimdaki otobüs duraginda oturan kadin dikkatimi çekti. Milyonlarca kadinin içinden biri çikar ve içinizde uykuya yatmis ne varsa canlandirir.

Yapilarinda bir uyum vardir, giydikleri elbisedir bazen sizi çeken, ya da kendilerine özgü bir hava. Parlak san bir elbise vardi üstünde, bacak bacak üstüne atmisti. Ayak bilekleri ince ama bacaklari dolgun, kalçali bir kadindi. Yüzünde sizi oyun oynamaya davet eden bir sey vardi. Gizlice size gülüyormus gibi.

Trafik lambasina yürüyüp karsiya geçtim. Otobüs duragina dogru yürüdüm. Kendime hakim olamiyordum. Yanina vardigimda kalkti ve yürümeye

basladi. Kalçalari aklimi basimdan almisti. Topuk seslerini dinleyerek ardindan yürürken onu gözlerimle yiyordum.

Neyin var? diye geçirdim içimden. Kendine hakim olamiyorsun.

Umurumda bile degil, dedi içimde bir ses.

Postanenin önüne gelince içeri girdi. Ben de pesinden. Dört-bes kisilik bir sira vardi. Ilik ve hos bir aksamüstüydü. Insanlar düste gibiy-97

di. Ben kesinlikle düsleydim.

Ondan bes santim uzaktayim, diye geçirdim içimden, ona dokunabilirim.

Yedi dolar seksen bes sentlik para havalesi yaptirdi. Sesini dinledim. Sesi bile özel bir sehvet makinesinden gelir gibiydi. Disari çikti. Hiç isime yaramayacak bir düzine posta karti alip telasla disari firladim. Otobüs duragindaydi ve otobüs duraga yanasmak üzereydi. Son anda otobüse atlayip yanindaki bos koltuga oturdum. Uzun süre yol aldik. Onu takip ettigimin farkindaydi mutlaka, ama rahatsiz olmus görünmüyordu.

Alti-yedi kilometre yol aldik. Aniden ayaga firlayip dügmeye basti. Ayak uçlarinda yükseldiginde daracik elbisesi yukari çikti.

Tanrim, dayanilir gibi degildi!

O ön kapidan indi, ben arka. Ilk köseden döndü, ben de pesinden. Bir kez olsun arkasina bakmamisti.

Blok apartmanlardan olusmus bir semtti. Izledikçe daha çekici buluyordum onu. Böyle kadinlarin sokakta yürümeleri yasaklanmali. Sonra "Hudson Arms" adinda bir binaya girdi. O asansörü beklerken ben disarda durdum. Asansöre girdigini gördüm, asansörün kapisi kapanir kapanmaz binaya girdim. Asansör kapisinin önünde durup bekledim, kapinin açildigini ve asansörden çiktigini duydum. Asansörün çagri dügmesine bastim, saymaya basladim.

Bir, iki, üç, dört, bes, alti...

Asansör geldiginde on sekize kadar saymistim.

Asansöre girip en üst dügmeye bastim, dördüncü kat. Saymaya basladim. Dördüncü kata geldigimde yirmi dörde kadar saymistim. Üçüncü katta bir yerlerde olmaliydi. Üçüncü kat dügmesine bastim. Alti saniye. Sonra asansörden çiktim.

Bir sürü daire vardi. Ilk dairede bulacak kadar sansli olmadigima karar verip ikinci dairenin kapisini çaldim. Kel kafali bir adam açti kapiyi. Üstünde fanila vardi, pantolon askisi kullaniyordu.

"Concord Hayat Sigorta Sirketi'nden geliyorum. Sigortaniz yeterli mi?"

"Git," dedi kel ve kapiyi kapatti.

Yan kapiyi çaldim. Kirk sekiz yaslarinda, yüzü kirismis, sisman bir kadin açti kapiyi.

98

"Içeri girin lütfen," dedi.

Girdim.

"Oglum ve ben açiz," dedi, "kocam iki yil önce sokak ortasinda düsüp öldü. Durup dururken. Ayda doksan dolarla geçinemiyoruz. Oglum aç. Ogluma bir yumurta alçak kadar para verebilir misiniz?"

Süzdüm kadini. Oglan odanin ortasinda durmus siritiyordu. On iki yaslarinda, irice ve biraz eblehti. Siritip duruyordu.

Kadina bir dolar verdim.

"Sagolun, Bayim! Sagolun!"

Kollarini boynuma dolayip beni öptü. Agzinin içi islak ve yumusakti. Dilini agzima soktu. Kusacak gibi oldum. Dolgun ve tükürüklüy-dü dili. Memeleri çok iri ve yumusakti. Kollarindan kurtuldum.

"Kendinizi çok yalniz hissettiginiz olmaz mi? Bir kadina ihtiyaciniz yok mu? Iyi ve temiz bir kadinim ben, gerçekten. Benden hastalik filan kapmazsiniz."

"Gitmem gerek," dedim, kendimi disari attim.

Üç kapi daha denedim, olmadi.

Dördüncüsünde buldum onu. Kapi hafif aralikti. Içeri girip kapiyi kapattim. Zevkli dösenmisti içerisi. Hiç

kimildamadan bana bakti. Ne zaman bagiracak, diye geçirdim içimden. Sertlesmistim.

Üstüne yürüdüm, saçindan kavrayip öptüm. Karsi koymaya çalisti. San elbise üstündeydi hâlâ. Geri çekilip dört kez tokatladim. Tekrar kollanma aldigimda direnci kirilmisti. Bir süre birlikte sendeledik.

Elbisesini yakasindan göbegine kadar yirttim, sutyenini parçaladim. Inanilmazdi gögüsleri, volkanik.

Gögüslerini emdim, sonra agzini öptüm. Elbisesini kaldirip külotunu çikardi. Ayakta aldim onu. Isimi bitirince kanepeye firlattim. Açik bacaklari ile bana bakiyordu. Doymamistim.

"Banyoya git," dedim, "temizlen."

Buzdolabini açtim. Bir sise kaliteli sarap buldum. Iki bardak alip sarap koydum. Banyodan çiktiginda içkisini eline tutusturdum, kanepeye oturduk.

"Adin ne?"

"Vera."

"Zevk aldin mi?"

"Evet. Birinin bana zorla sahip olmasi hosuma gider. Beni takip ettigini biliyordum. Ümitlenmistim.

Asansöre bindigimde gelmeyince

cesaretini yitirdigini düsündüm. Daha önce bir kez tecavüze ugradim. Güzel bir kadinin erkek bulmasi kolay olmuyor. Erkekler erisilmez oldugumuzu düsünüyorlar."

"Bu sekilde giyinip sokaklara çiktiginda erkeklere iskence ettiginin farkindasin, degil mi?"

"Evet. Bir dahaki sefere kemerini kullanmani istiyorum."

"Kemerimi mi?"

"Evet. Kiçimi, kalçalarimi, bacaklarimi kirbaçlamani istiyorum. Canimi yak, sonra da bana sahip ol. Bana tecavüz edecegini söyle."

"Tamam. Canini yakacagim. Sana tecavüz edecegim."

Saçindan kavrayip vahsice öptüm, dudaklarini çignedim.

"Düz beni!" dedi, "Düz beni!"

"Dur," dedim, "biraz dinlenmem gerek."

Fermuarimi indirip kamisimi eline aldi.

"Ne kadar güzel. Mor, kavisli."

Agzina aldi. Isi biliyordu.

"Aman allahim!" diye inledim.

Teslim olmustum. Alti-yedi dakika dayanabildim, sonra iligimi emdi.

"Bak," dedim, "bu geceyi burada geçirecegim anlasilan. Gücümü toparlamam gerek. Ben dus yaparken bana yiyecek bir seyler hazirla."

"Olur," dedi.

Banyoya girip kapiyi çektim, sicak suyu açtim, giysilerimi çikarip astim.

Dusumu yaptim, üstüme bir havlu sarip banyodan çiktim.

Ayni anda kapi açildi, odaya iki polis daldi.

"Bu orospu çocugu bana tecavüz etti!" dedi polislere.

"Bir dakika," dedim.

"Giyin ahbap," dedi polislerden iri yari olan.

"Bir saka mi bu, Vera?"

"Hayir, bana tecavüz ettin! Beni oral seks yapmaya zorladin!"

"Giyin ahbap," dedi iri polis, "bir daha söyletme!"

Banyoya girip giyinmeye basladim. Disari çikar çikmaz kelepçeyi geçirdiler.

"Irz düsmani!" dedi Vera.

Asansöre binip asagi indik. Lobiden geçerken herkes bana bakti.

100

Vera dairesinde kalmisti. Polisler kaba kuvvet kullanarak arka koltuga oturttular beni.

"Deger mi, arkadas?" dedi iri polis, "bir kadin için hayatini mahvediyorsun, deger mi?"

"Tam da tecavüz sayilmaz," dedim.

"Genellikle öyledir."

"Evet," dedim. "Haklisin galiba."

Beni tutuklayip hücreye tiktilar.

Bir kadinin sözü yeterliydi. Adalet bu muydu? Sonra düsündüm. Bu kadina tecavüz etmis miydim, etmemis miydim?

Bilemiyordum.

Sonra uyumusum. Sabah greyfurt, çorba, ekmek ve kahve verdiler. Greyfurt? Klas bir yere düsmüstüm!

Hücremde on bes dakika kadar geçirmistim ki kapi açildi.

"Sanslisin, Bukowski, kadin davaci olmuyor..."

"Harika! Harika!"

"Adimini dikkatli at."

"Tabii, tabii!"

Pilimi pirtimi alip disari çiktim. Otobüse bindim, otobüs degistirdim, apartmanin yakininda bir yerde indim. Bir süre sonra apartmanin kapisinin önündeydim. Ne yapacagima karar veremiyordum. Yirmi bes dakika durdum orada. Günlerden cumartesiydi. Evde olmaliydi. Içeri girdim, asansöre bindim, üçüncü kat dügmesine bastim. Üçüncü katta asansörden indim ve kapiyi çaldim. Evdeydi. Içeri daldim.

"Oglun için bir dolar getirdim," dedim.

Aldi.

"Tesekkür ederim! Tesekkür ederim!"

Agzini agzima dayadi. Islak bir elektrik süpürgesinden farksizdi. Tükürüklü dilini agzima soktu. Emdim.

Elbisesini kaldirdim. Iri, kocaman bir g.t. Bol g.t. Sol tarafinda küçük bir deligi olan kocaman beyaz bir don. Boy aynasinin karsisindaydik. G.tünü kavrayip agzimi agzina bastirdim. Dillerimiz iki çingirakli yilan gibi oynastilar. Sertlesmistim.

Ebleh oglan odanin ortasinda durmus bize siritiyordu.

101

KÖTÜ BIR KENT

Frank basamaklari indi. Asansörlerden haz etmezdi.

Çok sey vardi haz etmedigi. Merdivenden asansörlerden ettiginden daha az nefret ediyordu.

Resepsiyon memuru ona seslendi: "Bay Evans! Bir dakikanizi rica edebilir miyim?"

Yulaf ezmesini andiriyordu resepsiyon memurunun yüzü. Zor tuttu Frank kendini ona vurmamak için.

Resepsiyon memuru lobiye bakindi, sonra iyice Frank'e dogru egildi.

"Bay Evans, sizi bir süreden beri izliyoruz."

Resepsiyon memuru bir kez daha lobiye bakindi, etrafta kimsenin olmadigindan emin olduktan sonra öne egildi yine.

"Bay Evans, sizi izliyoruz ve aklinizin bir parçasini yitirdiginizi saniyoruz."

Resepsiyon memuru dogrulup gözlerini Frank'in yüzüne dikti.

"Sinemaya gitmeyi düsünüyorum," dedi Frank, "önerebilecegin bir film var mi?"

"Konudan sapmayalim, Bay Frank."

"Pekala, aklimi yitiriyorum. Baska?"

"Size yardim etmek istiyoruz, Bay Evans. Aklinizin parçasini bul-102

dügümüz kanisindayim. Geri ister misiniz?"

"Pekala, aklimin parçasini bana geri verin."

Resepsiyon memuru masanin altindan selofana sarilmis bir sey çikardi."

"Iste, Bay Evans."

"Tesekkür ederim."

Frank paketi ceketinin cebine koydu ve disari çikti. Serin bir sonbahar aksamiydi. Yürümeye basladi, batiya. Karsisina gelen ilk ara sokaga sapti. Elini ceketinin cebine sokup selofana sarili paketi çikardi.

Selofani açti. Peynire benziyordu. Tadina bakti. Tadi da peynir tadiydi. Hepsini yedi, sonra ara sokaktan çikip caddede yürümeye basladi yine.

Karsisina çikan ilk sinemaya daldi, biletini aldi ve karanliga girdi. Arka siradaki koltuklardan birine oturdu. Tenhaydi içerisi. Agir idrar kokusu vardi. Ekrandaki kadinlar 20'li yillarin kadinlari gibi giyinmislerdi, saçlari vazelinli ve dümdüz arkaya taranmis. Burunlari fazlasi ile uzun görünüyordu, adamlar da gözlerinin altina sürme çekmislerdi. Sesli bile degildi film. Ekranin altinda sözcükler beliriyordu: BLANCHE BÜYÜK KENTTE YENIYDI. Saçlari düz ve jöleli bir adam Blanche'a siseden cin içiliyordu. Blanche sarhos oluyor gibiydi. BLANCHE'IN BASI DÖNER. ADAM ONU ANIDEN

ÖPER.

Frank etrafina bakti. Heryerde baslar inip kalkiyordu. Adamlar birbirlerinin çüklerini emiyorlardi.

Durmaksizin. Tek baslarina oturanlar otuzbir çekiyor gibiydiler. Peynir iyi gelmisti. Resepsiyon memuru daha cömert olsaymis keske.

ADAM BLANCHE! SOYMAYA BASLAR.

Ve her baktiginda tipin teki ona daha yakin oturmaktadir. Frank tekrar ekrana baktiginda adam iki üç

koltuk daha yaklasmistir.

BLANCHE ALKOLÜN ETKISI ILE KENDINDEN GEÇMISKEN ADAM ONUNLA SEVISIR.

Bir kez daha bakti. Adam üç koltuk uzagindaydi. Derin nefes aliyordu. Sonra yanindaki koltuktaydi.

"Oooo," diye inledi, "ooooo, ooo, ah, ah!"

BLANCHE ERTESI SABAH UYANDIGINDA TECAVÜZE UGRADIGINI ANLAR.

Kiçini hiç silmezmis gibi kokuyordu adam. Agzinin kenarindan sal-103

yalar akitarak Frank'e yaslandi.

Frank sustalinin dügmesine basti:

"Dikkat et," dedi, "biraz daha yaklasirsan canin yanabilir!"

"Aman tanrim!" dedi adam. Koltugundan firlayip koridora çikti, hizla en ön siraya gidip oturdu. Iki kisi is tutuyordu. Adamlardan biri digerinin borusunu üflerken digeri onun kamisini sivazliyordu. Frank'e musallat olan adam oturup onlari seyretti.

ÇOK GEÇMEDEN BLANCHE GENELEVE DÜSER.

Sonra Frank'in isemesi geldi. Kalkip yaziya dogru yürüdü: ERKEK. Içeri girdi. Igrenç kokuyordu içerisi.

Ögürdü, kabinin kapisini açti, girdi. Penisini çikarip isemeye basladi. Sonra sesler duydu.

"Oooooh tanrim ooooh ooooh tanrim bir yilan bu bir kobra tanrim oooh ooooh!"

Kabinleri ayiran bölmede bir delik vardi. Bir göz gördü delikte. Kamisini tutup döndü ve adamin gözüne isedi.

"aaah aaah. Pislik herif!" dedi adam. "insan degil canavarsin sen, orospu çocugu!"

Adamin tuvalet kagidindan bir parça koparip yüzünü sildigini duydu. Sonra aglamaya basladi. Frank kabinden çikti, ellerini yikadi. Filmin devamini seyretmek istemiyordu. Sinemadan çikip oteline dogru yürümeye basladi. Lobiye girdiginde resepsiyon memuru basiyla ona isaret etti.

"Ne var?" dedi Frank.

"Özür dilerim, Bay Evans. Size takilmak istemistim sadece."

"Hangi konuda?"

"Biliyorsunuz."

"Hayir, bilmiyorum."

"Aklinizi yitirmeniz konusunda. Içkiliydim. Kimseye bir sey söylemeyin, isimden olabilirim. Saka ediyordum."

"Ama aklimi yitiriyorum," dedi Frank, "peynir için de tesekkürler."

Sonra döndü, merdivenden yukari çikti. Odasina girince gidip yazi masasina oturdu. Sustaliyi çikardi, dügmeye basti, biçagi seyretti. Tek tarafi iyice bilenmisti. Birine rahatlikla sokabilir ya da etinden bir parça koparabilirdiniz. Dügmeye basip biçagi kapatti. Sonra kagit kalem bulup yazmaya basladi:

"Sevgili Annecigim:

Kötü bir kent burasi. Seylan'in eline geçmis. Cinsellik heryerde ve Tanri'nin kastettigi gibi Güzellik araci olarak degil, Kötülük araci olarak kullaniliyor. Evet, bu kent kesinlikle Seylan'in eline geçmis. Genç

kizlara zorla cin içirilip tecavüz ediliyor, kizlar geneleve düsüyor. Korkunç. Inanilmaz. Yüregim paramparça.

Dün gece sahilde yürüdüm, sahil sayilmaz aslinda, kayaliklarda. Sonra durdum, oturup Güzelligi içime çektim. Denizi, gökyüzünü, kumu. Sonsuz bir huzur kapladi içimi. Sonra mucizevi bir sey oldu. Üç sincap üstüne oturdugum kayanin dibinden beni gördüler ve kayaya tirmanmaya basladilar. Kayada bana dogru tirmanirken taslarin ve yariklarin arasindan bana bakan minik yüzlerini görebiliyordum. Sonunda kayayi tirmanip ayaklanma geldiler. Gözlerini yüzüme dikmislerdi. Annecigim, ömrümde bu kadar güzel göz görmedim -günahtan arinmis: gökyüzü, deniz, Sonsuzluk, hersey o gözlere sigmisti. Sonunda ben kalktim ve onlar...

Kapi çalindi. Frank kalkti, kapiya gitti, açti. Resepsiyon memuruydu gelen.

"Bay Evans, lütfen, sizinle konusmam gerek."

"Pekala, içeri gir."

Resepsiyon memuru kapiyi kapatip Frank'in önünde durdu. Sarap kokuyordu.

"Bay Evans, aramizda geçen konusmadan lütfen idareye söz etmeyin."

"Neden bahsettigini anlamiyorum."

"Harika bir adamsiniz siz, Bay Evans. Biliyorsunuz, son zamanlarda içiyorum."

"Bagislandin. Simdi git."

"Bay Evans, size söylemek istedigim bir sey var.

"Söyle."

"Size asigim, Bay Evans."

"Ne, ruhuma demek istiyorsun, degil mi?"

"Hayir."

"Ne?"

"Bedeninize, Bay Evans. Lütfen alinmayin ama beni köklemenizi istiyorum."

105

"Ne?"

"KÖKLEYIN BENI, Bay Evans! Amerikan Donanmasinin yarisi üstümden geçmistir! Denizciler malin iyisinden anlarlar, Bay Evans. Temiz bir kiç deligi gibisi yoktur!"

"Odami hemen terket!"

Resepsiyon memuru kolunu Frank'in boynuna doladi, agzini agzina yapistirdi.

"Seni igrenç orospu çocugu! ÖPTÜN BENI"

"Sizi seviyorum, Bay Evans!"

"Seni igrenç domuz!"

Frank sustaliyi çikardi, dügmeye basti, biçak firladi, biçagi resepsiyon memurunun karnina sapladi. Sonra çikardi.

"Bay Evans....tanrim..."

Resepsiyon memuru yere yigildi. Iki elini karnina bastirmis kanamayi durdurmaya çalisiyordu."

"Ibne seni! BENI ÖPERSIN HA!"

Frank yere egilip resepsiyon memurunun fermuarini açti. Sonra kamisini çikardi, yukari dogru çekti, üçte ikisini kesti.

"Ah tanrim tanrim tanrim..." dedi resepsiyon memuru.

Frank banyoya gitti, elindeki et parçasini tuvalete firlatti. Sonra sifonu çekti. Ellerini sabunla güzelce yikadi. Tuvaletten çikti ve masaya oturdu yine. Kalemi aldi.

"... kaçistilar, ama Sonsuzlugu görmüstüm.

Annecigim, bu kentten, bu otelden ayrilmak zorundayim, -Seytan herkesin ruhuna sizmis. Sana bir sonraki kentten yine yazacagim -San Francisco, Portland ya da Seattle olur saniyorum. Seni sürekli düsünüyor, mutlu ve saglikli olmani diliyorum. Tanri hep seninle olsun sevgi ile

oglun

Frank"

Zarfin üstüne adresi yazdi, mektubu içine koydu, yapistirdi, pulladi, kalkip dolapta asili olan ceketinin iç

cebine koydu. Sonra dolaptan bir bavul çikardi, yatagin üstüne koydu ve esyalarini toplamaya basladi.

BIR DOLAR YIRMI SENT

yaz sonunu seviyordu en çok, hayir sonbahari, sonbahari belki de, her neyse, kumsal serin oluyordu ve gün batimindan hemen sonra sahilde yürümek hosuna gidiyordu, kimseler olmazdi, su kirli görünürdü, ölümcül görünürdü su ve martilar uyumak istemezlerdi, nefret ederlerdi uyumaktan, martilar üstüne dogru uçtular, gözlerini, ruhunu, ruhundan arta kalani ister gibi uçtular üstüne dogru.

ruhundan arta fazla bir sey kalmamissa ve bunun farkindaysan biraz ruhun vardir yine de.

kuma oturup suya bakardi, herseye zor inanilirdi suya bakinca, Çin diye bir ülke olduguna ya da ABD'ye ve Vietnam'a, bir zamanlar çocuk olduguna,

hayir, buna inanmak zor degildi, onu unutamazdi, bir de erkeklik çagini: çalistigi isler ve kadinlar, sonra kadinsizlik, simdi de issizlik, altmisinda bir berdus, bitmis, bir hiç. bir dolar yirmi sent nakit vardi cebinde, bir haftalik kirasini ödemisti bir de. okyanus... kadinlari düsündü yine. birkaçi iyi davranmisti ona. digerleri kurnaz, gürültücü, biraz deli ve çok zor kadinlar olmuslardi, odalar ve yataklar ve evler ve Noeller ve isler ve sarkilar ve hastaneler ve donukluk, donuk günler ve geceler ve anlam eksikligi ve firsat eksikligi.

ve simdi, altmis yilin karsiligi: bir dolar yirmi sent.

sonra gülüsmeler duydu arkasinda, battaniyeleri vardi, kutu birala-107

n vardi, kahveleri ve sandviçleri vardi, güldüler, güldüler, iki delikanli ile iki gençkiz. ince, esnek vücutlar, kaygisiz, sonra içlerinden biri onu fark etti.

"hey, NEDIR O?"

"tanrim, bilmiyorum!"

"insan mi?"

"nefes aliyor mu? düzer mi?"

"neyi düzer mi?"

güldüler.

sarap sisesini kaldirdi, biraz kalmisti dibinde, içmenin tam sirasiy-di.

"KIMILDADI! bak, KIMILDADI!"

ayaga kalkti, pantolonuna yapismis kumlan silkeledi.

"kollari ve bacaklari var! yüzü var!"

"YÜZÜ MÜ?"

güldüler yine. anlayamiyordu. böyle degildi gençler, genç insanlar kötü degildi, neydi bunlar?

yanlarina gitti.

"yaslilikta utanilacak bir sey yoktur."

gençlerden biri bira kutusunu firlatti.

"harcanmis yillarda vardir, babalik, sen harcanmissin bana kalirsa."

"hâlâ iyi bir adamim ben evlat."

"kizlardan biri altina yatsa ne yapabilirsin, babalik?"

"böyle KONUSMA, Rod!" dedi uzun kizil saçli genç kiz. rüzgârda saçini düzeltiyordu, kendi rüzgârda uçusuyor gibiydi, ayak parmaklarini kuma gömmüstü.

"ne diyorsun, babalik? ne yaparsin? kizlardan biri altina yatsa ne yaparsin? ha?"

yürümeye basladi, battaniyenin etrafindan dolanip kumda kaldirima dogru yürüdü.

"ne biçim konustun zavalli adamla, Rod? bazen NEFRET ediyorum senden!"

"BURAYA GEL, güzelim!"

"HAYIR!"

arkasina bakti, Rod'un kizi kovaladigini gördü, kiz bir çiglik atti, sonra güldü. Rod kizi yakaladi, kumda yuvarlandilar, gülerek bogustu-108

lar. öbür çiftin ayaga kalkip öpüstügünü gördü.

kaldirima ulasti, banklardan birine oturup ayagindaki kumlan temizledi, on dakika sonra odasindaydi, ayakkabilarini çikardi, yataga uzandi, isigi

yakmadi.

kapi çalindi. "Bay Seed?"

"efendim?"

kapi açildi, ev sahibesi Bayan Conners gelmisti, altmis bes yasindaydi Bayan Conners, karanlikta yüzünü

seçemiyordu. iyiydi yüzünü seçememesi.

"çorba pisirdim, çok güzel, size bir tas çorba getireyim mi?"

"hayir, istemiyorum."

"hadi Bay Sneed. nefis çorba, leziz! bir tas getireyim!"

"peki."

yataktan kalkip iskemleye oturdu ve bekledi. Bayan Conners kapiyi açik birakmisti, isik süzülüyordu içeri, bir isik demeti, bacaklarina ve kucagina dökülen bir isik demeti. Bayan Conners çorbayi kucagina yerlestirdi, bir tas çorba, bir kasik.

"çok begeneceksiniz, Bay Seed, güzel çorba yaparim."

"tesekkür ederim," dedi.

oturup çorbayi seyretti, çis sansiydi, tavuk suyu. etsiz, çorbadaki yag kabarciklarina bakti öylece, bir süre oturdu, sonra kalkip kasigi si-fonyerin üstüne koydu, çorbayi pencereye götürdü, tel örgüyü sessizce açip çorbayi topraga döktü, buhar çikti topraktan, tasi sifonyerin üstüne koydu, kapiyi kapatti ve yataga girdi, her zamankinden daha karanlikti, severdi karanligi, karanlik anlamliydi.

kulak kabartti, dalgalarin sesini duydu, bir süre okyanusu dinledi, sonra iç geçirdi, derin bir iç geçirdi ve öldü.

ÇORAPSIZ

Barney kiçindaydi, ben agzinda; Barney önce bitirdi, ayak basparmagini hatunun kiçina soktu, salladi ve

"nasil, bunu begendin mi?" diye sordu, hatun o anda cevap veremedi, benim isimi bitirdi, sonra bir-iki saat kadar içtik, sonra ben kiçina geçtim, Barney agzina, sonra Barney evine gitti, ben de evime, sizincaya kadar içtim.

saat aksamin dört buçuguna geliyordu, kapinin zili çaldi. Dan gelmisti, hasta ya da uykuya muhtaç

oldugumda Dan mutlaka gelir, bir siir atölyesi isleten bir tür komünist entelektüeldi Dan ve klasik müzikten anlardi; minik bir sakali vardi, sohbet sirasinda son derece sikici nükteler yapmadan edemezdi, daha da kötüsü - kafiyeli siir yazardi.

ona baktim ve "hasiktir," dedim.

"yine mi hastasin, buk? buk kusacak, kusmuk buk!"

ne kadar dogru, banyoya kosup bosalttim.

döndügümde bütün arsizligi ile kanepemde oturuyordu.

"evet?" diye sordum.

"bahar dinletisi için siirlerine ihtiyacimiz var."

dinletilerine bir kez olsun katilmamis, hiçbir zaman ilgilenmemistim, ama yillardan beri evime gelip kafa ütülüyordu ve hâlâ onu basimdan savmanin usturuplu bir yolunu bulamamistim.

"elimde hiç siir yok, Dan."

"dolap dolusu siir olurdu sende eskiden."

"biliyorum."

"dolabina bakabilir miyim?"

"bak."

buzdolabina gidip bir bira aldim, döndügümde Dan elinde burusuk sayfalarla oturuyordu.

"hey, su fena degil, bu bok! bu da bok! bu da öyle. heheehehe! ne oldu sana, Bukowski?"

"bilmiyorum."

"himmm. su fena sayilmaz, bu bok! bu da!"

o siirlerimi degerlendirirken kaç bira içtim bilmiyorum, ama kendimi daha iyi hissetmeye baslamistim.

"bu..."

"Dan?"

"evet, evet?"

"tanidigin bir .mcik var mi?"

"ne?"

"topu topu on santime tav olacak bir kadin taniyor musun?"

"bu siirler..."

".iktir et siirleri! .m diyorum, moruk, .m!"

"Vera olabilir belki..."

"yürü!"

"bu siirlerin birkaçini almak isterim..."

"al. ben giyinirken bir bira içmek ister misin?"

"bir biradan zarar gelmez."

ona bir bira verdim, robumu çikarip eski giysilerimi üstüme geçirdim, bir çift ayakkabi, yirtik bir sort, fermuari ancak 4/3 kapanan bir pantolon ve eski bir gömlek, kapidan çikip arabaya bindik, yolda durup bir sise skoç kaptim.

"seni hiç yemek yerken görmedim," dedi Dan, "yemek yemez misin sen?"

"sadece belli seyler."

yolu tarif etti. indik arabadan; skoç, ben ve Dan. hayli lüks bir evin zilini çaldik.

kapiyi Vera açti. "Ooo, selam, Dan."

111

"Vera, bu...Charles Bukowski."

"öyle mi? Charles Bukowski'nin neye benzedigini hep merak etmisimdir."

"evet. ben de." onu itip içeri girdim, "bardak var mi?"

"elbette."

Vera bardaklari alip geldi, herifin teki oturuyordu kanepede, iki bardaga skoç koydum, birini Vera'ya verdim, ötekini kendim aldim, kanepede oturan adamla Vera'nin arasina oturdum. Dan karsimiza oturdu.

"Bay Bukowski," dedi Vera, "siirlerinizi okudum ve..."

"siirin .mina koyayim," dedim.

"Ooo," dedi Vera.

bardagami dipledim, uzanip Vera'nin etegini dizlerine kadar siyirdim, "bacaklarin harikulade," dedim.

"biraz tombul oldugumu düsünüyorum," dedi.

"halt etmissin! mükemmelsin!"

kendime bir skoç daha koydum, egilip Vera'nin dizlerinden birini öptüm, skoçtan bir yudum alip biraz daha yukardan öptüm.

"ben gidiyorum!" dedi kanepenin öbür ucunda oturan adam. kalkti ve gitti.

öpüslerin arasina beylik laflar sikistiriyordum. Vera'nin içkisini tazeledim, çok geçmeden kiçina kadar çikarmistim etegini, külotunu gördüm, sahaneydi, bildigimiz malzemeden degildi, eski yorganlari andiriyordu - ipek kabartma dörtgenler, yumusacik; külot haline getirilmis minik bir yorgan- ve nefis renkler: yesil, mavi, sari, lavanta, gerçekten çok güzel bir külottu.

basimi bacaklarinin arasindan kaldirdigimda Dan karsimiza oturmus piril piril parliyordu. "Dan, evladim,"

dedim, "senin gitme zamanin geldi saniyorum."

istemeye istemeye kalkip gitti, röntgen daha sonra çekilecek otuz-bire renk katar, ama genellikle bir yerden zor kalkip giderdi, ben de öyleydim.

dogrulup bir içki daha koydum kendime. Vera bekledi, hiç acele etmeden içkimi yudumladim.

"Charles," dedi.

"Bak," dedim, "içkiyi severim, merak etme. birazdan sira sana ge-112

lecek."

Vera elegi kiçinda oturup bekledi, "sismanim," dedi, "sisman bulmuyor musun beni?"

"hayir, mükemmelsin, hafif yagli, sonsuza dek eriyebilirim sende."

içkimi dipledim, bir tane daha koydum.

"Charles," dedi.

"Vera," dedim.

"ne?" diye sordu.

"dünyanin en büyük sairiyim," dedim.

"yasayan mi yoksa ölü mü?"

"ölü," dedim, uzanip gögüslerinden birini kavradim, "kiçina bir morina baligi sokmak geliyor içimden, Vera!"

"neden?"

"yahu nerden bileyim?"

etegini indirdi, bardagimi dipledim.

"yarigindan isiyorsun, degil mi?"

"sanirim."

"iste, siz kadinlarin en büyük sorunu bu."

"Charles, korkarim ki senden gitmeni isteyecegim, yarin erken kalkip ise gitmek zorundayim."

"is. çis."

"Charles," dedi, "lütfen git."

"tasalanma yavrucugum, düzecegim seni. ama içkiye çok düskün bir adamim ben. biraz daha içmek istiyorum."

kalktigini gördüm, umursamadim, kendime bir içki daha koydum, basimi kaldirdigimda Vera karsima dikilmisti, yaninda bir kadin vardi, hiç de fena sayilmazdi yanindaki kadin.

"beyefendi," dedi öteki kadin, "ben Vera'nin arkadasiyim, onu korkutmussunuz, yarin sabah erken kalkmasi gerekiyormus, sizden gitmenizi rica ediyorum!"

"DINLEYIN, KANCIKLAR, IKINIZI DE DÜZECEGIM, SÖZ VERIYORUM! BIRKAÇ IÇKI DAHA IÇMEME IZIN VERIN. BÜTÜN ISTEDIGIM BU! IKINIZI DE TEMIZ BIR ON SANTIM

BEKLIYOR!"

orada oturmus sisenin dibini görmek üzereydim ki iki aynasiz girdi içeri, ayakkabilarimi ve çoraplarimi çikarmis sortumla oturuyordum.

113

sevmistim orayi, çok hos bir daireydi.

"beyler?," dedim, "Nobel komitesinden misiniz? Yoksa Pulit-zer'den mi?"

"ayakkabilarini ve pantolonunu giy," dedi polislerden biri. "HEMEN!"

"beyler, Charles Bukowski ile muhatap oldugunuzun farkinda misiniz?" diye sordum.

"kimligine karakolda bakariz, simdi ayakkabilarini ve pantolonunu giy-"

taktilar kelepçeyi, her zamanki gibi fazla siki, küçük çentikler damarlarima batiyordu, göz açip kapayincaya kadar disari çikarmislardi beni, bacaklarimin gidebileceginden daha hizli, dünya beni izliyormus duygusuna kapildim ve tuhaftir, bir seyden utaniyormusum gibi hissettim kendimi, suçlu, boktan, eksik, harcanmis bir makineli tüfek mermisi gibi.

"büyük asiksin, öyle mi?" diye sordu polislerden biri.

yadirganacak derecede samimi ve insani bir soru oldugunu düsündüm, "çok güzel bir daireydi," dedim,

"ve külotunu görmeliydin."

"kes sesini!" dedi öbür polis.

fazla özen göstermeksizin arka koltuga firlattilar beni. bacaklarimi uzatip o rahat ve kibirli konusmalarini, tanrisal radyolarini dinledim, kendimi ne zaman bu durumda bulsam polislerin benden üstün olduklari hissine kapilirim, gerçek payi yok da degil...

karakol - alisilagelmis fotograf çekimi, ceplerdeki esyalarin alinmasi, zamanla bazi seyler degisiyordu, çagdaslasiyordu. sonra sivil bir memur geldi, sol basparmagimla sorun yasadigim parmak izi fasli:

"RAHAT OL! KENDINI KASMA!" bu sol basparmakla ilgili olarak suçluluk duygusu hep. ama insan kodeste nasil RAHATLAR?

sivil memur sorular sorup önündeki yesil formu doldurdu, sürekli gülümsüyor.

"canavar bu insanlar," dedi alçak sesle, "senden hoslaniyorum, çikinca beni ara." bir kagit parçasi tutusturdu elime, "canavar bunlar," dedi, "dikkatli ol."

"arayacagim seni," diye yalan söyledim, yardim edebilecegini düsünerek, içeri girdiginde anlayisli bir ses harikulade gelir insana...

"bir telefon hakkin var," dedi gardiyan, "kullan."

herkesin son derece rahat bir sekilde yerde yattigi, birbirinden sigara istedigi, güldügü, horladigi ve isedigi ayyas kogusundan çikardi beni. Meksikalilar yatak odalarindaydilar sanki, kiskandim rahatliklarini.

kogustan çikip telefon rehberini karistirmaya basladim, iste o an anladim tek dostum bile olmadigini, sayfalari çevirip duruyordum.

"ne kadar sürecek bu is?" dedi gardiyan, "on bes dakikadir burdasin."

çabuk bir karar verip bir numara aradim, bir zamanlar sarhosken kodese düsmesine neden oldugum bir arkadasimin annesi açti, beni siçip sivadi, mizah anlayisi sifirdi yasli kancigin, gardiyan beni kogusa tikti yine.

iste o zaman kogusta çorapsiz tek adam oldugumu farkettim. o ayyas kogusunda yüz elli kisiydik ve yüz kirk dokuzunun ayaginda çorap vardi, çogu yük trenlerinden inmislerdi, tek ben çorapsizdim. dibe vurdugunu sanip bir dip daha oldugunu kesfedebiliyordu insan.

gördügüm her yeni gardiyandan telefon hakkimi talep ettim, kaç kisiyi aradigimi bilmiyorum, sonunda vazgeçip orada çürümeye karar verdim, sonra kogusun kapisi açildi ve adim okundu.

"kefaletle serbestsin," dedi gardiyan.

"allah allah," dedim.

kefalet islemi boyunca, ki bir saat kadar sürer, kefaletimi ödeyen melegin kim oldugunu düsünüp durdum, herkesi geçirdim aklimdan, kimdi bu dost? disari çiktigimda benden nefret ettiklerini sandigim bir adamla karisi oldugunu ögrendim, kaldirimda bekliyorlardi.

arabalari ile beni evime biraktilar, onlara kefalet bedelini ödedikten sonra arabalarina kadar geçirdim, kapidan içeri girdigimde telefon çaliyordu, bir kadin sesi. iyi gelmisti. "Buke?"

"evet, güzelim, kimsin? biraz önce kodesten çiktim."

Sacramento'dan bir .mcik. ama kamisimla ona ulasamiyordum ve hâlâ çorap yoktu ayagimda.

"zaman zaman siirlerini tekrar tekrar okuyorum, Buke. hepsi zamana direniyor, hiç aklimdan çikmiyorsun, Buke."

"sagol, Ann, aradigin için tesekkür ederim, çok tatlisin ama gidip içecek bir seyler almaliyim."

"seni seviyorum, Buke."

"ben de, Ann..."

gidip bir altilik, bir de küçük sise skoç aldim, ilk skoçu koyuyor-115

dum ki telefon çaldi, bardagi bir dikiste yarilayip telefonu açtim.

"Buke?"

"Evet. Buk. biraz önce kodesten çiktim."

"biliyorum. Vera ben."

"asagilik kaltak, polis çagirdin."

"korkunçtun, korkunç, tecavüz suçlamasinda bulunmak isteyip istemedigimi sordular, istemedigimi söyledim."

kapinin zincirini sürmüstü ama içeriyi görebiliyordum, skoç ve bira dolaniyordu kanimda, üstünde robu vardi, agzima girmeye can atan çok dolgun bir gögüs gördüm.

"Vera, bebegim," dedim, "seninle çok iyi dost olacagimizi saniyorum, can ciger, polisleri çagirdigin için seni bagisliyorum, beni içeri al."

"hayir, hayir, Buke, seninle asla dost olamayiz! korkunç bir kisiligin var!"

gögsü yalvariyordu.

"Vera!..."

"hayir, Buke, esyalarini al ve git. lütfen, lütfen!"

cüzdanimi ve çoraplarimi aldim, "pekala, sisko, peltelesmis kiçina kina yak!"

"Ooo," dedi ve kapiyi çarpti.

otuz bes dolarimin içinde olup olmadigini kontrol etmek için cüzdanima bakarken Aaron Copeland çaldigini duydum, özenti kaltak.

bu kez polis esligi olmaksizin geçtim park girisini, biraz asagida arabami buldum, bindim, çalisti, motoru isittim, kadim dost. ayakkabilarimi çikardim, çoraplarimi giydim, sonra da ayakkabilarimi, sonra da bir kez daha iyi bir yurttas olarak geri vitese taktim, iki arabanin arasindan çiktim, karanlik sokakta kuzeye dogru yol aldim. Kuzeye Kuzeye kuzeye...

kendime dogru, evime dogru, bir seylere dogru, akimdaki külüstür biliyordu, sonra ben de bildim, ve bir trafik isiginda unutulmus yarim bir puro buldum küllükte, puroyu yaktim, burnumu da, sonra yesil yandi, purodan bir duman aldim, mavi dumani üfledim. riske girmemek, kaybetmemek, ayni yere dönmemek sadece ölülere mahsustu.

tuhaf: bazen düzüsmemek yarim yamalak bir düzüsten daha iyiydi.

yaniliyor da olabilirim, genellikle yanildigim söylenir.

116

SAKIN BIR GECE

ziyaretime gelen insanlar biraz tuhaftir, ama hemen hemen herkes tuhaftir biraz; dünya her zamankinden daha çok sallanip titresiyor ve sonuçlan asikar.

içlerinden biri; hafif sisman, minik bir sakal birakmis, hayli saglikli görünüyor, bir siir dinletisinde benim siirlerimden birini okumak istiyor, olur, diyorum ve ona siirin nasil okunmasi gerektigini anlatiyorum, keyfi kaçiyor.

"hani bira? tanri askina, içecek bir seyin yok mu?"

14 tane ay çekirdegi avuçlayip agzina atiyor, makine gibi çigniyor, gidip biralari getiriyorum, bu oglan, Maxie, ömründe bir gün olsun çalismamis. Vietnam'dan yirtmak için habire üniversiteye gidiyor, simdi de hahamlik egitimi görüyor, müthis bir haham olacagindan hiç süphem yok. yeterince

sehvetli ve palavraci, iyi bir haham olacak, ama aslinda savasa karsi degil, o da bir çoklari gibi savaslari iyi ve kötü olarak ikiye ayiriyor. Israil-Arap savasina katilmak istedi ama bavulunu yapma firsati bulamadan savas bitti, uzun lafin kisasi, insanlar birbirlerini öldürmeye devam edecekler, yeter ki onlara mantiksal bir neden verin. Kuzey Vietnamli öldürmek dogru degil. Arap öldürülebilir. iyi bir haham olacak.

birayi elimden kapip agzindaki ay çekirdeklerini suluyor.

117

"isa askina," diyor, "isa'yi siz öldürdünüz," diyorum, "o muhabbete hiç girme!" diyor, "girmeyecegim, tarzim degil."

"DEHSET CADDESI için yüklü telif aldigini duydum, isa askina derken onu kastediyordum."

"evet. yayinevinin en iyi satan yazariyim. Duncan, Creeley ve Le-vertov'un birlikte sattiklarindan fazla satiyorum, ama bu hiçbir sey ifade etmeyebilir- L.A. Times' da çok satiyor ama hiçbir sey yok L.A.

Times' da." "evet.".

biralarimizi yudumladik.

"Harry nasil?" diye sordum. Harry akil hastanesinde yatmis bir oglandi, ilk siir kitabina önsöz yazmistim, iyiydi siirler, haykiriyorlardi. sonra Harry benim reddettigim bir isi kabul etti -pornografik dergilere öykü

yazmak, ben editöre "hayir" dedim, Harry'yi yolladim, durumu vahimdi Harry'nin; bebek bakiciligi yapiyor, siir miir yazmiyordu.

"ha, Harry. DÖRT motosikleti var. 4 Temmuz'da arkadaslarini arka bahçesine toplayip 500 dolarlik havai fisek patlatti. 500 dolar on bes dakikada havaya uçtu." "nerden nereye," dedim.

"evet. domuz gibi olmus, viskinin en kalitelisini içiyor, sürekli yemek yiyor, kocasi ölünce 40.000 dolarlik mirasa konan bir hatunla evlendi, kocasinin

dalgiçliga meraki varmis, kaza geçirip ölmüs, yani bogulmus, dalgiç giysisi simdi" Harry'de." "harikulade." "seni kiskaniyor ama." "neden?"

"bilmiyorum, adini duyar duymaz köpürüyor." "pamuk ipliginden sarkiyorum ben. isim bitmis." "ikisinin de önlerine birbirlerinin adlari islenmis kazaklari var. karisi Harry'nin çok büyük bir yazar oldugunu düsünüyor, edebiyattan filan anlayan bir tip degil. Harry'ye çalisabilecegi bir stüdyo yapmak için duvarlardan birini yikiyorlar. Proust'unki gibi ses geçirmez olacakmis. Proust degil miydi, yoksa yaniliyor muyum?" "odasinin duvarlarini mantar kaplatan mi?" 118

"evet. galiba, neyse, iki bin dolara patlayacakmis. büyük yazari duvarlari mantar kapli odada yazarken görebiliyorum, 'Lilly bir serçe gibi siçradi çiftçi John'un tel örgüsünün üstünden...'"

"birakalim su herifi, o kadar gülünç ki paranin içinde boguluyor."

"evet. senin küçük kizin nasil? neydi adi? Marina?"

"Marina Louise Bukowski. geçen gün beni küvetten çikarken gördü, ne dedi biliyor musun?"

"hayir."

"'Hank, su salak haline bak,' dedi, 'önünde kocaman bir sey sarkiyor, arkan bos!1"

"inanilir gibi degil."

"evet. iki tarafta da kamis bekliyordu."

"fena fikir degil aslinda."

"bana göre degil, birini doyuramiyorum."

"baska bira var mi?"

"tabii, afedersin,"

biralari getirdim.

"geçenlerde Larry ugradi," dedim.

"öyle mi?"

"devrimin yarin sabah gerçeklesecegini saniyor, gerçeklesebilir de, gerçeklesmeyebilir de. kimse bilmiyor, devrimin DISARIDAN-içeriye dogru degil, IÇERDEN-disariya dogru gerçeklesmesi gerektigini anlattim ona, asil sorun burada, bu tiplerin ayaklanma baslar baslamaz yaptiklari ilk sey gidip bir renkli televizyon yagmalamak, düsmani ya-ri-zeka yapan ayni zehiri kendileri için de istiyorlar, ama dinlemiyor beni.

tüfegini temizleyip hazirlamakla mesgul, devrimcilere katilmak için Meksika'ya gitmis, devrimciler tekila içip esniyorlarmis. üstüne üstlük dil engeli var. simdi Kanada diye tutturdu, kuzey eyaletlerin birinde gida ve silah ikmali yapmislar, atom bombalari yok ama. y.ragi yemisler, hava destegi de yok."

"Vietnamlilar'da da yok. ama canavar gibi savasiyorlar."

"Rusya'dan ve Çin'den korktugumuz için atom bombasini kullanamiyoruz da ondan, ama Oregon'da Castro'larla dolu bir siginagi bombalamak istedigimizi varsayalim, bu bizim iç meselemiz sayilir ve kimseyi ilgilendirmez, öyle degil mi?"

"iyi bir Amerikali gibi konustun."

119

"siyasetim yok benim, gözlemciyim."

"allahtan herkes senin gibi degil, yoksa hapi yutmustuk."

"ne yani, hapi yutmadik mi?"

"emin degilim."

"ben de. ama devrimcilerin çogunun göt olduklarini biliyorum, ve üstüne üstlük son derece SIKICI insanlar, moruk, yoksullara yardim etmeyelim, egitimsizleri egitmeyelim, hastalan tedavi etmeyelim demiyorum, ama bu devrimcilerin çoguna rahip cübbeleri giydiriyoruz, demek istedigim bu. ve bunlarin bazilari karilari tarafindan terkedilmis, akne sorunlari olan, boyunlarina kanli Baris Sembol'leri asan çok hasta insanlar, çogu firsatçidir bunlarin, bir yolunu bulsalar Ford için çalismayi yeglerler, bir kötü

yönetimden baska bir kötü yönetime geçmekte yarar görmüyorum ben. her seçimde yapiyoruz bunu zaten."

"yine de devrimin bokun bir kismini temizleyecegini düsünüyorum."

"dogru, ama bir çok iyi seyi de yok edecek, tarih çok agir ilerler, ben kus yuvasini yeglerim."

"daha iyi gözlemleyebilmek için mi?"

"daha iyi gözlemleyebilmek için. bir bira daha iç."

"yine de bir gerici gibi konusuyorsun."

"dinle, Haham, ben duruma bütün açilardan bakmaya çalisiyorum, sadece kendi açimdan degil, kodamanlar ne yaptiklarini çok iyi biliyorlar, bunu kabul etmek zorundasin, onlarla her zaman masaya otururum. Spock'a yaptiklarina bak. Kennedy'ler. King. Malcolm X. liste uzar gider, bu herifler sakaya gelmez, aceleci davranirsan kiçinin üstüne oturturlar adami, ama bir seyler degisiyor, gençler bir zamanlar yaslilarin düsündügünden daha iyi düsünüyorlar ve yaslilar ölüyor, bu isi kan dökmeden halletmenin bir yolu var hâlâ."

"gözünü korkutmuslar senin, bana sorarsan 'ya Zafer ya da Ölüm' derim."

"Hitler'de öyle dedi. sonunu biliyorsun"

"ölümün nesi var?"

"bu gece hayatin sorunlarini tartisiyoruz, ölümün degil."

"DEHSET CADDESI gibi bir kitap yaziyor, sonra da katillerle el sikismak istiyorsun."

"el sikistik mi, Haham?" 120

"su anda iskenceler sürerken sen agzinin kenarindan konusuyorsun."

"örümcek ile sinegi mi kastediyorsun, yoksa kedi ile fareyi mi?"

"artik bazi seyler idrak etme kolayligina sahip olmasina ragmen Insana karsi Insan'i kastediyorum."

"bu söylediginde dogruluk payi var."

"var tabii, agzi olan tek sen degilsin."

"iyi de, ne diyorsun? kenti atese mi verelim."

"hayir, ülkeyi atese verelim."

"dedigim gibi, çok iyi bir Haham olacaksin."

"tesekkür ederim."

"peki, ülkeyi yaktik, yerine ne koyacagiz."

"Amerikan Devrimi, Fransiz Devrimi, Rus Devrimi basarisiz mi oldu sence?"

"bütünüyle basarisiz olmadilar, ama bütünüyle basarili da olmadilar."

"denediler en azindan."

"bir santimetre ilerlemek için kaç kisiyi öldürmeliyiz?"

"bir santimetre bile ilerleyemedigimiz için kaç kisi ölüyor?"

"bazen Plato ile konusuyormus gibi hissediyorum kendimi."

"Plato ile konusuyorsun; yahudi sakalli bir Plato ile."

bir süre susuyoruz, sorun aramizda asili kaliyor, bu arada sefilhane-ler toplumun iskartaya çikardigi sefillerden geçilmiyor; yoksullar doktor yoklugundan düskünler kogusunda ölüyorlar, cezaevleri öylesine dolu ki mahkûmlar yerlerde yatiyorlar, insanlari satranç piyonlari gibi kullanan toplum yüzünden akil hastanelerinde bos yatak yok...

bir aydin ya da yazar olarak KENDI kiçin kapanda degilken bu hosluklari gözlemlemek pek memnuniyet verici, aydin ve yazarlarin sorunu BU -kendi rahatlan ve kendi acilan disinda fazla bir sey hissedemiyorlar, ki dogal ama boktan.

"meclis," diyor dostum, "silah kontrol yasasi ile bir seyleri çözecegini düsünüyor."

"evet. silahlarin çogunu kimin atesledigini biliyoruz, ama bazilarini kimlerin ateslediginiden emin degiliz, ordu mu, polis mi, devlet mi, yoksa çilginin teki mi? bir tahminde bulunmaktan korkuyorum, çünkü sira bana da gelebilir, tamamlamayi düsündügüm birkaç sone var."

"yeterince önemli oldugunu sanmiyorum."

"bunun için allaha sükrediyorum, Haham."

"senin biraz korkak oldugunu düsünüyorum"

"evet. öyleyim, korkak gelecegi görebilen insandir, cesur insanin hayal gücü sifira yakindir."

"bazen ben SENIN çok iyi bir Haham olacagini düsünüyorum."

"dogru degil. Plato'nun yahudi sakali yoktu."

"sakal birakirsin."

"bir bira daha iç."

"tesekkür ederim."

ve sustuk bir kez daha. tuhaf aksamlardan biri daha iste. çesit çesit insan gelir beni görmeye, konusurlar, tazelerler beni: gelecegin Hahamlari, tüfekli devrimciler, FBI, fahiseler, kadin sairler, Michigan'a gitmekte olan Loyola'li bir profesör, Riverside'da yasayan bir baska profesör, yollara dökülmüs üç-dört genç, beyinlerine Bukowski kitaplari zulalamis berduslar... eskiden bu çetenin çok degerli zamanimi katledecegini düsünürdüm, ama talih benden yanaymis çünkü her biri bir seyler getirdi bana, bir seyler birakti, ve tas duvarlarin arkasina siginmis bir Jeffers gibi hissetmiyorum kendimi artik, hem baska yönden de talihliyim çünkü sessiz ve gizli bir ün benimki, ön bahçesine insanlarin çadir kurdugu bir Henry Miller olmayacagim hiçbir zaman, tanrilar cömert davrandilar bana, beni hayatta tuttular, hâlâ mücadele ediyorum, not aliyorum, gözlemliyorum, iyi insanlarin iyiliklerini, bir fare misali kolumdan yukari kosan mucizeyi hissediyorum, yarin tatli düslerin en tatlisi oldugunu bilmese de, ne hayat bu bana kirk sekizimde bahsedilen.

göbegi bira dolu ayaga kalkiyor oglan, yarinin Haham'i pazar sabahi kahvaltilarinda gürler.

"gitmek zorundayim, sabah bir dersim var."

"tabii, evlat, iyi misin?"

"evet. iyiyim, babam sana selam yolladi."

"Sam'e, savasa devam, dedigimi ilet. sonuna kadar savasmaliyiz."

"telefon numaram var mi sende?"

"evet. sol mememin üstünde."

gidisini seyrediyorum, basamaklari iniyor, biraz sisman, ama iyi böyle. güç. güç fazlasi, parliyor ve gümbürdüyor. iyi bir Haham ola-122

çak. çok hoslaniyorum ondan, sonra gidiyor, gözden kayboluyor, oturup bunu yaziyorum size. daktilo kül içinde, islerin nasil gittigini, sirada ne

oldugunu bilesiniz diye. daktilomun yaninda iki santim boyunda iki küçük beyaz bebek patisi duruyor, kizim Marina koydu onlari oraya, devrimci annesi ile Arizona'da bir yerde simdi. 1968 yilinin temmuz ayindayiz ve kapinin kirilip gözleri bayat jöleyi andiran iki kisinin ellerinde hava sogutmali makineli tüfeklerle içeri girmesini beklerken örseliyorum makinenin tuslarini, gelmezler insallah, çok güzel bir aksam geçirdim, zarlarda ne geldigini, duvarlarin nasil gülümsedigini sadece iki yalniz keklik bilecek, iyi geceler.

123

RENO'DA BIR ADAMI VURDUM

Judy Garland New York Filarmonik'de sarki söylediginde Bukows-ki agladi, Sherley Temple "I Got Animal Crackers in my Soup"u söylediginde Bukowski agladi; Bukowski ucuz pansiyon odalarinda agladi, Bukowski giyinmeyi bilmez, Bukowski konusmayi bilmez, Bukowski kadinlardan korkar, Bukowski'nin midesi zayif, Bukowski'nin fobileri var ve sözlüklerden, rahibelerden, bozuk paradan, otobüslerden, kiliselerden, park banklarindan, örümceklerden, sineklerden, bitten ve ucubelerden nefret eder; Bukowski savasa gitmedi. Bukowski yasli, Bukowski 45 yildir bir kez bile uçurtma uçurmadi; Bukowski goril olsaydi kabileden kovulurdu...

dostum ruhumun etini kemiklerimden ayirmakta o kadar kararli ki kendi varolusunu unutmus gibi.

"ama Bukowski çok temiz kusar, yere isedigini hiç görmedim."

herseye ragmen kendime göre bir çekiciligim var, görüyor musunuz? sonra küçük bir kapiyi açiyor, içi gazete ve paçavra dolu bir kiler çikiyor karsimiza.

"istedigin zaman burada kalabilirsin, Bukowski. hiçbir seye ihtiyaç duymazsin burada."

ne pencere var ne de yatak, ama banyoya bitisik, hiç de fena görün-124

müyor bana.

"ama çaldigim müzik yüzünden kulak tikaci kullanman gerekecek."

"sorun degil, gidip bir çift kulak tikaci alabilirim."

oturma odasina dönüyoruz, "biraz Lenny Bruce dinlemek ister misin?"

"hayir, tesekkür ederim."

"Ginsberg."

"hayir, hayir."

hiç susmuyor kaset çalari, ya da pikabi, sonunda Johnny Cash'in Folsom cezaevinde verdigi konserle vuruyorlar beni.

"bir adami vurdum Reno'da ölüsünü seyretmek için."

Johnny Cash cezaevindeki çocuklari ayni Bob Hope'un Noel zamani Vietnam'da yaptigi gibi uyutuyor gibi geliyor bana, ama benim kafam öyle çalisir, mahkûmlar bagirip çagiriyorlar, hücrelerinde degiller, ama yine de açlara, kapana kisilmislara kurabiye yerine etsiz kemik atildigi duygusuna kapiliyorum, kutsalliga ya da cesarete dair hiçbir sey göremiyorum bu iste. cezaevindeki insanlar için yapilacak tek sey var: unlari salmak, savasan insanlar için yapilacak tek sey var: savasa son vermek.

"kapat sunu," diyorum.

"niye?"

"halkla iliskiler numarasindan baska bir sey degil."

"bunu söyleyemezsin. Johnny'de yatti."

"bir sürü insan yatti."

"biz bunun iyi müzik oldugunu düsünüyoruz."

"sesini begeniyorum, ama cezaevinde ancak gerçek bir mahkûm sarki söyleyebilir."

"biz yine de seviyoruz."

karisi ve iki müzisyen genç zenci var odada.

"Bukowski, Judy Garland'i sever. Somewhere Over the Rainbow."

"New York'da söylediginde sevdim onu. ruhu tasmisti, kimse eline su dökemezdi."

"sisman ve ayyas."

hep ayni sey -kasap biçagi ile herkesi parçalamaya çalisan, hiçbir yere varamayan insanlar, biraz erken ayriliyorum, çikarken Johny Cash'i tekrar koyuyorlar.

125

yolda durup bira aliyorum, telefon çalarken içeri giriyorum.

"Bukowski?"

"evet?"

"Bill."

"selam, Bill."

"n'apiyorsun?"

"hiç."

"cumartesi aksami n'apiyorsun?"

"sözüm var."

"bana gelsene. seni bazi insanlarla tanistirmak istiyorum." "baska zaman."

"biliyor musun, Charley, bir gün seni davet etmekten usanacagim.' "öyle mi?"

"o ahlaksiz paçavra parçasi için yazmayi sürdüyor musun?"

"ne?"

"su hipi gazetesi..."

"hiç okudun mu?"

"elbette, herseye karsilar, zamanini bosa harciyorsun."

"gazetenin siyasi görüsü beni baglamiyor, istedigim gibi yaziyorum.

"ben bagladigini saniyordum."

"ben de gazeteyi okudugunu."

"bu arada, ortak dostumuzdan hiç haber aldin mi?"

"Paul'u mu kastediyorsun?"

"evet."

"hayir."

"siirine büyük hayranlik duyuyor, biliyorsun?"

"benim için sakincasi yok."

"benim kisisel fikrimi soracak olursan, senin siirini sevmiyorum."

"onun da sakincasi yok."

"bu cumartesi gelebilecek misin?"

"hayir."

"günün birinde seni davet etmekten usanacagim, kendine dikkat et."

"eyvallah, iyi geceler."

bir kasap daha. neydi dertleri? Bili, Malibu'da yasiyor, hayatini yazarak -felsefi seks palavralarindan olusmus bir çorba- kazaniyordu ve 126

bir bok yazamiyordu ve sürekli telefondaydi, yine arayacakti, ve yine. ve küçük bok fiskeleri firlatacakti bana. ben hayalarini kasaba satmayi reddeden ihtiyardim, bu onlari delirtiyordu, benimle giristikleri savastan muzaffer olarak çikmalari ancak beni esek sudan gelinceye kadar dövmekle mümkündü, o da her an herkesin basina gelebilirdi.

Bukowski Miki Fare'nin bir nazi oldugunu düsünüyor; Bukowski Barney'nin Yeri'nde kepaze oldu; Bukowski Ginsberg'i kiskaniyor; Bukowski 1969 model Cadillac'lari kiskaniyor, Bukowski Rimbaud'yu anlayamaz; Bukowski kiçini ikinci kalite kahverengi tuvalet kagidi ile siler, Bukowski'nin bes yil ömrü

kaldi, Bukowski 1963'den beri adam gibi tek siir yazmadi, Bukowski agladi Judy Garland... bir adam vurdum Reno'da.

oturdum, daktiloya temiz bir kagit taktim, bir bira açtim, sigara yaktim.

iki satir yazmistim ki telefon çaldi.

"Buk?"

"evet?"

"Marty."

"selam, Marty."

"dinle, son iki sütununu okudum, bu kadar iyi yazdigini bilmiyordum, sütunlarini kitap olarak basmayi düsünüyorum, seni ilgilendirir mi?"

"tabii."

"o sütunlari istiyorum, sütunlarin siirlerin kadar iyi."

"biraz önce Malibu'dan bir dostum aradi, siirimi kötü buldugunu söyledi."

"halt etmis, o sütunlari istiyorum."

"yayin hakki ------'a ait."

"yahu, o adam pornografi yayincisi, benimle çalisirsan üniversitelere girersin, en iyi kitapçilara girersin, o çevre seni kesfetti mi sirtin yere gelmez; yüzyillardan beri baslarina kakilan girift yazindan usanmislar artik, göreceksin; bütün eski kitaplarini tekrar basip bir ya da bir buçuk dolardan milyonlarca satacagiz."

"böyle bir seyin beni çekilmez biri yapacagindan korkmuyor mu-

sun.'

"zaten çekilmez herifin biri degil misin? hele içince... laf açilmis-127

ken, çok içiyor musun?"

"Barney'nin yerinde adamin tekinin yakasina yapisip bir güzel sallamisim, daha kötüsü de olabilirdi ama."

"nasil yani?"

"o benim yakama yapisip bir güzel sallayabilirdi mesela, gurur meselesi, anliyor musun?"

"kitaplarini bir buçuk dolara pazara sürmeden önce ölme veya kendini öldürtme, olur mu?" "gayret edecegim, Marty." '"Penguin'in basacagi kitap ne oldu?"

"Stanges ocak ayinda diyor, son provayi yolladilar, bir de at bahislerinde kaybettigim elli dolarlik bir avans."

"hipodromdan uzak durmayi beceremiyor musun?" "siz orospu çocuklari kazandigim zaman tek kelime etmiyorsunuz ama."

"haklisin, neyse, sütunlarla ilgili bilgi ver bana." "tamam, iyi geceler."

Bukowski, büyük yazar. Kremlin'e Bukowski'nin heykelini dikiyorlar, otuz bir çekerken; Bukowski ile Castro'nun heykeli, Havana günesinin altinda kusboku kapli; tandem bisikletle zafere pedalliyorlar

-Bukowski arka selede; Bukowski kus sütüyle banyo yapiyor; Bukowski 19 yasinda iri gögüslü bir zenci melezini kaplan kirbaci ile kirbaçliyor, Rimbaud okuyan bir zenci melezi; Bukowski dünyanin duvarlarinin içinde kafayi yemis, talihi kimin söndürdügünü merak ediyor... herkes için çok geçken Bukowski Judy Garland'a kesiliyor.

sonra saati hatirladim, çikip arabama bindim yine. Wilshire Bulva-ri'ni kesen sokaklardan biri. kocaman tabelada adi soyadi yazili, bir zamanlar ayni boktan iste birlikte çalismistik. Wilshire Bulvari'ni çok sevdigimi söyleyemem, ama ögrenci sayilirim hâlâ. hiçbir seye kapali degilim, yari-zenci, anne beyaz, baba zenci, ayni zamanda düstük o boktan ise, ortak bir yan. daha çok sonsuza dek bokun içinde yüzmek istemedigimiz için. her ne kadar bok iyi bir hoca olsa da insanin alabilecegi dersler sinirliydi, sonra bogulup gidiyordunuz bokun içinde.

arka tarafa park edip arka kapiyi çaldim, o gece büroda kalip bekleyecegini söylemisti, doku/ buçuga geliyordu saat. kapi açildi.

ON YIL. ON YIL. on yil. on yil. on. on .mina kodugumun YILI. 128

"Hank, orospu çocugu!"

"Jim. seni sansli köpek.."

"yukari çikalim."

pesinden gittim, tanrim, görkemden etkilenecek biri degilsin, eyvallah, ama personelin ve sekreterlerin yoklugunda mekan gerçekten hos. hiçbir seye kapali degilim. 7-8 odasi var. masasina gidiyoruz, iki altilik paketi masanin üstüne koyuyorum.

on yil.

o 43 yasinda, ben 48. en az on bes yil daha yasli gösteriyorum ondan, ve utaniyorum biraz, sarkik göbek, üstüme sinmis o sokak köpegi havasi, dünya ögütücü ve rutin külfetleri ile saatlerimi, yillarimi çalmis; belli oluyor, utaniyorum yilginligimdan; parasindan degil, yilginligimdan, devrimcinin iyisi yoksul adamdan çikar; ben devrimci bile degilim, yorgunum sadece, ne boktan bir hayat yasamistim! aynalar, aynalar...

çok yakisikli görünüyordu açik san kazagi ile; rahat, beni gördügü için gerçekten memnun.

"cehennemi günler yasiyorum," dedi, "gerçek bir insanla konusma-yali aylar oldu."

"o sinifa dahil oldugumdan emin degilim."

"dahilsin."

masanin genisligi bes metre var.

"Jim, böyle yerlerden yüzlerce kez kovuldum, firildagina oturmus bok herifler tarafindan, bir düsün içindeki bir düsün içindeki bir düs gibi, hepsi de kötü. simdi oturmus masanin öbür yanindaki bir adamla içki içiyorum ve o gün ne biliyorsam bugün de o kadar biliyorum."

güldü, "koçum, sana kendi büronu vermek istiyorum, kendi koltugunu, kendi masani, bugün eline ne geçtigini biliyorum, iki katini verebilirim."

"kabul edemem."

"neden?"

"sana yararimin ne olacagini bilmek zorundayim."

"beynine ihtiyacim var."

güldüm.

"ciddiyim."

sonra planini açikladi, ne istedigini anlatti, böyle seyleri tasarlaya-129

bilen, ari gibi çalisan bir beyne sahip, plani öyle mükemmeldi ki gülmeden edemedim.

"rayina oturtmak üç ayi bulur," dedim.

"sonra da sözlesmeyi yapariz."

"benim için sakincasi yok. ama bu tür seyler bazen yürümez."

"yürüyecek."

"bu arada duvarlarimi kaybedersem kilerinde kalmama izin verecek bir arkadasim var."

"güzel."

ik-üç saat kadar içiyoruz, sonra o ertesi sabah (cumartesi) çikacagi yat gezisi için uykusunu almak üzere evine gidiyor, ben arabami o lüks semtten çikarip gecenin son içkisini içmek için igrenç barlardan birine giriyorum, ve orada bir zamanlar postanede çalisan biri ile karsilasma-diysam ne olayim.

"Luke! orospu çocugu."

"Hank, yavrum!"

bir baska zenci (ya da siyahi) adam. (beyaz adamlar geceleri ne yaparlar?) düskün bir hali var, ona bir içki ismarliyorum.

"hâlâ postanede misin?" diye soruyor.

"evet."

".mina koyayim."

"ne?"

"postaneye daha fazla katlanamadim, biliyorsun? istifa ettim, hemen baska bir ise girdim, harika, degisiklik, biliyor musun? insani öldüren budur: tekdüzelik."

"biliyorum, Luke."

"neyse, ilk sabah makinenin basina geçtim, cam elyafi fabrikasi, üstümde yakasi açik kisa kollu bir gömlek var, herkes bana bakiyor, makineyi çalistirip ise koyuldum, bir süre sonra her yerim kasinmaya basladi, ustabasini çagirip, 'hey, bu ne sikim is?' dedim, 'her yerim kasiniyor! boynum, kollarim, heryerim!', 'önemli degil, alisirsin,' dedi bana, ama pezevengin üstünde uzun kollu bir gömlek var, boynuna da kalin bir atki dolamis, ertesi gün ben de uzun kollu bir gömlek giyip boynuma bir atki doladim, ama yaran olmadi -.mina kodugum cami o kadar ince siçriyor ki göremiyorsun, camdan minicik oklar, kumasi delip 130

tenine saplaniyorlar, iste o zaman neden koruyucu gözlük taktirdiklarini anliyorsun, yarim saatte kör eder adami, ayrilmak zorunda kaldim, dökümhaneye girdim, insanlarin SICAK BEYAZ BIR SIVIYI KALIPLARA DÖKTÜGÜNÜ biliyor muydun? yag ya da sos döker gibi döküyorlar. Inanilir gibi degil!

kaynar sivi! ayrildim, moruk, sen nasilsin?"

"suradaki kaltak, Luke, bana bakip bakip etegini yukari kaldiriyor."

"hiç takilma, delidir."

"bacaklari harikulade ama."

"evet. öyle."

birer içki daha söyledim, içkimi alip yanina gittim.

"selam, güzelim."

elini çantasina sokuyor, çikariyor, dügmeye basiyor, harikulade alti santim uzunlugunda çelik firliyor, barmene bakiyorum, yüzü ifadesiz, "bir adim daha atarsan seni hadim ederim!" diyor kancik.

içkisini deviriyorum, önüne bakar bakmaz bileginden kavrayip sustaliyi elinden aliyorum, kapatip cebime koyuyorum, barmenin yüzünde hâlâ ifade yok. Luke'un yanina gidiyorum, içkilerimizi bitiriyoruz, saatin ikiye geldigini fark ediyorum, barmenden iki altilik istiyorum. çikip arabama yürüyoruz. Luke'un arabasi yok. kadin pesimizden geliyor, "beni eve birakin", "neresi?", "Century civari.", "dünyanin yolu.", "ne çikar, siz orospu çocuklari sustalimi aldiniz."

Century yolunu yarilamisken o harikulade bacaklarin arkada havaya kalktiklarini görüyorum, bacaklar indiginde karanlik bir köseye çekip Luke'a biraz hava almasini söylüyorum. Ikinci olmaktan nefret ederim, ama uzun zamandan beri ilk olamamissan ve büyük bir SANATÇI ve hayat adamiysan, ikincilikle YETINIRSIN, hem çocuklarin aralarinda dedigi gibi, kimiyle ikinci ilkten iyidir, iyiydi, evine vardigimizda kapiyi açti, sustaliyi bir onluga sarip eline tutusturdum, aptalca, elbette, ama severim aptallik yapmayi.

Luke 8. Cadde ile Irola yakinlarinda oturuyordu, bana yakin sayilir.

kapiyi açarken telefon çalmaya basladi, bir bira açip salincakli koltuga oturdum, telefonun zilini dinledim, yetmisti -sabah, aksam ve gece.

Bukowski kahverengi bot giyer. Bukowski uçaga binmekten korkar. Bukowski Noel Baba'dan nefret eder. Bukowski daktilo silecekle-131

rinden çarpik figürler yapar, su damladiginda Bukowski aglar. Bu-kowski agladiginda su damlar, ey, fiskiyeli mabedler, ey .asak derileri, ey fiskiyeli .asak derileri, ey insanligin sabah ayakkabisinin yine görmedigi taze köpek boku misali her yerdeki çirkinligi; ey ulu polis, ey ulu silahlar, ey ulu diktatörler, ey her yerdeki ulu budalalar, ey yalniz ahtapot, ey dengeli ve dengesiz ve kutsal ve kabiz hepimizi tek tek güzelce sizdiran saat tiktaklari, ey altin dünyanin sefil ara sokaklarinda yatan berduslar, ey çirkinlesecek çocuklar, ey daha da çirkinlesecek çirkinler, ey hüzün ve kapanan duvarlar -ne Noel Baba, ne kancik, ne Sihirli Degnek, ne Külkedisi, ne de Büyük Dehalar Asla; guguk -bok sadece ve köpeklerin ve çocuklarin kirbaçlanisi, bok sadece ve bokun silinisi; sadece hastasiz doktorlar sadece yagmursuz bulutlar sadece günsüz günler, ey bütün bunlari basimiza musallat eden Tann.

Uçurtmadan sarayina ve zamankarti meleklerinin huzuruna çiktigimizda bir kez olsun KENDIN, bizim ve SANA bütün yapacaklarimiz için

MERHAMET

MERHAMET

MERHAMET

diye bagiran sesini duymak istiyorum. Irola'dan sapip dosdogru Normandie'ye sürdüm, evet öyle yaptim, sonra içeri girdim, oturdum ve telefonun zilini dinledim.

132

KADIN YAGMURU

dün, günlerden cuma, karanlik ve yagmurluydu, ayik kal be adam, dagilma, deyip durdum kendime ve kapidan çikip evsahibimin bahçesine çiktim, gelecegin oyun kurucularindan birinin salladigi futbol topundan son anda egilerek yirttim; yil 1975 - 1975? ve tanrim, diye geçirdim içimden, 1984'e bir sey kalmadi, o kitabi okudugum günü hatirliyorum, 1984, Çin gibi on milyon kilometre uzakta, diye geçirmistim içimden, ve simdi-neredeyse oradaydik, ve ben neredeyse ölmüstüm, kusturucu posayi çignemis tükürmeye hazirlaniyordum, karanlik ve yagmurlu -bir ölüm dolabi, karanlik ve igrenç bir ölüm dolabi: Los Angeles, California, aksamüstü, Cuma, Çin on kilometre ötede, matemin kusan köpekleri

-karanlik ve yagmurlu, lanet olsun!- ve çocukken 2.000 yilini görmek isterim, diye düsündügümü

hatirladim, bunun sihirli bir sey olacagini düsünmüstüm, babam her allanin günü posami çikarirken 80

yasina kadar yasamak, 2000 yilini görmek istiyordum; simdi hersey her allanin günü posami çikarirken o istegi duymuyorum artik -her gün tek tek simdi, SAVAS, karanlik ve yagmurlu- ayik kal be adam, dagilma, ve arabama bindim, külüstür, o ve ben, ve gidip on iki taksitin besincisini

yatirdim, sonra da Hollywood Bulvari'na sürdüm, batiya, bulvarlarin en kasvetlisi, kiç kiça dikilmis camdan hiçlik-133

ler, beni gerçekten öfkelendiren tek caddeydi, sonra aslinda Sunset Bulvari'na gitmek istedigimi hatirladim, ki bir o kadar boktandir, ve güneye saptim, durmadan kalkip inen silecekler ve camlarin arkasindaki o YÜZLER! -peh!- Sunset'e girdim, bir blok batiya sürdüm, M.C Slum'in servisine girdim, direksiyonunda solgun bir sarisin oturan kirmizi Chevy'nin yanina çektim, solgun sarisinla huzursuz ve nefret dolu bir sekilde bakistik -ben çölün ortasinda kimsecikler yokken .ikerim onu, diye geçirdim içimden, o da bana bakip sönmüs bir volkanin içinde kimsecikler yokken .ikerim onu ancak diye geçirdi içinden ve bir ".IKTIR!" çekip arabayi çalistirdim, geri vitese taktigim gibi çiktim oradan, karanlik ve yagmurlu, servis yok, orada saatlerce otursan bir al-lahin kulu gelip ne istedigini sormaz, bir tamirci görürsün arada sirada, agzinda sakiz, basini deliklerden birinden çikarirdi, ah, ne harikulade bir insan! -ve bir sey sorarsan kafasi bozulurdu- servis sefini görmen gerekirdi ama servis sefi sürekli bir yerlere saklaniyordu- o da tamirciden korkuyor, ona fazla yüklenmeye çekiniyordu, aslinda bütün korkunç

gerçek KIMSENIN ELINDEN HIÇBIR SEY GELMEDIGIYDI-sairler siir yazamiyorlardi, tamirciler arabalari tamir edemiyorlardi, disçiler dis çekemiyorlardi, berberler saç kesemiyorlardi, cerrahlar nesterle çuvalliyorlardi, çamasirhaneler gömleklerini ve çarsaflarini yirtiyor, çoraplarini kaybediyorlardi; ekmeklerden ve fasulyeden dis kiran küçük taslar çikiyordu; futbolcular korkaktilar, telefoncular sübyanci; valiler, bakanlar ve baskanlar örümcek agina yakalanmis sümüklüböceklerin sagduyusuna sahiptiler, falan filan falan filan, karanlik ve yagmurlu, ayik kal be adam, dagilma, Biers'in servisine girip kapinin yanina park ettim, iri ve kara bir orospu çocugu agzinda puro bana dogru geldi kosarak: "HEY!

SEN! SANA SÖYLÜYORUM! ORAYA PARK EDEMEZSIN!"

"buraya park edemeyecegimi biliyorum! sadece servis sefini görmek istiyorum, servis sefi sen misin?"

"HAYIR! HAYIR! BEN SERVIS SEFI DEGILIM! ORAYA PARK EDEMEZSIN, ARKADASIM!"

"peki, servis sefi nerede? tuvalette çüküyle mi oynuyor?" "GERI VITESE TAK, BURDAN ÇIK VE

KARSIYA PARK ET!" geri vitese taktim, oradan çikip karsiya park ettim, arabadan indim, geri yürüdüm ve üstünde "Servis Sefi" yazan küçük kürsünün yanina 134

dikildim, bir kadin girdi içeri arabasiyla, hafif uçuk; büyük yeni bir araba, kapisi aralik, telasli bir hali vardi hatunun, arabadan indi, mini mini bir etek, uzun gri çoraplar, etegi kalçasina kadar siyrildi inerken, bakakaldim bacaklarina, aptal kancik, ne bacaklar, himm, ve bütün aptalligi ve uçukluguyla orada öylece durdu ve servis sefi erkekler tuvaletinden çikti, "YARDIMCI OLABILIR MIYIM, BAYAN? SORUN

NE? AKÜ? AKÜNÜZ MÜ BOSALDI?" ve kosarak gidip tekerlekli bir arabaya monte edilmis bir akü

ile döndü, kadina kaputun nasil açildigini sordu ve ben dikildim orada onlar kaputla ugrasirken, bacaklarina ve kiçina bakip içimden, en aptallari en iyi .ikilir çünkü insanda nefret duygusu uyandirirlar, diye geçirerek.

sonunda kaputu açtilar, sef kablolari baglayip kadina arabasini çalistirmasini söyledi, kadin üçüncü ya da dördüncü denemede arabayi çalistirdi, sonra da vitese takip kablolari çikarmakla mesgul olan servis sefini ezmeye çalisti, az kalsin eziyordu da, ama adamin refleksleri güçlüydü. "El FRENINI ÇEKIN! VITESI BOSA ALIN!" kus beyinli kancik, diye geçirdim içimden, kimbilir kaç erkek öldürmüstür? iri küpeler, uçak pullarini çagristiran kirmizi bir agiz. bagirsaklari bok dolu.

"PEKALA, SIMDI GERI VITESE TAKIP BURADAN ÇIKIN VE BINANIN YAN TARAFINA PARK EDIN! AKÜNÜZÜ DOLDURACAGIZ!"

hatun geri geri çikarken o da arabanin yanisira kosup basini pencereden içeri soktu kadinin bacaklarina bakarak. "EVET, EVET, DEVAM EDIN, DEVAM EDIN!" bacaklarina bakarak, bakarak, kadin köseyi döndü, o orada kalakaldi.

ikimizin de kamisi kalkmisti, yaslandigim duvardan ona dogru yürüdüm. "HEY!"

"NE VAR?" dedi.

"YARDIMA IHTIYACIM VAR!" dedim kalkmis kamisimla yürüyerek, tuhaf tuhaf bakti bana.

"NASIL BIR YARDIM?"

"rot balans seklinde."

"HEY, HERITITO!"

ufak tefek bir Japon geldi kosarak.

"rot balans," dedim Heritito'ya.

"anahtarlarini ver."

135

Heritito'ya anahtarlarimi verdim, sorun degildi benim için. her zaman yanimda iki-üç yedek anahtar tasirim, evhamliyim. "62 Comet," dedim Heritito'ya.

servis sefi tuvalete giderken Heritito'da 62 Comet'e dogru yürüdü, ben duvarima yaslanip trafigi seyrettim; tikaliydi ve ürkekti ve yorgundu islak Los Angeles aksaminda, karanlik, 1984'ün üstünden yirmi yil geçmisti bile, toplumun tamami karincalara ve hamamböceklerine sunulan bir dogum pastasi denli anlamsiz, karanlik boktan bir yagmur, Heritito 12 taksitinin 5'i ödenmis mavi Comet'imi rot balans çukuruna gazladi ve kamisim indi.

Heritito tekerlekleri söküp yürüyüse çikti, blokun etrafini iki kez dolandim, 200 kisinin yanindan geçtim, tek bir insan göremedim, dükkanlarin vitrinlerine baktim, sahip olmayi isteyecegim tek sey bile göremedim o vitrinlerde, ama hepsinin üstünde etiket vardi, bir gitar, ne halt yiyebilirim ki gitarla? yakabilirim, bir pikap, televizyon, radyo, insanin suratinda iki kiloluk kirmizi bir eldiven gibi patlayan anlamsiz seyler, küt.

yerdeydin.

Heritito'nun eli hayli çabuktu, yarim saat sonra arabayi rot balanstan çikarip park etmisti.

"Hey, süpersin, nereye ödüyorum?"

"bitmedi, balansi yaptik simdi de rot ayarina sokacagiz, önünde bir araba var." "himm."

o aksam atlar kosuyorlardi, yedi buçuktaki ilk kosuya yetismek istiyordum, paraya ihtiyacim vardi, son zamanlarda sansim yaver gidiyordu, ama oyunlarimi saptayabilmek için bir saat önce orada olmam gerekiyordu, bu da alti buçuk demekti, yagmur, karanlik bir yagmur, basarisizlik, ayin 13'ünde kira.

14'ünde, nafaka. 15'inde, araba taksiti, muhtaçtim atlara; onlarsiz hiç sansim yoktu hayatta, insanlarin nasil geçindiklerini anlayamiyordum. neyse, beklerken markete girip 5 dolara 4 adet sort aldim, döndüm, sortlari arabanin bagajina koydum, bagaji kilitledim, tanrim, sadece BIR bagaj anahtarim kaldigini fark ettim, evhamli birini kesmez, servisin içindeki anahtarciya dogru yürümeye basladim, geri geri çikan kadinin teki beni altina aliyordu az kalsin, basimi penceresinden içeri sokup bacaklarina baktim, bacaklari sül beyaz, jartiyerleri mordu: "nereye gittigine dikkat etsene," dedim ba-136

caklara, "beni ezmene ramak kaldi!" yüzünü hiç görmedim, basimi pencereden çikardim, anahtarciya gittim, bir anahtar daha yaptirdim, anahtarin parasini öderken yasli bir kadin geldi kosarak, "sey, kamyonun teki önüme park etmis! çikamiyorum!"

"beni baglamaz," dedi anahtarci.

fazla yasliydi kadin, düz ayakkabilar, gözlerde deli bir bakis, iri takma disler, etegi dizlerine kadar inmis, sev, sev, sev anneannenin sigillerini.

bana bakti, "n'apicagim beyefendi?"

"soguk bir sey iç," dedim ve yürüdüm, belki 20 yil önce. neyse, minik anahtarimi yaptirmistim, hâlâ

yagiyordu, orada durmus anahtarimi anahtarligima takmakla mesguldüm ki mini etekli ve semsiyeli bir hatun girdi içeri, benim bildigim mini etekle örgülü kalin çoraplar filan giyilir, cinselligi yok etmeye yönelik boktan seyler; ama bu eski tarzda giyinmisti -topuklu ayakkabilar, uzun naylon çoraplar, etegi nerdey-se kiçinda ve allahim, ne vücut! herkes bakiyordu, iki ayakli bir seks bombasiydi, anahtarligi tutan elim titredi, yagmura baktim ve yavasça bana dogru geldi, gülümseyerek, elimde anahtarlik köseye kostum, o kiçi arkadan seyretmek istiyorum, diye geçirdim içimden, ama kiç köseyi döndü ve agir agir yanimdan geçti, kivirtarak, kivirtarak, genç, istekli, iyi giyimli bir adam kadinin arkasindan kosturdu, adiyla seslendi,

"seni gördügüme ne kadar sevindigimi bilemezsin!" dedi adam. uzun uzun bir seyler anlatti ve kadin gülümsedi, "umarim bu gece eglenirsin!" dedi kadin, kadini ekiyor muydu dangalak? hastaydi bu herif, anahtari anahtarliga taktim, kadinin pesinden markete girdim, markette çalkalaya çalkalaya yürüyüsünü

seyrettim, erkekler baslarini çevirip birbirlerine, "aman allahim, suna bak!" diyorlardi.

et reyonuna gidip bir numara aldim. 92. ete ihtiyacim vardi, beklerken onu gördüm, bana dogru yürüyordu, sonra duvara yaslanip öylece durdu, benden on adim uzakta, bana bakip gülümseyerek, dünya adami, yemedi götüm, yarigi faras gibidir belki, diye geçirdim içimden, bakiyor ve gülümsüyordu.

yüzü de hostu, harikulade nerdeyse. ama ilk kosuya yetismeliydim, yedi buçuk. 13'ünde kira, 14'ünde nafaka, 15'inde arabanin taksiti, 4 sort 5 dolar, rot balans, ilk kosu ilk kosu, 92 NUMARA, KORKUYORSUN ONDAN, NE YAPACAGINI BILMIYORSUN, NASIL DAVRANACAGINI BILMIYORSUN, DÜNYA

ADAMI, KORKUYORSUN, SÖZCÜKLERI BILMIYORSUN, AMA NEDEN ET

REYONUNDA? ve sorun çikacak, delinin teki, bunu biliyorsun, sana tasinmak isteyecek, geceleri horlayacak, tuvalete gazete kagidi atacak, haftada sekiz kez düzülmek isteyecek, tanrim, olacak is degil, hayir hayir hayir hayir, ilk kosuya yetismeliyim.

okudu beni. ödümün bokuma karistigini hissetti, birden yanimdan yürüyüp geçti, alti erkek ona bakip zafer düsleri kurdu, ben pas geçtim, yasliydim, geçmisti benden, istemisti beni. git atlarina oyna, ihtiyar, git etini al, 92 numara.

"92 numara," dedi kasap, yerimden kalkip yarim kilo kiyma, küçük bir biftek ve bir kilo pirzola satin aldim, çüküne sar eti, ihtiyar.

yagmura çikip arabama gittim, bagaji açtim, eli firlattim ve bütün görmüs geçirmisligimle duvara yaslanip arabami rot ayarina sokmalarini bekledim ilk kosuya yetismeyi ümit ederek, ama biliyordum çuval-ladigimi, kolay bir avi kaçirmistim, iyi bir avi, yagmurlu boktan bir günde cennetten bir armagan, Los Angeles, cuma aksami, arabalar kalkip inen silecekleri ile geçmeye devam ediyorlardi, camlarin arkasinda yüzler yoktu, ve ben, Bogart, ben, görmüs geçirmis adam, duvara yaslanmistim, budalanin tekiydim, omuzlarim sarkmisti, saraplarini içerken kahkahalar atan Benediktin papazlari, bütün kasinan maymunlar, tursulari ve sosisleri kutsayan hahamlar; eylem adami -Bogart, Biers-Sobuck'un duvarlarina yaslanmis, düzüs yok, .asak yok; yagdi ve yagdi ve yagdi, ilk kosuyu kesin Kamikaze götürürdü, ondan kazanacagim parayi ikinci kosuda Keloglan'a yatiracaktim; ve tamircilerden biri gelip arabami balansa aldi, saatime baktim -bes buçuk, yetisebelirdim belki, ama bir sekilde çok da önemli degildi artik, sigarami önüme firlatip baktim, yanik ucu bana geri bakti, sonra yagmur söndürdü, disari çikip köseyi döndüm ve bir bar aramaya basladim.

DELILIGIN GECE SOKAKLARI

ben ve oglan benim evimde verilmis bir sarhos partisinden arda kalmis oturuyorduk ki disarda biri klaksonunu öttürmeye basladi, YÜKSEK

YÜKSEK ve KESINTISIZ, dayanilir gibi degildi, ama hersey kafadan baltalanmisti zaten, dünyanin isi bitmisti, ben de elimde içki, agzimda puro oturdum öylece hiçbir sey düsünmeden -sairler gitmislerdi, sairler ve kadinlari gitmislerdi, klaksona ragmen huzurluyduk, bir kiyaslama, muhtelif ihanetlerle suçlamislardi birbirlerini sairler, kötü yazmakla, bitmislikle; bu arada herbiri daha fazla taninmayi hakettik-lerini, digerlerinden daha iyi yazdiklarini iddia etmislerdi, maden ocaklarinda 2 yil çalismanin onlara çok iyi gelecegini söyledim, ama kesmediler vidividiyi; oyunbozan, degerli, barbar ve çogu kötü yazan yazarlar, simdi gitmislerdi, puro iyiydi, oglan karsimda oturuyordu, ikinci siir kitabina önsöz yazmistim, yoksa ilk miydi? neyse.

"dinle," dedi oglan, "disari çikip hadlerini bildirelim sunlara, su klaksonu çalana klaksonu g.tüne sokmasini söyleyelim."

fena yazar sayilmazdi oglan, kendine gülme yetenegi de vardi, ki bazen büyüklük belirtisidir, en azindan kuru bir edebi bok parçasindan fazla bir seyler olma olasiliginin belirtisi, dünya Boston'da Pound'u ya da Spoleto'yu ya da Edmund Wilson'u tanidigini, ya da Dali'yi iç ça-139

masin ile ya da Durell'i bahçesinde otururken gördügünü anlatanlarla doluydu; minik bornozlari ile karsiniza oturup anlatirlardi, ve SIMDI de siz ONLARLA konusuyordunuz, ah, ne seref. "...Burroughs'u son gördügümde...", "Jimmy Baldwin, tanrim, zil zurna sarhostu, onu sahneye sürükleyerek çikarip mikrofonun önüne yerlestirdik..."

"disari çikip klaksonunu g.tüne sokmasini söyleyelim," dedi oglan Bukowski efsanesinin (ödlegin tekiyimdir aslinda) ve Hemingway'in ve Humphrey Bogart'in ve pantolon paçalari sivanmis Elliot'un etkisi altinda, güzel, ben puromu tüttürdüm, klakson sesi kesilmedi.

"klaksonun önemi yok. 5 ya da 6 ya da 8 ya da 10 saat araliksiz içtikten sonra asla sokaklara çikma, bizim gibiler için kafesler hazirdir, ben bir kafese daha katlanabilecegimi sanmiyorum, kendi yapimim kafesler bana yeter."

"ben disari çikip kalayi basacagim," dedi oglan, supermen etkisi altindaydi oglan, Insan ve Supermen, azman adamlardan hoslaniyordu, sert ve tehikeli,

bir doksan boyunda, yüz elli kilo ve ölümsüz siirler yazan, ne var ki azmanlarin hepsi kafayi yemislerdi ve o sert erkek siirlerini tirnaklan ojeli ibneler yaziyorlardi, oglanin kafasindaki imaja uyan tek sair koca John Thomas'di, koca John Thomas ise hep oglan orada degilmis gibi davranirdi, oglan yahudiydi ve koca John Thomas'in kökleri Adolph'a kadar uzaniyordu, "bak," dedi oglan, "ben gidip agizlarina siçacagim." tanrim, oglan iriydi ama biraz tombula kaçiyordu, ögünlerini hiç sektirmemisti, içinde yumusakti, sefkatliydi, korkulu ve hepimiz gibi biraz deli, hiçbirimizin sansi yoktu sonuçta ve "evlat," dedim ona, "bosver klaksonu, zaten bir erkek böyle basmaz, kadindir kesin, erkek kesik kesik çalar, melodik tehditler savurur. kadin ise dayanir klaksona, kesintisiz ve kocaman bir kadin nevrozu."

".ikerim böyle isi," dedi oglan, firladi kapidan disari, ne ilgisi var, diye geçirdim içimden, ne önemi var?

herkes anlamsiz hamleler pesindeydi, oysa bir hamle yaptiginda matematik hesabi da yapmak zorundaydin. Hem'in boga gureslerinde ögrenip yazilarinda kullandigi gerçek buydu, benim hipodromlarda ögrenip yazilarimda kullandigim gerçek, koca Hem ve Buk. "alo, Hem? Buk ben." "hey. Buk, sesini duymak ne güzel." 140

"bir içki içmek için ugramayi düsündüm."

"evlat, çok isterdim, ama tanrim, su anda kent disinda oldugum söylenebilir."

"ama neden yaptin, Ernie?"

"kitaplari okudun, aklimi kaçirdigimi iddia ediyorlardi, paranoyak oldugumu, akil hastanesine girip çiktim, telefonumun dinlendigini sa-niyormusum, C.I.A'nin beni izledigini saniyormusum. aslinda siyasi degildim, biliyorsun, ama sola ilgi duydum hep. Ispanya içsavasi ve bütün o saçmaliklar."

"evet, siz edebiyat adamlari sola meyillisinizdir. Romantik olmasina romantiktir ama bir anda tuzaga dönüsür."

"biliyorum, ama isin gerçegini bilmek istiyorsan fena halde aksamdan kalmaydim ve artik yazamadigimi biliyordum, IHTIYAR BALIKÇI VE DENIZ'e inandiklarinda dünyanin iyice çürüdügünden emin oldum."

"biliyorum, eski tarzina döndün, ama artik sahici degildi."

"sahici olmadigini biliyordum. ÖDÜLÜ verdiler ve kuyrugum uzamisti, yaslanmistim, yasli bir osuruk gibi oturup içmekten, dinleyecek birini buldugumda bayat hikayeler anlatmaktan baska bir sey gelmiyordu elimden, beynimi uçurmaktan baska çarem yoktu."

"pekala, Ernie, görüsürüz."

"tamam, görüsecegimizi biliyorum, Buk."

kapatti, hem de nasil.

oglana bakmak için disari çiktim.

69 model yeni bir arabada yasli bir kadindi klaksona basan, hiç çekmiyordu avucunu klaksondan, bacaklari yoktu, gögüsleri yoktu, beyni yoktu. 69 model bir araba ve kontak sadece, büyük ve total bir kontak, arabanin teki kadinin park girisini tikamisti, kadinin kendi evi vardi, ben DeLongpre avlusundaki döküntü dairelerden birinde yasiyordum, binanin sahibi bir gün avluyu büyük paraya satacakti ve buldozerler avluyu yerle bir edeceklerdi, yazik, günes dogana dek süren partiler veriyor, gündüzleri daktiloyu atesliyordum, kapi komsum kaçigin tekiydi, tatli bir pinar gibi akiyordu hayat, bir blok kuzeye on blok batiya yürürsem YILDIZLARIN ayak izleri ile kapli kaldirimlarda yürüyebiliyordum, isimlerin ne anlama geldiklerini bilmiyordum, sinemaya gitmem, televizyonum yok. radyom bozulunca pencereden firlattim, sar-141

hos. ben, radyo degil, penceremde kocaman bir delik açildi, pencerenin kapali oldugunu fark etmemistim, daha sonra yalinayak sarhos gezinirken ayagima (sol) cam parçalari girdi ve doktorum bana agri kesici bir igne yapma zahmetine katlanmadan tabanimi yarip cam parçalarini çikarirken, "baksana, arada sirada ne yaptigini bilmez halde dolandigin oluyor mu?" diye sordu.

"genellikle, yavrum, genellikle."

sonra gerekli olmayan bir yarik açti ayagimda.

masanin iki yanina tutunup, "evet, doktor," dedim.

o zaman biraz daha müsfik davrandi, doktorlar neden benden üstün olsunlar? anlayamiyorum, su eski tip adami numarasi.

ve iste sokaktaydim, Charles Bukowski, Hemingway'in dostu, Er-nie'nin, ve ÖGLEDEN SONRA ÖLÜMÜ okumamistim, bir nüshasini nerede bulabilirim?

oglan aptal ve saygin mülkiyet hakkini talep eden kaçik kadina, "arabayi iter, yolu açariz," dedi.

oglan benim adima da konusuyordu, kitabina önsöz yazmistim ya bana sahip olmustu.

"bak, evlat, arabayi itmek için yeterince yer yok. aslina bakarsan benim umurumda da degil, ben eve gidip içkimi içecegim." yagmur çi-selemeye baslamisti, cildim son derece hassastir, timsahvari, ruhum da asagi kalmaz, yürüdüm, .ikmisim, yeterince savas görmüstüm.

yürüdüm, avluma girmek üzereydim ki birinin bagirip çagirdigini duydum, döndüm.

söyle bir tablo vardi elimizde, siska bir oglan, çilgin, üstünde beyaz bir tisört var ve siir kitabina önsöz yazdigim sisman yahudi saire bagiriyor, beyaz tisörtün bu isle ne ilgisi var? beyaz tisört benim yari ölümsüz sairimi itti. sertçe, yasli kaçik kadin arabasinin klaksonunu öttür-meye devam ediyordu.

Bukowski, sol diregini denesen mi? eski bir ahir kapisi gibi sallarsin ve on dövüsten ancak birini kazanirsin, en son ne zaman birini patakladin? kadin elbisesi yakisir sana.

senin sicilinle bir kez daha sopa yesen ne olur?

yahudi sairime yardim etmek için olay yerine yöneldim ama sarimin beyaz tisörtü püskürttügünü gördüm, sonra benim döküntü avlumun yanindaki yirmi milyon dolarlik gökdelenden genç bir kadin çik-142

ti kosarak, o yapay Hollywood ayisiginin altinda kiçinin hoplayan yanaklarini seyrettim.

sana hiç unutamayacagin bir sey gösterebilirim yavrum -alti buçuk santimlik tas gibi bir kamis, hay allah, bana hiç firsat tanimadan sallanan kiçi ile 68 model Fiaria'sina kostu, her nasil ya/iliyorsa, yarigi siirsel ruhum için ölürken arabasina bindi, çalistirdi, yasli kadinin park girisinden gazladi, beni ezmesine ramak kalmisti, beni, Bukowski'yi, BUKOWSKI'yi, sonra da yirmi milyon dolarlik gökdelenin yer altindaki park yerine daldi, bastan neden oraya park etmemisti? neyse.

beyaz tisörtlü oglan deli gibi söylenip duruyordu, benim yahudi sairim yanima geldi, durduk öylece Hollywood ayisigi igrenç bulasik suyu gibi üstümüze dökülürken, öyle zordur ki intihar, talihim degisir belki, PENGUIN kitabi yakinda basacak, Norse-Bukowski-Laman-tia...ne?

hay allah, hay allah, kadinin park girisi açilmis ama bu kez de kadin arabasini içeri sokamiyor, giris açisini dogru ayarlayamiyor bir kere, arabasini habire geri alip önündeki beyaz kamyonete geçiriyor, ilk geçiriste sinyal lambasi gidiyor, geri aliyor, gaza yükleniyor, arka kapinin yarisi hasat, geri . gazliyor, tampon ve sol çamurluk, hayir sag çamurluk, evet sag çamurluk hasat, anlasilir gibi degil, park girisi serbest.

Bukowski-Norse-Lamantia. Penguin kitaplari, o iki yazar için benimle birlikte olmak büyük sans.

bu arada kaporta katliami sürmekte, kadin klaksona dayanmaya da devam ediyor, beyaz tisört ayisiginda sallaniyor, gözü dönmüs.

"neler oluyor?" diye soruyorum oglana.

"bilmiyorum," diye itiraf ediyor sonunda.

"günün birinde iyi bir haham olacaksin ama bütün bunlari da anlaman gerekiyor."

oglan hahamlik egitimi aliyor.

"anlamiyorum," diyor.

"içkiye ihtiyacim var," diyorum. "John Thomas burada olsaydi herkesi öldürmüstü, ama ben John Thomas degilim."

gitmek üzereydim, kadin beyaz kamyoneti parçalamaya devam ediyordu, gitmek üzereydim ki burusuk kahverengi pardösülü ve gözlüklü yasli bir adam, gerçekten yasli, benden bile yasli, bu da yasli demektir, neyse adam beyaz tisörtlü oglanin karsisina dikildi.

143

burusuk kahverengi pardösülü ve gözlüklü yasli adamin elinde büyük bir teneke yesil boya vardi, iki kilo boya vardi o kutuda, ne anlama geldigini bilmiyordum, olup bitenlerin bir anlami varsa bile ben ipin ucunu iyice kaçirmistim, ve yasli adam boyayi Delongpre Bulvarinda daireler çizen beyaz tisörtlü kaçik oglanin üstüne boca etti. boyanin çogu iskaladi oglani o boktan Hollywood ayisiginda, ama birazi isabet etti, bir zamanlar kalbinin oldugu yere, beyaz üstüne bir yesil dalga, göz açip kapayincaya kadar gerçeklesmisti hersey, hep öyle olur zaten, gözün toplayabileceginden daha hizli, olaylarin bu kadar farkli yorumlanisi da bu yüzdendir, isyan ya da dövüsler ya da herhangi bir olay, göz ve ruh o taskin HAYVAN eylemine yetisemez, ama yasli adamin yere serildigini gördüm, ilki itisti saniyorum, ikincisinin itis olmadigini biliyorum, arabadaki kadin elini klaksondan çekti, arabanin içinde oturup çiglik atmaya basladi, klaksona dayanmaktan farki olmayan bir sürekli çiglik hali, 69 model arabasinin içinde bitmisti, ölmüstü ve anlayamiyordu, kancalanmis ve parçalanmisti, firlatilmis, ve içinde küçük bir parça hâlâ farkindaydi bunun

-kimse ruhunun tamamini yitirmez- yüzde doksanini rüzgâra iser sadece.

beyaz tisörtün yumrugu yasli adamin suratinda patladi ve gözlüklerini kirdi, eski kahverengi pardösüsü ile söyle bir dönüp yere serildi ihtiyar. Sonra

ayaga kalkti, beyaz tisört ihtiyara bir tane daha çakti, adami yere serdi, adam tam olarak kalkamadan bir tane daha yerlestirdi, isin tadini çikariyordu beyaz tisört.

"TANRIM! O YASLI ADAMA NE YAPTIGINI GÖRÜYOR MUSUN?" diye sordu genç sair bana.

"himmm, çok ilginç," dedim yanima bir bira ya da en azindan bir puro almadigima hayiflanarak.

dönüp daireme dogru yürüdüm, sonra ekip otosunu gördüm, adimlarimi siklastirdim. oglan pesimden geldi.

"neden gidip onlara olanlari anlatmiyoruz?"

"çünkü herkesin hayat tarafindan delirtilip aptallastirilmasi disinda hiçbir sey olmadi, bu toplumda sadece iki seyin önemi var: parasiz yakalanma, iyi kafayla yakalanma."

"ama o yasli adama yaptigi igrençti."

"yasli adamlar bunun için vardirlar."

"ya adalet?"

144

"iste adalet: genç olan yasli olani sopaliyor, yasayan ölüyü sopaliyor, anlamiyor musun?"

"sen bu laflari ediyorsun ama sen de yaslisin."

"biliyorum, içeri girelim."

birkaç bira getirdim, oturduk, duvardan o aptal ekip otosunun telsizi duyuluyordu, yirmi iki yasinda coplu ve silahli iki genç 2000 yillik salak, homoseksüel ve sadistik hristiyanligin yargiçlari olmak üzereydiler.

ütülenmis siyah üniformalarinin içinde kendilerini bosuna bu kadar iyi hissetmiyorlardi, polislerin çogunun tavada bir biftegi, orta karar bir kiça ve bacaklara sahip bir esi ve Bokköy'de küçük ve sessiz bir evi olan orta-sinif hizmetkarlar olduklarini düsünürsen -Los Angeles'in hakli oldugunu kanitlamak için gözlerini bile kirpmadan öldürebilirlerdi insani; sizi tutukluyoruz efendim, üzgünüz efendim, ama tutuklamak zorundayiz, efendim.

2000 yillik hristiyanlik, elimizde ne var? çürümekte olan bok yiginini bir arada tutmaya çalisan ekip otosu telsizleri, baska ne? bir ton savas, hava saldirilari, sokak soygunculari, biçaklamalar, o denli kabarik ki kaçiklarin sayisi bos verirsin, birakirsin dolansinlar sokaklarda üniformali ya da üniformasiz.

biz de içerde oturduk ve oglan söylenip durdu:

"hadi, gidip polislere olanlari anlatalim."

"hayir, evlat, lütfen, sarhossan ne olursa olsun suçlusun."

"ama kapinin önündeler, gidip anlatalim."

"yok anlatacak bir sey."

oglan ödlegin tekiymisim gibi bakti bana. öyleydim, hapiste geçirdigim en uzun süre Los Angeles Üniversitesi'nin kampüsündeki bir gösteriden dolayi yedi saatti.

"evlat, bu gece noktalanmistir bana kalirsa."

kanepede uyumasi için battaniyeyi firlattim, uyudu, iki bira aldim, ikisini de açtim, kiralik yatagimin basligina yerlestirdim, siki bir yudum aldim, uzandim ve Cummings'in, Jeffers'in, çöpçünün ve gazetecinin yaptigi gibi ölümü bekledim...

iki birayi da bitirdim.

oglan sabahin dokuz buçugunda uyandi, erken kalkanlari bir türlü anlayamamisimdir. Micheline de bir baska erkenciydi. sokaklara çikip

onun bunun kapisini çalar, herkesi uyandirirlar, huzursuzdular, duvarlari yikmaya çabalarlar, insanin ögleden önce kalkmasi için budalanin teki olmasi gerektigini düsünüyorum, bu isi en iyi Norse çözmüstür

-pijamalarin ve ipek sabahliginla otur, birak dünya kendi basinin çaresine baksin.

oglani yolcu ettim, dünyaya atildi, yesil boya kurumustu sokakta. Maeterlinck'in mavi kusu ölmüstü.

Hirschman kanli sag burun deligi ile karanlik bir odada oturuyordu.

ve birinin siir kitabina bir ÖNSÖZ daha yazmistim, daha kaç tane?

"hey, Bukowski, bir siir kitabim çikmak üzere, siirlere bir göz atip bir seyler söylemek istersin diye düsündüm."

"bir seyler söylemek mi? ben siir sevmem be adam."

"canim olsun, bir seyler söyleyiver."

oglan gitmisti, siçmam gerekiyordu, tuvalet tikanmisti; ev sahibi üç gündür ortalikta yoktu, bokumu alip kesekagidina koydum, sonra disari çikip ögle yemegi yaninda ise giden biri gibi kesekagidi ile yürümeye basladim, sonra bos bir arsaya firlattim kesekagidini. üç önsöz, üç parça bok. kimse bilemezdi Bukowski'nin nasil aci çektigini.

yatay pozisyonda kadinlar ve ölümsüz söhret düsleri kurarak daireme yürüdüm, ilki hos olurdu, ve kesekagitlari bitmek üzereydi, saat sabahin onuydu, postaci gelmisti. Beiles'den bir mektup, Yunanistan'dan, orada da yagmur yagiyormus.

iyi öyleyse, sonra içeri girdim ve yalnizdim yine, ve gecenin deliligi gündüzün deliligiydi, yataga yerlestim, yatay, tavana bakip .mina kodugum yagmurunun sesini dinledim.

Kogusun bir yani A-1, A-2, A-3, seklinde isaretlenmisti, erkekleri orada tutuyorlardi, öbür yani B-1, B-2, B-3, seklinde isaretlenmisti, kadinlari da orada tutuyorlardi. Ama sonra arada sirada karismamiza izin vermenin iyi terapi olacagina karar verdiler, iyi terapiydi gerçekten -dolaplarin içinde, bahçede, ahirda, her yerde düzüsüyorduk. Kadinlarin çogu kocalari onlari baska erkeklerle bastiktan sonra deli numarasina yattiklari için oradaydilar, ama numaraydi -kendi istekleri ile akil hastanesine giriyorlar, kocalari onlari bagisladiktan sonra çikip kocalarini yine boynuzluyorlardi. Sonra tekrar akil hastanesine yatiyorlar, çikiyorlar, hayatlarini bu sekilde sürdürüyorlardi. Ama içerdeyken de cinsellige ihtiyaç

duyuyorlardi, biz onlar için elimizden geleni yapiyorduk. Personelin de basini kasiyacak zamani yoktu elbette -doktorlar hemsireleri, hademeler de birbirlerini düzmekten zaman bulup baska seylerle ilgilenemiyorlardi. Sakincasi yoktu bizim için.

Disarida -nereye baksan: marketlerde, fabrikalarda, postanelerde, pet dükkanlarinda, beysbol maçlarinda, siyaset bürolarinda- içerde gördügümden daha çok deli görmüstüm. Zaman zaman bu adamin akil hastanesinde ne isi var, diye soruyordun kendine. Bobby vardi mesela, gayet düzgün biriydi, muhabbeti hos; bizi iyilestirmeye çalisan psikiyatrlarin çogundan daha akli basinda görünüyordu hatta. O

psikiyatr-

lardan biri ile bir süre konustuktan sonra insanin aklindan süphe etmemesi mümkün degildi. Psikiyatrlarin çogu kendi akillarindan süphe ettikleri için psikiyatr oluyorlardi. Bir deli için en kötü sey kendi aklini tahlil etmesidir, karsi tezlerin hepsi palavradir. Arada sirada delilerden biri sorardi:

"Hey, Doktor Marlov nerede? Bugün hiç görmedim onu. Tatile mi çikti? Yoksa nakil mi oldu?"

"Tatile çikti," diye cevap verirdi bir baska deli, "ve nakil ettiler."

"Anlamiyorum."

"Kasap biçagi. Bileklerini ve girtlagini kesmis. Not birakmamis."

"Ne kadar iyi bir insandi halbuki."

"Evet. Yazik."

Hiçbir zaman çözemedigim seylerden biri de budur. Bu tür yerlerde çikan rivayetlerden söz ediyorum.

Hep dogru çikarlar. Fabrikalarda ve büyük kurumlarda... bilmem kimin basina bilmem ne geldigine dair bir rivayet yayilir; daha da kötüsü günler, haftalar, hatta aylar önce duydugun bir seyin dogru oldugunu ögrenirsin - yirmi yilini o kuruma vermis olan Joe Baba isten çikarilacakmis, ya da hepimizi isten çikara-caklarmis gibi, her zaman da dogru çikar. Psikiyatrlara dönecek olursak, onlarla ilgili olarak anlayamadigim bir sey de ellerinde onca ilaç varken neden güç yöntemleri yegledikleridir. Kafalari çalismiyor.

Neyse, hikayemize dönelim -ilerlemis vakalarin (sözde tedavi olmaya dogru ilerlemis, demek istedigim) pazartesi ve persembe günleri ögleden sonra ikide disari çikmalarina izin verirlerdi; en geç bes buçukta dönmek zorundaydin, aksi takdirde bütün haklarini kaybediyordun. Topluma yavas yavas uyum saglanabilir varsayimi ile giristikleri bir uygulamaydi bu. Hakliydilar. Kogustan küt diye sokaklara dönünce insan aklini büsbütün kaybedebilirdi. Disardaki bütün o deliler.

Benim de pazartesi ve persembe günleri çikis hakkim vardi ve hakkinda bilinmesini istemedigi bazi bilgilere sahip oldugum bir doktoru ziyaret eder, para vermeden dexedrin, amfetamin, sari bomba, librium ve benzeri ilaçlardan alirdim. Hastalara satiyordum ilaçlan. Bobby leblebi gibi atardi onlari agzina ve Bobby'nin parasi çoktu. Aslinda hastalarin çogu paraliydi. Daha önce dedigim gibi, zaman zaman Bobby'nin neden orada oldugunu merak ederdim. Hemen hemen bütün davranis alanlarinda normal görünüyordu. Küçük bir numarasi vardi ama: arada

sirada ayaga kalkip ellerini ceplerine sokar, pantolonunun paçalarini dizlerine kadar çeker ve küçük bir islik çalarak sekiz-on adim atardi. Beyninde dönen bir ezgi gibiydi daha çok o islik; müzikal açidan güzel bir ezgi oldugu söylenemezdi, ama bir ezgiydi ve her seferinde ayniydi. Birkaç saniyelik bir olay. Buydu tek sorunu. Ama sürekli yapardi bunu, günde yirmi, belki de otuz kez. Ilk tanik oldugunuzda dalga geçtigini sanip, tanrim, ne kadar yaratici ve hos bir adam, diye geçi-riyordunuz içinizden. Ama daha sonra, yapmak zorunda oldugunu an-liyordunuz.

Pekala. Nerede kalmistim? Evet. Kizlara da ögleden sonra ikide çikis izni veriyorlardi, bu da onlarla sansimizi artiyordu. O dolaplarin içi cehennem gibi sicak oluyordu düzüsürken. Ama elimizi çabuk tutmak zorundaydik çünkü ortalikta avcilar dolaniyordu. Hastane saatlerini bilen, arabalari ile gelip güzel ve zavalli kizlarimizi bizden çalan çakallar.

Ilaç isine girmeden önce fazla param yoktu, basimi sürekli belaya sokuyordum. En güzellerinden birini, Mary'yi, bir benzinligin kadinlar tuvaletinde düzmek zorunda kalmistim, hayli zorlanmistik -kimse helada yere yatmak istemez- ayakta da pek uyumlu degildik- sonra sarap sarhosu genç bir kizilderili kizla Utah'dan geçerken trenin helasinda kesfettigim bir numara geldi aklima. -Mary'ye bacaginin tekini lavabonun üstüne atmasini söyledim, ben de bir bacagimi lavabonun üstüne atip soktum. Sorunu halletti.

Aklinizda bulunsun. Bir gün ihtiyaç duyabilirsiniz. Ilave zevk için .asaklarinizi sicak su da tutabilirsiniz.

Neyse, önce Mary çikti kadinlar tuvaletinden, sonra ben. Benzinligin pompacisi beni kadinlar tuvaletinden çikarken gördü.

"Hey, ne isin var kadinlar tuvaletinde?"

"Ne diyorsun yakisikli!" dedim bilegimi hafifçe bükerek. "Ne kadar güzel gözlerin var!" Uzaklastim kiritarak. Baska soru sormadi. Ama iki hafta boyunca bayagi kaygilandim, sonra unuttum gitti...

Neyse, ilaç satisindan iyi para kazaniyordum. Bobby ona ne versem yutuyordu. Bir keresinde iki tane dogum kontrol hapi bile sattim ona. Yuttu.

"Kafasi çok iyi bunlarin," dedi yarim saat sonra, "birkaç tane daha bul, olur mu?"

Ama aralarinda en tuhaf olani Pulon'du. Pencerenin yanina oturur, saatlerce kimildamazdi. Yemekhaneye asla gitmezdi. Kimse onu yemek yerken görmemisti. Haftalar geçerdi. Öylece otururdu iskemlesinde.

Gerçek hastalarla iletisim kurardi. Kimseyle, psikiyatrlarla bile konusmayan hastalarla. Pulon ile konusurlardi ama. Ileri geri salinarak, gülerek, sigara içerek. Pulon'dan sonra en iyi ben anlasirdim onlarla.

"Bunlari konusturmayi nasil beceriyorsunuz?" diye sorardi psikiyatrlar bize.

Ikimiz de öylece bakar, cevap vermezdik.

Ama Pulon yirmi yildan beri tek kelime etmemis hastalarla bile konusurdu. Onlara sorular sorar, sorularina cevap alirdi. Çok tuhafti Pulon. Sirlarini açmadan mezari boylayan insanlar vardir, Pulon'da onlardan biriydi. Sadece kendini begenmis insanlar her soruya bir çuval cevap ve ögütle karsilik verir.

"Hey, Pulon," dedim ona bir keresinde, "yemek yemiyorsun. Yemek yedigini hiç görmedim. Hayatta kalmayi nasil beceriyorsun?"

"Heehehehehehehe. Heeeheeeheeehehehe..."

Sirf kogustan çikip ortalikta dolanmak için özel görevlere gönüllü olurdum. Ben de Pulon gibiydim, sadece onun gibi pantolonumun paçalarini yukari çekip Bizet'nin Carmen' inin detone bir yorumunu isliklamiyordum. Intihara meyilliydim, zaman zaman agir bunalimlara giriyordum, kalabaliga ve özellikle de siraya girip beklemeye tahammülüm yoktu. Ve hayatlarini siraya girip bekleyerek geçiren bir toplum olmaya dogru gidiyorduk. Havagazi ile intihar etmeyi denemis, basarisiz olmustum. Ama baska bir sorunum vardi. Sabahlari yataktan çika-miyordum. Nefret ediyordum yataktan çikmaktan. Herkese,

"Insanligin en büyük iki icadi yatak ve atom bombasidir," diyordum. Deli oldugumu düsünüyorlardi.

Çocuk oyunlari, ömürlerini çocuk oyunlari oynayarak geçiriyordu insanlar - hayatin dehsetinden etkilenmeden rahimden mezara gidiyorlardi.

Evet, nefret ediyordum sabahlari yataktan çikmaktan. Hayata yeniden baslamak demekti, bütün geceyi yatakta geçirince insan kolay kolay vazgeçemeyecegi bir mahremiyet gelistiriyordu yatagi ile. Ben hep yalniz biri olmusumdur. Bagislayin, kafadan biraz, kontagim galiba, ama arada sirada ayaküstü yapilan bir düzüsmeyi saymazsak, dünyada-150

ki bütün insanlar yok olsa umurumda olmaz. Evet, hos degil, biliyorum. Ama bir sümüklüböcek kadar hosnut olurdum; beni mutsuz eden insanlardi sonuç olarak.

Her sabah ayni sey:

"Bukowski, kalk!"

"Him?"

"'Bukowski, kalk!' dedim."

"Offf..."

"'OFFF!' degil. Kalk! Hadi!"

"...eee....iktir git..."

"Doktor Blasingham'i çagiracagim."

"Onun da .mina koyayim."

Blasingham gelirdi, çükünü dogru dürüst kaldiramayan salagin teki ile evlilik ve Fransiz sahillerinde tatil hayalleri kuran hemsirelerden birini parmaklamakla mesgul oldugu için cani biraz sikkin.. Doktor Blasingham. Belediye fonlarinin vampiri. Üçkagitçi bokun teki. Neden Amerika Birlesik Devletler Baskan'i olmadigini anlamakta güçlük çekiyordum. Hiç

görmemislerdi onu, belki de -hemsireleri parmaklamak ve üstlerine salya akitmakla o kadar mesguldü ki...

"Pekala, Bukowski. KALK!"

"Yapacak bir sey yok. Kesinlikle yapacak bir sey yok. Anlamiyor musunuz?"

"Kalk. Yoksa haklarini kaybedersin."

".iktir. Düzecek yarik yokken prezervatifini kaybedeceksin demek gibi bir sey bu."

"Pekala, orospu çocugu... Ben, Doktor Blasingham, üçe kadar sayiyorum...'Bir... iki...'"

Firlardim yataktan. "Insan, ruhunu anlamayi israrla reddeden bir ortamin kurbanidir."

"Sen ruhunu yuvada kaybettin, Bukowski. Simdi git elini yüzünü yika ve kahvaltiya in."...

Sonunda bana inekleri sagma isini verdiler, herkesten önce kalkmak zorundaydim. Güzeldi ama o inek memelerini sikmak. Ve o sabah Mary ile ahirda bulusmak üzere sözlesmistim. Samanlikta seyran. Harika olacakti, harika. Mary inegin öbür yanina yanastiginda inegin me-151

melerini sagiyordum.

"Hadi, Piton."

'Piton' derdi bana. Nedeni hakkinda en ufak bir fikrim yok. Beni Pulon saniyor belki de, diye düsünürdüm. Düsünmenin insana yarari ne ki? Düsün tasin boktur isin.

Neyse, çatiya çikip soyunduk; kirpilmis koyunlar kadar çiplaktik, titriyorduk, saman igne gibi batiyordu çiplak tenimize. Eski romanlarda anlatilan seydi bu, tanri askina, oradaydik!

Girdim. Harikaydi. Tam kaptirmistim ki bütün Italyan ordusu daldi içeri sanki -

"HEY! DUR! DUR! KADINI TESLIM ET!"

"HEMEN IN O KADININ ÜSTÜNDEN!"

"ÇIKAR KAMISINI!"

Bir alay hademe, iyi çocuklar hepsi, çogu escinsel, escinsellere karsi degilim, fakat -su ise bakin: merdivenden yukari çikiyorlar-

"BU SON VURUS OLSUN, CANAVAR!"

"BOSALIRSAN .ASAKLARINI PATLATIRIZ!"

Hizlandim ama bosuna. Dört kisiydiler. Beni hatunun üstünden alip sirtüstü yatirdilar.

"AMAN ALLAHIM, SUNA BAK!"

"MENEKSE GIBI MOSMOR VE YARIM KOL UZUNLUGUNDA! ZONKLUYOR, DEVASA VE ÇOK ÇIRKIN!"

"ACABA?"

"Isimizden olabiliriz."

"Degebilir."

O anda Doktor Blasingham girdi içeri. Bu da sorunu halletti.

"N'oluyor burada?" diye sordu.

"Bu adami denetim altina aldik, Doktor."

"Ya kadini?"

"Kadini mi?"

"Evet, kadini."

"Elinden gelse bizi paralar."

"Pekala, elbiselerini giydirip onlari büroma getirin. Sira ile. Önce kadin!"

Blasingham'in özel bürosunun önünde beklettiler beni. Iki hademenin arasinda o sert tahta banka oturup Atlantic Monthly ve Reader's Di-152

gest okudum. Iskenceden farki yoktu, çölün ortasinda susuzluktan ölürken kuru sünger emmek ile girtlagina 9-10 kum tanesi atilmasi arasinda seçim yapmaya zorlanmaktan farksizdi...

Bizim doktor Mary'yi fena firçaliyordu herhalde.

Sonra Mary'yi disari tasidilar, beni içeri ittiler. Blasingham bayagi büyüttü meseleyi. Bir süreden beri beni dürbünle izliyordu. Haftalardan beri zan altindaydim. Kaynagi belirlenemeyen iki hamilelik vakasi.

Insanlari cinsellikten mahrum ederek akli dengelerini geri kazandirmanin en saglikli yol olmadigini söyledim doktora. Cinsel enerjinin omurgadan beyine iletilip daha yararli isler için kullanilabilecegini iddia etti.

Bunun istendigi takdirde yapilabilecegini, zorlama oldugunda daha yararli isler için enerji iletmenin omurganin .ikinde bile olmayacagini söyledim.

Neyse, iki hafta için haklarimi elimden aldilar. Ama ölmeden önce samanlikta is tutamazsam gözüm arkada kalacak. Var mi lan öyle vurusumun üstüne gelmek; bir borçlular bana, en azindan.

POTANSIYEL INTIHAR NOTLARI

çöp kamyonu gelirken pencerenin önünde oturuyorum, çöp bidonlarini kamyona bosaltiyorlar, benimkinin sesini dinliyorum: SANGIR SUNGUR, SANGIR SUNGUR! çöpçülerden biri digerine bakiyor:

"bayagi siki bir içici var burada!"

uzay çalismalarinda yeni asamalar kaydetmelerini beklerken sisemi kaldiriyorum.

***

biri bana okumam için Norman Mailer'in bir kitabini veriyor, adi Hristiyanlar ve Yamyamlar. Tanrim, ne gevezelik! ne güç var, ne de mizah, anlamiyorum, sözü zorlamaktan baska bir sey degil, ünlülerin sonu böyle mi olur? ne kadar sansli oldugumuzu düsünün.

***

kapim çaliniyor, bir Yahudi ile bir Alman.

"nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

cevap vermiyorlar. Alman direksiyonda, bütün trafik kurallarini 154

çigniyor, gaz pedalini köklemis. yamaçlardayiz, virajlari kayarak aliyor - 1000) metrelik uçurum.

insanin ölümünün baskasinin elinden olmasi hos degil, diye geçiriyorum içimden.

rasathaneye variyoruz, ne kadar sikici, ikisi de çok mutlu orada olmaktan. Yahudi aslinda hayvanat bahçelerini sever ama hayvanat bahçesi gece kapali, bazi insanlar sürekli bir yerlere gitme ihtiyacindadir.

"sinemaya gidelim!"

"tekne gezisine çikalim!"

"kerhaneye gidelim!"

"hiçbir yere gitmiyorum," derim her seferinde, "birakin da oturayim surada."

bu yüzden de sormuyorlar artik, beni arabalarina sokuyorlar, karsilasacagim özel can sikintisi da sürpriz oluyor.

Alman binaya dogru kosuyor, binanin ön kisminda çentikler var. Alman çentiklerden yukari tirmanmaya basliyor, binanin yarisini tirmanip kapinin üstünden sarkiyor, ne kadar sikici, diye geçiriyorum içimden, inmesini ya da düsmesini bekleyerek.

bir ögretmen geliyor, lise ögrencilerini getirmis, sira halinde içeri giriyorlar, ögretmen basini kaldirip Alman'i görüyor.

"benimkilerden biri mi bu?" diye soruyor.

"hayir," diyorum, "o benimkilerden."

içeri giriyorlar. Alman asagi iniyor, biz de içeri giriyoruz. 30 yilda hiç degismemis, çukurun içindeki tel kablodan sarkan koca top. herkes sallanan topa bakiyor.

tanrim, diye geçiriyorum içimden, ne kadar sikici.

sonra Alman ile Yahudi'yi izliyorum, ortalikta dolanip dügmelere basiyorlar, bazi seyler titreyip biraz hareket ediyorlar, ya da kivilcimlar çakiyor, aletlerin yarisi bozuk, dügmelere basinca bir sey olmuyor.

Alman gözden kayboluyor. Yahudi ile yürüyorum, sarsinti ölçen bir makine buluyor.

"Hey, Hank!" diye bagiriyor.

"evet."

"buraya gel! bak simdi, üçe kadar sayacagim, ikimiz birden havaya siçrayacagiz."

"tamam."

155

o yüz kilo, ben yüz on.

"bir, ki, üç!"

siçrayip iniyoruz, makine bir grafik çiziyor.

"bir, ki, üç!"

siçriyoruz.

"bir daha! bir -"

"cani cehenneme," diyorum, "gidip bir seyler içelim!"

uzaklasiyorum.

Alman yanasiyor, "gidelim buradan," diye öneriyor.

"kesinlikle," diyorum.

"kancigin teki beni tersledi," diyor Alman, "kafam bozuldu."

"üzülme," diyorum, "külotunda bok lekeleri vardir muhtemelen."

"benim hosuma gider ama."

"koklar misin?"

"tabii ki."

"üzüldüm öyleyse, senin için kötü bir aksam."

Yahudi yanasiyor. "Schwab'in Yeri'ne gidelim!" diye bagiriyor.

"Allah askina," diyorum.

arabaya biniyoruz, Alman bizi ölüme ne kadar yaklastirabilecegini bir kez daha kanitlamak zorunda hissediyor kendini, nihayet tepeden iniyoruz.

Los Angeles'de herkes yapiyor bunu. Aslinda orada olmayan bir seylerin pesinde kosturup duruyorlar, insanin kendi ile yüzlesme korkusundan baska bir sey degil, yalniz kalma korkusu, ben kalabaliktan, bir seylerin pesinde kosturup duran kalabaliktan korkarim asil; Nor-man Mailer okuyan,

beysbol maçlarina giden, bahçelerini sulayip ellerinde kürekle topraga egilen insanlardan.

Alman Schwab'm yerine sürüyor, cani koklamak istiyor.

***

bati tarafinda bir orkestra var. bu orkestranin sefi benim Çaylak Melodileri diye nitelendirdigim seyler çalarak ünlenmis, bunlar klasik müzik dinlemeye yeni baslamis herkesi memnun edecek parçalar, akli basinda hiç kimse bu parçalari midesi biraz bulanmadan birkaç kereden fazla dinleyemez, ama bu orkestra bu parçalari bikip usanmadan 156

her hafta çalar, dinlemeye gelenler orta yasli insanlardir, nereden geldikleri ya da zekalarini nerede yitirdikleri konusunda hiçbir fikrim yok. ama bu basit ve hayli suruplu parçalari dinledikten sonra yeni, müthis ve derin bir seyler dinlediklerinden öyle emindirler ki, kolluklarindan firlayarak baskalarindan gördükleri gibi, "BRAVO! BRAVO!" diye bagirirlar avazlari çiktigi kadar, sef sahneye dönüp reveranslar çektikten sonra orkestra elemanlarina ayaga kalkmalarini söyler, benim asil merak ettigim su; sef onlari bilerek mi kandiriyor, yoksa o da mi geri zekali?

sefin çalmaktan hoslandigi, benim klasik müzigin yuva sinifina dahil edecegim parçalarin bazilari; Offenbach'in La Vie Parisienne'i. Ra-vel'in Bolero'su, Rossini'nin La Gazza ladra uvertürü, Çaykovski'nin Findikkiran Süit'i (seytan bizi korusun!), Bizet'nin Carmen'i, Cop-land'in Meksika Salon'u, de Falla'nin Üç-Köseli Sapka Dansi, Elgar'in Debdebe ve Tantana Marsi, Gershwin'in Mavi Rapsodi'si (seytan bizi iki kez korusun!); ve su anda aklima gelmeyen bir sürü parça daha...

bu sözünü ettigim kitle bu suruplu müzikle karsi karsiya gelmeye görsün, zararsiz bir sekilde delirirler.

ve ev dönüsünde söyle bir sahne yasanir, adam 52 yasinda, üç mobilya dükkani sahibi, kendini çok zeki hissederek:

"yukarda allah var, bu adam müzigi yutmus! müzigi gerçekten hissettiriyor insana!"

kadin:

"evet, her seferinde ruhumun yükseldigini hissediyorum! bu arada, evde mi yiyelim, disarida mi?"

***

renkler ve zevkler tartisilmaz elbette, ya da renksizlik ve zevksizlik. Faulkner'in, beysbol maçlarinin, Bob Hope'un, Henry Millerin, Shakespeare'in, Ibsen'in, Chekhov'un oyunlarinin popüler olmalarini anlayamiyorum. Keza Tolstoy. Savas ve Baris benim için Gogoi'un Palto' sundan sonra okudugum en büyük fiyasko. Bob Dylan bende asiri tepki izlenimi birakirken Donovan'in tarzini özgün bulurum, anlamiyorum, boks, profesyonel futbol ve basketbol güçlü oyunlar, ilk He-mingway'ler iyiydi. Dos siki herifti. Sherwood Anderson sonuna kadar.

157

ilk Saroyan'lar eyvallah, tenis ve opera, sizin olsun, yeni arabalar, canlari cehenneme, külotlu çorap, ihh.

yüzük, saat, ihh. çok çok erken Gorky. D.H Lawrence, evet. Celine, süphesi?,, omlet, ihh. kafasi bozuldugunda Artaud. Ginsberg, bazen, güres - ne??? Jeffers, elbette, ve böyle uzar gider bu is. kim hakli? ben, tabii ki. evet, ben. süphesiz.

***

çocukken Hava Gösterisi dedikleri gösterilere giderdik, uçakla tehlikeli numaralar yapan pilotlar, parasüt atlayislari ve uçak yarislari vardi, pilotlardan birinin numarasini hatirliyorum, müthisti; yere yakin bir kancanin ucuna bir mendil koyuyorlardi, pilot Alman fokeri ile yere son derece yakin uçup kanadina takili kanca ile mendili yerden aliyor, sonra da neredeyse yere sürünerek ekseni etrafinda dönüp havalaniyordu, olaganüstü hakimdi uçagina, hava uçuslari en iyisiydi -çocuklar için, belki digerleri için de- ne kazalar, uçaklarin hepsi farkli biçimlere sahipti, tuhaf tasarimlar, parlak renklere boyanmis, ve çakilirlardi, haddi hesabi yoktu çakilan

uçaklarin, çok heyecan vericiydi, arkadasimin adi Frank'di. simdi yüksek yargiç.

"hey. Hank"

"evet, Frank?"

"beni izle."

tribünün altina girdik.

"buradan kadinlarin bacaklarini dikizleyebiliriz," dedi.

"ya?"

"evet, bak"

"tanrim"

tribün kadin doluydu, içlerini oldugu gibi görebiliyordun.

"hey, suna bak!"

"üff

Frank dolanmaya basladi.

"pisst! buraya gel"

yanina gittim, "evet."

"bak, bak! yarigi görünüyor!"

"nerede? nerede?"

"baktigim yere baksana!"

158

orada öylece durup uzun uzun baktik.

sonra yukari çikip gösterinin devamini seyrettik.

sira parasütçülerdeydi, yere çizilmis bir daireye mümkün oldugunca yakin inmeye çalisiyorlardi, pek basarili olduklari söylenemezdi, sonra biri atladi, parasütü tam açilmadi, yan açik parasütün içine hava doldugu için parasütsüz birinin düsecegi kadar hizli da düsmüyordu, izleyebiliyordunuz, bacaklarini salliyor, kollarini iplerden kurtarmaya, parasütü çözmeye çalisiyordu, bosuna debeleniyordu ama.

"kimse ona yardim edemez mi? diye sordum.

Frank cevap vermedi, fotograf makinesi ile fotograf çekiyordu, bir sürü insan fotograf çekiyordu, film kamerasi ile filme çekenler bile vardi.

adam yere yaklasiyor, hâlâ ipleri çözmeye çabaliyordu, sonra yere çarpti, çarpmasi ile havaya siçramasi bir oldu. parasüt üstünü örttü, kalan atlayislari iptal ettiler. Hava Gösterisi bitmek üzereydi.

unutulacak türden bir sey degildi gördüklerimiz, uçak kazalari, parasütçü ve yarik.

bisikletlerimizi eve pedallarken yol boyunca onlari konustuk.

hayat hayli ilginç bir sey olacakmis gibi gelmisti bize.

159

SÜLÜK ÜZERINE NOTLAR

sülük; denizde ya da tatli suda yasayan, kan emici, halkali solucan, yapiskan, sirnasik (kimse) sülük bir bakima bizden çok üstün bir varliktir; bizi nerede ve nasil bulacagini bilir -genellikle banyoda ya da cinsel iliskinin ortasinda ya da uykuda, sizi büyük aptesinizin ortasinda yakalamakta da pek ustadir, sayet kapidaysa, "bir dakika, allan kahretsin, bir dakika!" diye ba-girabilirsiniz, ama istirap içinde bir insanin sesi onu yüreklendirir sadece -kapiyi daha sert, daha heyecanla yumruklamaya baslar, sülük genellikle hem kapiyi vurur hem de zili çalar, nasil açmazsiniz kapiyi? gittigi zaman -nihayet- bir hafta boyunca kendinize gelemezsiniz,

sülük ruhunuza isemekle kalmaz, sari suyunu büyük bir maharetle tuvaletinizin oturagina da birakir, fark edilmeyecek kadar; ancak üstüne oturunca fark edersiniz, ama artik çok geçtir.

sizden farkli olarak bol bol gevezelik edecek vakti vardir sülügün, üstelik bütün fikirleri sizinkilere terstir, ama o bunu asla bilmez çünkü hiç susmaz, araya iki kelime sikistirip ona katilmadiginizi söylemeye kalkissaniz bile sizi duymaz, sizin araya girisiniz onun için bir bosluk anidir, konusmasina kaldigi yerden devam eder. o konusurken siz de 160

onun pis sümügünü ruhunuza silmeyi nasil bu kadar iyi basardigini düsünürsünüz, sülük sizin uyku saatlerinizi de çok iyi bilir, siz derin uykudayken telefon eder ve ilk sorusu, "seni uyandirdim mi?" olur. ya da evinize gelir, perdelerin örtülü oldugunu gördügü halde orgazmi çagristiran bir cosku ile kapiyi yumruklar, parmagini zile basip tutar, cevap vermezseniz, "içerde oldugunu biliyorum!" diye bagirir,

"arabani gördüm."

bu yikici insanlar düsünce mekanizmasinin nasil çalistigindan habersiz de olsalar onlardan hoslanmadiginizi sezerler, ama bu onlari kamçilar, ayrica ne tür bir insan oldugunuzun da farkindadirlar -incitmekle incinmek arasinda hep ikinciyi seçen birisiniz, sülük insanligin iyi yanlari ile beslenir; iyi insanin kokusunu alir.

sülügün kendi kesfi sandigi bazi standart ve kabiz fikirleri vardir, en çok sevdiklerinden bir iki örnek:

"hiçbir sey BÜTÜNÜYLE kötü olamaz, bütün polisler kötüdür diyorsun, ama degildir, iyi polislere de rastladim ben. iyi polis de var."

firsat bulup ona bir insanin polis üniformasini üzerine geçirdigi andan itibaren mevcut düzenin maasli bekçisi oldugunu anlatamazsin, polisin isi degisimi engellemektir, gidisattan hosnutsaniz bütün polisler iyidir, degilseniz kötüdür, bütünüyle kötü diye bir sey vardir, ama sülük bu kulaktan dolma ev üretimi felsefe ile doludur, bunlardan vazgeçmez, sülük insana düsünce özürlü biri olarak yapisir -acimasizca, kesin ve sonsuza dek.

"olup bitenlerden habersiziz, gerçek yanitlarin bize ulasmasi mümkün degil, liderlerimize güvenmekten baska çaremiz yok."

bu o denli aptalca ki yorum yapmayacagim, sülügün saçmaliklarini siralamaktan da vazgeçiyorum hatta, sinirlerim bozuluyor.

devam edelim, sülügün isminizi ve adresinizi bilmesi de gerkli degildir, sülük her yerdedir, kokusmus, zehirli, ölümcül isigini üstünüze yansitmaya her an her yerde hazirdir, at yarislarinda sansli oldugum bir dönem hatirliyorum, altima yeni bir araba çekmis Del Mar civarinda geziniyordum, her gece yarislardan sonra farkli bir motel seçiyor, sonra sahilde yemek yiyebilecegim iyi bir yer ariyordum, yemekleri lezzetli ve tenha bir yer. bu bir çeliski aslinda, yani yemekleri lezzetli restoran kalabalik olur. ama bütün genellemelerde oldugu gibi bunun da istisnalari vardir, insanlar bazen yemeklerin çöpten farksiz oldugu yer-161

lere ragbet ederler, neyse, her gece yemekleri lezzetli ve çildirtan kalabaliktan uzak bir yer bulmak kutsal bir arayis olmustu benim için. böyle bir yer bulmak uzun zaman alabiliyordu, bir gece yerimi bulmak bir buçuk saatimi aldi. arabayi park edip içeri girdim. New York usulü biftek, patates tava filan söyledim, yemegi beklerken kahve içiyordum, bombostu mekan; harikulade bir geceydi. New York usulü biftegim geldi ve o anda kapi açildi, evet, sülük gelmisti, dogru tahmin ettiniz, tezgahta otuz iki tabure vardi, sülük yanimdaki tabureye oturmak ZORUNDA hissetti kendini, çöregini yerken bir yandan da garson kizla sohbete basladi, balik gibi dümdüz bir herifti, söyledikleri bagirsaklarima biçak gibi saplaniyordu, zirvaliyor, ruhunun pis kokusunu her yere bulastiriyordu, ancak yemegimi yiyebilecegim kadar bir dirsek payi birakmisti bana. bu dirsek payini ayarlamakta da çok ustadir sülük. New York usulü biftegimi çabucak mideme indirip kendimi disari attim, o gece öyle sarhos oldum ki ertesi gün ilk üç kosuyu kaçirdim.

çalistiginiz, is yaptiginiz mekanlarda da mutlaka bir sülük vardir, ben sülük yemiyim, bir keresinde çalistigim yerde on bes yildan beri kimse ile konusmamis biri çalisiyordu, daha ikinci günümde benimle otuz bes dakika konustu, kendinden geçmisti, daldan dala atliyordu orospu çocugu, onun da bir tadi olabilir ama söyledikleri mizahtan yoksun kokusmusluklardan ibaretti, onu iyi çalistigi için tutuyorlardi orada, "iyi bir yövmiyenin hakki

emekle verilir." her iste en az bir sülük vardir ve beni hemen bulur, çalistigim her iste su cümleyi sik sik duymusumdur: "buradaki kaçiklarin hepsi sana bayiliyor."

yüreklendirici degil böyle bir sey duymak.

ama hepimizin belki de farkinda olmadan birilerine sülüklük yapmis olmamiz olasiligini da gözardi etmemekte yarar var. berbat bir düsünce ama büyük olasilikla dogrudur, hem sülüge karsi dayanikliligimizi da artirabilir, yüzde yüz insan yoktur aslinda, hepimizin, baskalarinin farkinda olup bizim farkinda olmadigimiz deli ve çirkin bir yani vardir, yoksa bu çiftlige nasil katlanabilirdik?

yine de sülüge karsi önlem alan insana saygi duymali, sülük kesin tavir karsisinda ürker, baskasina musallat olur. hayat dolu, entelektüel bir sair taniyorum, ön kapisina büyük harfler ve mükemmel bir elyazi-si ile söyle yazmisti:

ilgilenenlere: beni görmek istiyorsaniz lütfen telefon edip randevu 162

alin. davetsiz gelenleri kabul edemeyecegim, isimi yapabilmek için zamana ihtiyacim var. isimi katletmenize izin veremem, beni hayatta tutan seyleri yapabilirsem, rahat ve sikintisiz bir ortamda karsilastigimizda size karsi daha nazik olacagimi lütfen bilin.

bu yaziya hayranlik duyuyorum, züppelik ya da insanin kendini abartmasi olarak algilamiyorum, dogal haklarina sahip çikan cesaret ve mizah dolu bir adam söz konusu, ilk kez tesadüfen gördüm bu yaziyi, bir süre bakip adamin yazidaki sesini duyduktan sonra arabama binip uzaklastim, anlamaya basladigimiz an her seyin basladigi andir ve bazilarimiz artik anlamaya baslasa çok iyi olacak. Love-in'lere, o toplu sevgi ayinlerine itirazim yok mesela, yeter ki beni katilmaya zorlamayin, sevgiye bile karsi degilim, ama biz sülüklerden söz ediyorduk, degil mi?

sülük için kolay lokma olmama ragmen bir keresinde ben de tavir koydum, o siralar on iki saatlik gece vardiyasinda çalisiyordum. Tanri beni affetsin, ve tanri tanriyi afetsin, her neyse bu çok sülügümsü sülük her sabah saat dokuzda bana telefon etmekten kendini alamiyordu, sabahlan yedi buçukda

eve gelip iki bira içtikten sonra ancak uyuyabiliyordum. Zamanlamasi mükemmeldi, her seferinde o alisilagelmis aptal oyununu oynardi, beni uyandirmis olmanin bilincinde sesimi duymak onu mest ederdi, öksürür, tiksirir, bogazini temizleyip kem kümlerdi, "bak," dedim sonunda, "ne bok yemeye beni saat dokuzda uyandiriyorsun? sabaha kadar çalistigimi biliyorsun, on iki saat çalisiyorum! neden beni saat dokuzda ariyorsun allahin cezasi?"

"belki at yarislarina gidersin diye düsündüm, seni hipodroma gitmeden önce yakalamak istedim."

"dinle," dedim, "ilk kosu 13:45'de, ayrica gecede on iki saat çalisirken nasil hipodroma gidebilirim? bu kadar seye nasil zaman bulacagim? uyumam, siçmam, yikanmam, beslenmem, düzüsmem, ayakkabilarima bagcik filan satin almam gerekiyor, gerçek kavramin yok mu senin? isten geldigimde en son lanet damlama kadar tüketilmis oldugumu anlayamiyor musun? geriye bir sey kalmiyor, anlasana! hipodroma gidemiyorum, kiçimi kasiyacak gücüm yok. neden beni sabahin lanet dokuzunda ariyorsun?"

firçayi yiyince sesi kisilmisti -"hipodroma gitmeden önce seni yakalamak istedim."

yarari yoktu, telefonu kapattim, gidip karton bir kutu aldim, telefonu içine sokup üstünü paçavra ile doldurdum, her sabah isten geldigimde bunu yapiyor, kalktigimda telefonu kutudan çikariyordum, sülük ölmüstü, bir gün dayanamayip beni görmeye geldi.

"neden artik telefonlarima cevap vermiyorsun?"

"telefonu bir kutuya koyup üstüne paçavra dolduruyorum."

"sembolik olarak beni de o kutuya koydugunun farkinda degil misin?"

ona bakip sakin ve yumusak bir sesle, "bak bu dogru," dedim.

bir daha eskisi gibi olmadik, benden yasli, hayat dolu ve sanatçi olmayan (sükür) bir arkadasimla konusuyordum, "McClintock beni günde üç kez ariyor, seni aramiyor mu?" diye sordu.

"artik aramiyor."

McClintock'lar herkesin alay konusudur ama onlar bunun asla farkinda olmazlar, bir McClintock hemen fark edilir, her McClintock yaninda küçük bir telefon defteri tasir, telefonunuz varsa sayet çok dikkatli olun. sülük size sehir içi arayacagini söyleyip (yalan) telefonunuzdan bitmek bilmeyen zehirli hikayelerinden birini bezgin dinleyicisinin kulagina dökecektir mutlakta, bu McClintock tipi sülük telefonda saatlerce konusabilir, dinlememeye çalissaniz da elinizde olmadan kulak misafiri olur, hattin öbür istirap ucundaki kisiye güler, biraz da acirsiniz.

belki bir gün dünya düzeni öyle degisir ki, iyi ve dürüst bir yasantinin sonucunda sülük sülüklükten çikar, sülüklügün olmamasi gereken seyler yüzünden olustuguna dair bir varsayim var. kötü hükümet, kötü hava, berbat seks, bir kolu tahta anne, parlak yastiklara gömülüp oturan baba, vesaire, ütopik toplum gerçeklesir mi gerçeklesmez mi, bilemiyoruz. Ama hâlâ insanligin bozuk taraflari ile ugrasmamiz gerekiyor

-açlar, siyah beyaz ve kizil, uyuyan bombalar, love-in'ler, hipiler, yeterince hipi olmayanlar, Johnson, Albequerque'nin hamam böcekleri, kötü bira, bel soguklugu, ödlek editörler, bunlar sunlar bunlar sunlar, ve sülük, sülük hâlâ yasiyor, ben bugün varim, yarin degil, benim ütopyam BUGÜN daha az sülük diyor, sizin hikayenizi de dinlemeyi çok isterdim, eminim herkesin katlanmak zorunda kaldigi bir-iki McClin-lock tipi sülügü vardir, sizin McClintock hikayeniz de beni güldürürdü herhalde. Tanrim, simdi aklima geldi!!!!!

BIR McCLINTOCK'UN

GÜLDÜGÜNÜ HIÇ GÖRMEDIM!!!!!

su ise bak.

tanidiginiz sülüklerden birini düsünün ve kendinize onu gülerken görüp görmediginizi sorun, hiç gördünüz mü güldüklerini?

tanrim, aslina bakarsaniz tek basima oldugum zamanlar disinda ben de pek gülmem, kendimi mi yaziyorum yoksa? sülüklerin sülükledigi bir sülük, düsünün bir, kivrilip kaynasan, 69 durumlarinda bir sülük kolonisi. 69 mu? hadi bir Chesterfield yakip her seyi unutalim, sabaha görüsürüz, paçavra dolu bir kutuya tikilmis ve kobra memeleri oksar-ken.

selam, seni uyandirmadim, degil mi?

hay allah, düsünemedim.

KÖTÜ TRIP

LSD ile renkli televizyonun tüketime üç asagi bes yukari ayni zamanda girdigi dikkatinizi çekti mi? birden patlayici bir renk cümbüsü ile karsi karsiyayiz ve ne yapiyoruz? birini yasakliyor, öbürünün içine ediyoruz, televizyon simdiki ellerde yararsiz, bunda tartisilacak fazla bir sey yok. ve geçenlerde yapilan bir baskinda LSD yapimcisinin narkotik ajanlardan birinin yüzüne bir kavanoz dolusu asit firlattigini duydum, bu da yazik. LSD, dmt ve stp'yi yasaklamak için bazi saglam nedenler var gerçi -insani daimi olarak delirtebiliyorlar- ama seker pancari toplamak ya da General Motor için somun sikmak ya da bulasik yikamak ya da yerel üniversitelerden birinde Inglizce I dersi vermek de insani daimi olarak delirtebilir, insani delirtebilecek herseyi yasaklamaya kalksak toplumun yapisi altüst olurdu -evlilik, savas, otobüs servisi, mezbahalar, aricilik, cerrahi, akliniza ne gelirse, hersey insani delirtebilir çünkü toplum çürük tahtadan bacaklar üstüne oturtulmus, temeli yikip bastan yapmazsak, akil hastaneleri tika basa dolu olacak, ve sevgili valimizin akil hastanelerine ayrilan bütçeye attigi makaslan ben dolayli olarak toplum tarafindan delirtilenlerin toplum tarafindan desteklenmeyi ve tedavi edilmeyi haketmedikleri seklinde algiliyorum, özellikle de enflasyonu yüksek, vergisi bol bir çagda, bu para daha iyi 166

yollar insa etmekte ve evlerimizi yakmalarinin önüne geçmek için hafifçe zencilerin üstüne serpmekte kullaniliyor, benim dahiyane bir fikrim var: neden akil hastalarini kursuna dizmiyoruz? paradan ne kadar tasarruf

edecegimizi bir düsünün? bir delinin bile yemek yemeye ve barinmaya ihtiyaci var, üstelik igrençtir orospu çocuklari -bagirip çagirirlar, boklarini duvarlara sürerler, bize kararlari verecek bir doktorlar kurulu ve doktorlari bos zamanlarinda mesgul edecek tas gibi iki hemsire gerek (kadin ya da erkek).

pekala, LSD'ye dönelim, kesif içeren her tür güçlük -resim yapmak, siir yazmak, banka soymak, diktatörlük filan- insani tehlike ile mucizenin Siyam ikizleri gibi yapisik oldugu bir yere götürür, rahat bir yasam tarzi degildir bu, ama sürdügü müddetçe hayli ilginçtir, baska bir adamin karisi ile yatmak güzeldir ama bir gün yakalanacaginin da bilincinde olacaksin, hem bu zevki artirir, günahlarimiz, onlarsiz yapamadigimiz anlasilan kendi cehennemlerimizi yaratabilmemiz için cennette biçilirler, herhangi bir dalda yeterince sivrildigin anda düsman kazanirsin, sampiyonlar kiçlarini her zaman kollamak zorundadirlar; halk onlarin kiç üstü kendi bok çukurlarina düstüklerini görmeye can atar. salaklarin suikaste kurban gittikleri görülmemistir; bir lider posta siparisi ile edinilmis bir tüfekle öldürülebilir (bize anlatilan masal öyle en azindan) ya da Ketchum gibi bir kasabada kendi silahi ile. ya da Berlin'in bagirsaklari patlarken tarihlerinin son sayfasinda Adolph ve fahisesi gibi.

LSD insani bombardimana da tutar çünkü sadik sevkiyat memuruna göre bir alan degildir, tamam, kötü

asit kötü fahise gibidir, insani bitirir, küvet cini ve kaçak viski günlerini de yasadi bu dünya, yasalar zehirli karaborsalarda kendi hastaliklarini yaratir, ama, temel olarak, kötü triplerin çogu bizatihi toplumun egitip zehirledigi bireyin eseridir, kira, vardiya, araba taksiti, çocuklarin egitimi, kiz arkadasa ismarlanacak 12

dolarlik yemek, komsunun fikri, bayraga saygi durusu gibi endiseler tasiyorsa bir LSD tableti onu muhtemelen delirtecektir, çünkü bir anlamda zaten delirmistir, iyi bir trip henüz kafese girmemis, toplumu güdümleyen büyük Korku ile düzülmemis bir birey gerektirir, maalesef, insanlarin çogu temel ve özgür bireyler olarak kendi degerlerini abartirlar, otuz yasini geçkin kimseye güvenme felsefesi de hipi kusaginin bir hatasidir, çogumuz yedi, hadi bilemedin sekiz yasina bas-

tigimizda kafeslenip egitilmisizdir zaten, gençlerin çogu özgür GÖRÜNÜR ama bu tamamen beden kimyasi ve enerji ile ilgilidir, ruhani yani yoktur, en tuhaf yerlerde ve HER yasta özgür insanlar tamdim ben hayatimda -kapici, araba hirsizi, araba yikayicisi vb, birkaç da kadin -daha çok hemsire ve garson, ve HER yasta, özgür ruh ender rastlanan bir seydir, ama gördügünüzde bilirsiniz -çünkü onlara yakin ya da onlarla birlikte iken kendinizi iyi, çok iyi hissedersiniz.

bir LSD tripi hiçbir kuralin kapsamadigi seyler gösterir insana, test kitaplarinda olmayan, belediye encümenine sikayet edemeyeceginiz seyler, esrar mevcut dünyayi daha katlanilabilir kilar sadece; LSD ise kendi içinde bir toplumdur zaten, toplumla uyum içindeyseniz LSDyi "sanri verici madde" olarak siniflandirirsiniz muhtemelen, ki meseleyi rafa kaldirip kurtulmanin kolay bir yoludur, ama sanrinin tanimi hangi kutuptan hareket ettiginize bagli olarak degisir, yasanan hersey yasandigi anda gerçektir -bu bir film, bir düs, cinsel iliski, cinayet, öldürülmek ya da dondurma yemek olabilir, ama daha sonra üstüne yalanlar bindirilir; olan, olmustur, sanri bir sözlük sözcügü, toplumsal koltuk degnegidir, ölmekte olan bir insan için ölüm çok gerçektir, ama digerleri için talihsizlik ya da bir an önce kurtulunmasi gereken bir durumdur, dünya BÜTÜN parçalarin bütüne uydugunu idrak ettigi zaman bir sansimiz olabilir, insanin gördügü her sey gerçektir, bir dis güç tarafindan getirilmemistir oraya, o dogmadan önce de ordadir. onu simdi gördügü için; toplumun egitimsel ve ruhani güçleri ona kesfetmenin asla bitmedigini söyleyecek kadar bilge olmadigi için; bize kendi a, b, elerimizle küçük bok kutularimiza hapsolmamiz gerektigini telkin etmeleri sonucunda aklini kaçirdigi için bireyi suçlamayin. LSD degildir kötü tripinizin nedeni -annenizdir, Basbakaninizdir, komsunun küçük kizidir, elleri kirli dondurmacidir, zorla gördügünüz cebir ya de Ispanyolca dersidir, 1926 yilinda kokladiginiz igrenç heladir, size uzun burunlarin çirkin oldugu ögretilmisken gördügünüz çok uzun burunlu bir adamdir; müshildir, Abraham Lincoln Tugayi'dir, Franklin D. Roos-velt'in yüzüdür, bir fabrikada on yil çalistiktan sonra bes dakika geç kaldigin için kovulmaktir, sana altinci sinifta tarih ögreten o yasli bok çuvalidir, köpeginin arabanin altinda kalmasi ve kimsenin sana yolu dogru dürüst tarif

edememesidir, otuz sayfa uzunlugunda ve üç kilometre yüksekliginde bir listedir bu.

168

kötü trip mi? bu ülkenin lamami, bu dünyanin tamami kötü triple dostlar, ama bir tablet yuttugu için lutuklarlar adami.

ben hâlâ bira takiliyorum, çünkü 47 yasindayim ve bana sapladiklari kancalarin haddi hesabi yok. bütün aglardan kaçmayi basardigimi sanacak kadar budala da degilim. Jeffers üç asagi bes yukari, tuzaklara dikkat, dostlar, sayica çokturlar, rivayete göre Tanri bile dünyaya indiginde o tuzaklardan birine yakalanmis, dediginde çok iyi söylemis bence, artik onun Tanri oldugundan çok da emin degiliz elbette; her kimdiyse, sapkasindan çok tavsan çikardi, ama çok da fazla konustu, herkes çok fazla konusabilir.

Leary bile. ben bile.

soguk bir cumartesi günü, günes batmak üzere, ne yapilir bir gece ile? Liza olsaydim saçimi tarardim, ama Liza degilim, bir National Geographic var önümde, sayfalan gerçekten bir seyler oluyormusçasina parliyor, olmuyor, tabii ki. binanin bütün sakinleri sarhos, sonu bekleyen bir sarhoslar kovani, kadinlar geçiyor penceremin önünden, ".iktir" gibi müsfik bir sözcük çikiyor, hayir tisliyor agzimdan, sonra da kagidi daktilodan çikariyorum, artik sizin.

169

HÜR HAYVANAT BAHÇESI

Boktan isimi, odami, (belki de) aklimi yitirmeme neden olan bir alkol deliliginden çikmistim. Parkta geçirmistim geceyi. Günisigina karsi kusup bes dakika kadar bekledikten sonra cebimdeki sarap sisesinin dibinde kalani diktim. Gayesizce yürümeye basladim. Yürürken olaylarin anlamini kavramaya basladigimi hisseder gibi oldum. Yaniliyor-dum tabii ki. Parkta uyumak iyi gelmiyordu insana.

Bir süre yürüdüm. Bir yandan da açliktan ölmenin ne kadar ilginç olacagini düsünüyordum. Yatip ölümü

bekleyecegin bir yere ihtiyaç vardi sadece. Topluma karsi kin beslemiyordum. Onlardan biri olmadigim gerçegini çoktan kabullenmistim.

Kent disinda buldum kendimi. Evler giderek seyreliyordu. Tarlalardan, küçük çiftliklerin önünden geçtim.

Sicakti hava, ceketimi çikarip koluma aldim. Açlik o kadar önemli degildi, ama hasta hissediyordum kendimi. Susamistim. Sudan eser yoktu. Yüzüm geceki düsüsümden kanli, saçim daginikti. Susuzluktan ölmek kolay ölüm listeme girmez; bir bardak su istemeye karar verdim. Ilk evi atladim. Soguk bir görünümü vardi. Daha ilerde, üç katli, bahçesi genis ve agaçli bir evde karar kildim. Kapiya yaklastigimda burnuma kesif çig et ve sidik kokusu geldi. Garip sesler de duydum. Yine de beni çeken bir sey vardi o ev-170

de. Zili çaldim.

Otuz yaslarinda bir kadin açti kapiyi. Uzun kizil saçlari beline kadar iniyordu. Kahverengi gözleriyle bana bakti. Güzel kadindi. Üstünde dar bir kot, açik pembe gömlek, ayaginda çizme vardi. Korkusuz bakiyordu gözleri, kaygisiz.

"Evet?" dedi nerdeyse gülümseyerek.

"Susadim," dedim, "bir bardak su verebilir misin?"

"Içeri gir," dedi. Pesinden salona girdim.

Eski bir iskemleye ilistim. Su getirmek için mutfaga gitmisti. Öylece oturmus beklerken bir seyin koridordan salona dogru kostugunu duydum. Tam önümde bir daire çizdi, sonra durup bana bakti. Bir orangutandi. Birden sevinçle hoplayip ziplamaya basladi. Kucagima siçradi, yüzünü yüzüme dayadi. Bir an için gözlerini gözlerime dikti, sonra yüzünü geri çekti. Ceketimi kaptigi gibi yere atladi, tuhaf sesler çikararak koridorda kosarak gözden kayboldu.

Kadin mutfaktan döndü, suyu verdi.

"Adim Carol," dedi.

"Gordon," dedim. "Ama artik önemi yok."

"Neden?"

"Tükendim, bittim. Anliyor musun?"

"Alkol mu?"

"Alkol," dedim. "Ve onlar." Elimi duvarlarin ötesini ima eden bir sekilde salladim.

"Benim de onlarla basim hos degil. Yalnizlik çekiyorum."

"Bu koca evde bir basina mi yasiyorsun?"

"Denemez."

"Ha, evet! O koca maymun ceketimi çaldi."

"Adi Bilbo. Kaçigin teki. Çok sekerdir."

"Bu aksam ceketime ihtiyacim olacak. Geceleri serin oluyor."

"Bu gece burada kal, dinlenmeye ihtiyacin var."

"Dinlenirsem oyuna devam etmek isteyebilirim."

"Etmelisin bence. Açisini tuttursan fena oyun degildir."

"Sanmiyorum. Hem bana neden yardim etmek isteyesin?"

"Bilbo gibi ben de biraz kaçigim. Enazindan onlar öyle düsünüyor. Üç ay akil hastanesinde yattim."

"Atma," dedim.

"Atmiyorum," dedi. "Ilk isim sana güzel bir çorba pisirmek olacak."

"Sagol."

"Belediye beni bu evden çikarmaya çalisiyor, mahkeme açtilar. Al-iahtan babam para birakti, savasiyorum. Hür Hayvanat Bahçesi'nin Deli Carol'u derler bana."

"Gazeteleri pek takip etmem. Hür Hayvanat Bahçesi mi dedin?"

"Evet. Hayvanlara asigim. Sorunum insanlarla. Hayvanlarla gerçekten bütünlesebiliyorum. Bilemiyorum, gerçekten aklimi kaçirmis olabilirim."

"Bence çok hossun."

"Sahi mi?"

"Sahi."

"Insanlar benden korkarlar. Senin korkmadigina sevindim."

Kahverengi gözleri giderek büyüyor, konustukça berraklasiyorlar-di.

"Afedersin, tuvalete gitmem gerek," dedim.

"Koridorun sonunda soldan ilk kapi."

"Tamam."

Koridorun sonunda sola döndüm. Kapi açikti. Kalakaldim. Dus perdesinin üstüne bir papagan tünemisti, yerdeki kilimin üstünde de boylu poslu bir kaplan yatiyordu. Papagan orali olmadi. Kaplan sikintili ve ilgisiz bakti bana. Süratle salona döndüm.

"Carol! Tanri askina, banyoda bir kaplan var."

"Miskin Joe. Zararsizdir."

"Bir kaplan bana bakarken isimi nasil görebilirim?"

"Gerzek sen de. Benimle gel."

Pesinden gittim. Banyoya girip kaplana, "Miskin, disari," dedi. "Beyfendi senin yaninda siçamazmis. Onu yiyeceginden korkuyor."

Kaplan kilini bile kipirdatmadi.

"Miskin! Bir daha söylemeyecegim. Üçe kadar sayiyorum. Yürü. Bir...iki...üç..."

Tinmadi Miskin Joe.

"Pekala, sen kasindin!"

Carol kulagindan tuttugu gibi ayaga kaldirdi canavari. Tükürüp hirladi kedi. On dislerini ve dilini gördüm.

Carol son derece rahatti. Kaplani disari çikardi ve "Hadi, dogru odana!" diye bagirdi. 172

Kaplan koridorun sonuna kadar yürüdü, bir yarim daire çizdikten sonra yere uzandi.

"Miskin! Odana dedim!"

Kaplan öylece bakti.

"Iyice azitti hergele. Sert önlemler almam gerekiyor, ama yapamiyorum. Asigim ona."

"Asik misin?"

"Tabii. Hayvanlarimin hepsine asigim. Baksana, papagani ne yapalim? Papagana katlanabilir misin?"

"Saniyorum."

"Hadi öyleyse. Kolay gelsin."

Kapiyi kapatti. Papagan gözlerini bana dikti, sonra da, "Hadi öyleyse, kolay gelsin," dedi. Sonra o siçti.

Küvetin içine.

O gece biraz daha konustuk. Mideme iki ögün yemek indirmistim bu arada. Düste miydim, ölmüs muydum, yoksa çildirmis hayal mi görüyordum?

Her türden hayvani vardi Carol'in. Hepsi de evcillestirilmisti. Hür Hayvanat Bahçesi.

Siçma ve egzersiz saatleri vardi. Carol besli gruplar halinde çikariyordu onlari bahçeye. Tilki, kurt, maymun, kaplan, panter, yilan -hayvanat bahçesine gitmisliginiz vardir mutlaka. Isin tuhaf tarafi hayvanlarin birbirleri ile dalasmamalariydi. Karinlarinin tok olmasi ise yariyordu tabii ki. (Erzak faturasi korkunçtu. Babalik yüklü bir meblag birakmis olmaliydi) Carol'in sevgisi onlari tatli, sabit bir pasiflige sokmustu. Hayvanlar hosnuttular anlayacaginiz.

"Bak sunlara Gordon. Ama gerçekten bak. Insan bunlari nasil sevmez. Yürüyüslerine bak. Her biri ne kadar farkli, ne kadar gerçek. Insanlar gibi degiller. Kendi benliklerinde tatmin olmuslar. Kaybolmamislar.

Asla çirkin degiller. Dogduklari gün olduklari gibiler."

"Anliyorum."

O gece beni uyku tutmadi. Elbiselerimi giyip yalin ayak salona yürüdüm. Görünmeden içeri bakabiliyordum. Donakaldim.

Carol sehpanin üstüne çirilçiplak uzanmis, vücudunun alt kismi asagi sarkmisti. Teninin beyazligi ürperticiydi. Hiç günes görmemisti sanki. Dolgun gögüsleri yükselme eylemini çagristiran birer özgürlik abidesiydiler. Gögüs uçlari çogu kadinda oldugu gibi koyu renk degil, 173

pembe-kirmiziydi, alev renginde, ama daha pembe, neon. Tanrim, neon memeli kadin! Ayni renkteki dudaklari rüyadaymisçasina aralanmis, basi

yana kaymis, saçlari kivrimlar halinde haliya dökülmüstü. Teni yaglanmis gibiydi. Diz, dirsek gibi hiçbir uç nokta yoktu sanki, yag düzgünlügü. Disa bakan tek sey gögüs uçlariydi ve vücuduna cinsini kestiremedigim bir yilan dolanmisti. Yilan çatalli dilini çikardi, kesintisiz, akiskan bir hareketle basini Carol'in basinin iki yanina yavasça indirip kaldirdi. Sonra dogrularak Carol'in burnuna, agzina, gözlerine bakti. Içiyordu yüzünü.

Odama döndüm. Ne sansli yilan, diye geçirdim içimden. Böyle kadin görmemistim. Zor uyudum o gece.

Kahvaltida Carol'a, "Hayvanlarina gerçekten asiksin galiba," dedim.

"Evet," dedi, "her birine."

Fazla konusmadan kahvaltimizi ettik. Carol daha da güzel görünüyordu. Piril pirildi. Saçlari canliydi sanki. Her hareket ettiginde saga sola dalgalaniyor, pencereden giren günes isiginin altinda nefis renkler yansitiyordu.

Gözleri iriydi. Korkusuz, süphesiz, berrak, inanilmaz gözler. Her seyi emiyor, her seyi disari yansitiyordu.

Insan ile hayvan karisimi bir kadindi.

"O maymundan ceketimi alabilirsen yola koyulacagim," dedim.

"Gitmeni istemiyorum."

"Beni hayvanat bahçene mi katmak istiyorsun?"

"Evet."

"Ben insanim ama."

"Evet, ama bozulmamissin. Onlardan farklisin. Içinde hâlâ yüzen bir seyler var. Onlar kaybolmus, sertlesmis. Sen de kaybolmussun ama sertlesmemissin. Bulunmaya ihtiyacin var."

"Diger hayvanlarin gibi sevilmek için fazla yasli degil miyim sence?"

"Bilmem... hoslandim senden. Kal. Seni buluruz belki."

O gece yine uyku tutmadi. Salona gidip içeri baktim. Carol bu kez odanin ortasindaki siyah ceviz masanin üstüne uzanmisti. Bacaklari açikti, ayak parmaklan yere degiyordu. Bir an için elini apis arasinda gezdirdi, sonra çekti. Pempe bir kan dalgasi yayildi vücuduna. Pembe-174

lik en son çenesinin allinda durdu ve kayboldu. Bacaklarinin arasinda dudaklarinin hafifçe aralandigini fark etlim.

Kaplan masanin etrafinda agir adimlarla dolaniyordu. Sonra kuyrugunu sallayarak hizlanmaya basladi.

Carol hafifçe inledi, kaplan o esnada Carol'in bacaklarinin önündeydi. Durdu, dikildi ve pençelerini Carol'in basinin iki yanina yerlestirdi. Kamisi sertlesti; devasaydi. Kamisini Carol'un yarigina vurarak girmeye çalisti. Carol elini kaplanin kamisinin üstüne koyup yönlendirdi. Dayanilmaz ve atesli bir istirap içindeydiler. Sonra kamisin basi girdi. Kaplan birden kalçalarini kaldirdi; kamisin tamami girmisti simdi.

Carol bir çiglik atti. Sonra ellerini kaplanin ensesine koydu. Odamin yolunu tuttum. Koridoru geçerken Carol'in haykirisini duydum.

Kahvaltiyi hayvanlarla birlikte bahçede yaptik. Gümüs renginde bir tilki ile bir çakal geçti yanimdan. Bir kasik patates salatasi attim agzima. Yeni bir hayata basliyordum. Belediye Carol'i bahçenin etrafina yüksek tel kafesler örmeye zorlamisti ama bahçe hayvanlarin rahatça gezinebilecekleri kadar genisti.

Kahvaltidan sonra Carol çimlere uzanip göge bakti. Yeniden dirilmistim sanki. Genç bir adamdim sanki yine.

Carol bana bakti. "Buraya gel, yasli kaplan."

"Kaplan mi?"

"Evet, kaplanmisin benim. Öldügünde çizgilerinden taniyacaklar seni."

Yanina uzandim. Basini koluma yasladi. Yüzüne baktim. Dünya ve gökyüzü gözlerindeydi.

"Randolph Scott ile Humphrey Bogart karisimi bir seysin sen," dedi.

Güldüm. "Çok hossun," dedim.

Bakisip durduk. Gözlerinin içine düsecekmisim duygusuna kapiliyordum.

Parmaklarimi dudaklarinda gezdirdim, öpüstük. Kendime çektim onu. Öbür elimi saçina daldirdim. Bir ask öpüsüydü. Yine de sertlesmistim. Yilan gibi dolanmisti vücuduma. Bir tavus kusu geçti yanimdan.

"Tanrim," dedim. "Tanrim, tanrim..." Bir kez daha öpüstük. Sonra söylenmeye basladi. "Ne yapiyorsun bana, hergele, ne yapiyorsun bana..." Elimi tutup kolundan içeri soktu. Killari nemliydi. Hafifçe ok-175

sayip parmagimi gezdirdim. Deli gibi öptü beni. "Hergele, hergele..." Geri çekildi birden.

"Fazla hizli gidiyoruz. Yavas."

Dogrulduk. Elimi tutup çizgilerime bakti.

"Iste hayat çizgin," dedi. "Daha yenisin dünyada, hayat çizgine bak."

"Evet."

"Benimkine bak. Ben defalarca gelmisim dünyaya."

Saka etmiyordu, ona inandim. Inanmamak imkansizdi. Kaplan elli metre öteden bize bakiyordu.

Inanabilecegim tek seydi Carol. Saçlari rüzgârda dalgalaniyordu. Sarilip öptüm. Yerde yuvarlandik.

"Kaplan, allahin cezasi, yavas dedim sana."

Biraz daha sohbet ettik. Anlatti. "Sana nasil anlatacagimi bilmiyorum, ama sik gördügüm bir rüya var.

Dünya yorgun, sonu yakin. Insanlar taslasmislar. Kendilerinden usanmislar. Ölüm dualarinin kabul edilmesini bekliyorlar. Dünyanin mirasçisi olacak yeni bir canli planliyorum. Belki baska yerlerde baska insanlar da böyle bir canli planliyorlar. Bunlar birbirlerini bulup çogaliyorlar. Bu canlilar insanlardan daha üstün olmali ama. Insan dahil tüm canlilarin en üstün yanlarina sahip olmali. Dünyadan arta kalacak son hayat parçaciginin içinde yasa-yabilmeli... rüyalarim... rüyalarim... deli miyim sence?"

Güldü bana bakarak. "Deli Carol muyum sence?"

"Bilemiyorum," dedim. "Bilmeme imkan yok."

O gece yine uyku tutmadi. Salona gittim. Boncuk perdenin arkasindan içeri baktim. Carol kanepeye uzanmisti, yalnizdi. Küçük bir abajur yaniyordu yaninda. Çiplakti, uykuda gibiydi. Boncuklan aralayip içeri girdim, karsisindaki koltuga oturdum. Abajurun isigi vücudunun üst kismini aydinlatiyordu, alt kismi gölgeliydi.

Soyunup yanina gittim. Kanepenin kenarina oturup onu seyrettim. Gözlerini açti. Beni görünce sasirmadi.

Ama gözlerinin kahverengesi açik ve derin de olsa, vurgusuz, anlamsiz bakiyordu; sanki ben adiyla ve tavriyla tanidigi biri degilmisim, kendi disimda bir güçmüsüm gibi. Yine de kabullenme vardi o gözlerde.

Abajurun isiginin altinda saçlari piril pirildi -kahverengi-kizil pariltilar saçiyordu. Ates gibiydi saçlari, bir atesti Carol. Için için yaniyordu. Egilip kulaginin arkasindan öptüm. Derin bir soluk aldi. Sonra 176

asagi dogru öpmeye basladim. Kanepenin yanina diz çöküp gögüslerini yaladim, karnina indim, göbek deligini öptüm, tekrar gögüslere, sonra yine asagi, killarin basladigi bölgeye, önce öptüm sonra hafifçe isirdim, daha asagiya indim, bacaklarini öptüm. Kivranip, "ah...ah..." diye inledi. Sonra yangindaydim, dudaklarinda, dilimi hafifçe dudaklarin etrafinda gezdirdim, sonra da ters yönde. Isirdim, dilimi iki kez yarigina sokup çektim, tuz tadi

geldi agzima. Hafifçe bizirini yaladim. Bir kez daha "ah, ah..." diye inledi ve çiçegi açildi. Bacaklarini havaya kaldirip boynuma doladiginda yalayarak yukari dogru çiktim. Kamisimla yarigini zorlamaya basladim, kamisimi tutup beni yerlestirdi. Içine girdigimda agzim agzini buldu -ve iki yerden kilitlendik- agzi islak ve serin, çiçegi islak ve sicak, firin gibiydi içi, kamisimi sonuna kadar sokup tuttugumda üstünde kivranip devam etmem için yalvardi.

"Orospu çocugu, orospu çocugu... kimilda! Hadi!"

O çirpinirken kimildamadim ama, ayak parmaklarimi kanepenin koluna bastirip iyice dayandim, vücudumu hareket ettirmeden kamisimi içinde üç kez siçrattim. Kasilmalarla karsilik verdi. Ayni seyi bir kez daha tekrarladik, dayanamayacagimi hissedince kamisimi içinden çikmadan çekebildigim kadar çekip yine soktum -sicaklik ve kayganlik- ve tuttum, oltaya takilmis bir balik gibi çirpindi. Defalarca tekrarladim ayni seyi. Bir süre sonra tirmanmaya basladik -iletisimlerin en mükemmeli- Her seyin ötesine yükseldik, tarihin, kendimizin, egonun, merhametin ve sinamanin, varolusun o doyumsuz coskusu kalmisti bir tek.

Birlikte bosaldik, kamisim yumusamamisti, kaldim içinde. Onu öptügümde dudaklari yumusacikti. Yarim saat kadar sarilip yattik. Önce o girdi banyoya. Sonra ben. Kaplan yoktu o gece. Baska bir kaplan parlamisti o gece, yasli bir kaplan.

Iliskimiz sürdü, tinsel ve tensel. Ancak Carol'in hayvanlari ile çiftlesmeye devam ettigini itiraf etmeliyim.

Aylar rahat bir mutluluk içinde uçup gitti. Sonra Carol'in hamile oldugunu fark ettim. Bir bardak su istemek için kapisini çalmistim, nereye gelmistik.

Bir gün erzak almak için kente indik. Evi hep yaptigimiz gibi kilit-lemistik. Tehlikeli ve vahsi hayvanlarimiz sayesinde hirsiz endisesi tasimiyorduk gerçi. Hayvanlarin ihtiyaçlari her gün yollaniyordu ama arada sirada kendi ihtiyaçlarimizi karsilamak için kente inmek zorun-177

da kaliyorduk. Herkes taniyordu Carol'i. Her gittigimiz yerde ona bakiyorlardi. Bana da bakmaya baslamislardi. Carol'in son oyuncagiydim

onlar için.

Önce sinemaya gittik. Film kötüydü. Çiktigimizda yagmur çiseliyordu. Carol kendine birkaç hamile elbisesi aldi, oradan da pazara gittik. Arabayi agir agir sürüyordum. Keyfimiz yerindeydi. Tatmin olmus insanlardik. Elimizdeki ile yetinebiliyorduk, onlara ve onlara ait hiçbir seye ihtiyacimiz yoktu. Hakkimizda ne düsündükleri de bizi ilgilendirmiyordu. Nefretlerini hissediyorduk ama. Yabanciydik onlarin gözünde.

Hayvanlar tehlikeliydi ve bi/. hayvanlarla yasiyorduk. Onlarin yasam tarzina karsiydik. Giysilerimiz eskiydi. Benim saçim sakalima karismisti. Saçim elli yasina gelmeme ragmen hâlâ kipkizildi. Carol'in saçlari kiçina kadar iniyordu. Sürekli gülecek bir seyler buluyorduk. Içten gülüyorduk. Anlayamiyorlardi.

Pazarda da sakalasmistik. "Hey, Baba, tuzu yakala, atiyorum tuzu. Yakala Baba. Seni moruk pezevenk seni."

Aramizdaki insanlarin baslarinin üstünden bir paket tuz firlatti. Yakaladim. Gülüstük. Elimdeki tuz paketine baktim.

"Seni orospu! Beni damar sertliginden öldürmek mi niyetin? Hayir, kizim, hayir. Bize iyotlu tuz lazim.

Yakala tatlim, bebege de dikkat et, zavalli piç ilerde yeterince hirpalanacak!"

Carol tuzu yakalayip degistirdi. Etrafimizdakilerin bakislari yetiyordu. Kendimizi rezil ediyorduk.

Nefis bir gün geçirmistik. Gerçi film kötü çikmisti ama yine de çok eglenmistik. Biz bir filmdik zaten.

Yagmura bile sevinmistik. Arabanin pencerelerini açip islandik. Eve yaklastigimizda Carol inledi. Içinde bir yer yirtilmisçasina inliyordu. Yüzü kireç gibiydi.

"Carol, neyin var?" Kendime çektim. "Nedir, yavrum? Söyle bana."

"Benim bir seyim yok. Yaptiklarini hissedebiliyorum. Biliyorum, yaptilar. Tanrim. Orospu çocuklari.

Canavarlar. Yaptilar..."

"Ne yaptilar?"

"Katliam. Evde. Cesetler..."

"Bekle," dedim.

Kapinin önüne geldigimde ilk gördügüm Bilbo oldu. Mermi sol sakagindan girmisti. Basi bir kan gölünün içindeydi. Ölmüstü. Öldürülmüstü. Bir gülümseme vardi yüzünde. Ölümü bilmisti ve ölüm baska 178

türlü bir seydi, tuhaf, anlasilmaz. Bu konuda benden daha bilgili oldugu kesindi.

Miskin'i en sevdigi yerde haklamislardi. Banyoda. Defelarca kursunlanmisti, katiller ürkmüs olmaliydilar.

Kaninin bir kismi pihtilas-misti. Gözleri kapaydi ama agzi her an hirlamaya hazir bir ifadede donmus, harikulade ön dislen disari firlamisti. Ölüsü bile canli bir insandan daha heybetliydi. Papagan küvetin içindeydi. Tek mermi. Basi ve boynu gövdesinin altina kivrilmis bir sekilde tek kanadinin üstüne yatmisti.

Öbür kanadin tüyleri aralikti, haykirmak istemis ama haykirama-mis gibi.

Odalari dolastim, tek canli komamislardi. Ayi, kuzgun, kirpi, tilki... hepsini öldürmüslerdi. Çit çikmiyordu evde. Hiçbir sey kipirdamiyordu. Elden bir sey gelmezdi. Yüklü bir gömme isi vardi elimde. Hayvanlar özgürlüklerinin bedelini ödemislerdi. Bizim için de.

Salonu ve yatak odasini elimden geldigince temizledikten sonra Carol'i içeri aldim. Biz sinemadayken gelmis olmaliydilar. Carol'a sarildim. Zangir zangir titriyor, ama aglamiyordu. Onu oksayip yatistirici sözler söyledim. Arada sirada yerinden firlayip haykiriyordu. Iki saat sonra aglamaya basladi. Yatistirmaya çalistim, bir süre sonra uyudu. Yatagina yatirip

bahçeye çiktim. Bahçe genisti allahtan. Bir gecede hür bir hayvanat bahçesinden toplu hayvan mezarligina dönüsecekti.

Iki günümü aldi gömme isini bitirmem. Ben çalisirken Carol pikapta ölüm marslari çaldi. Yürekleri paralardi. Ben mezarlari kazip cesetleri gömdüm, Carol isimleri yazdi. Konusmuyor, sarap içiyorduk.

Insanlar tel örgülerin arkasindan bizi seyrediyorlardi. Yaslilar, gençler, fotografçilar, gazeteciler. Ikinci günün aksami son mezari da doldurdum. Carol küregi elimden kapip tel örgülere dogru kostu.

Fisildasarak geri çekildiler. Carol küregi firlatti. Kürek telleri delip üzerine gelebi-lirmis gibi egilip kaçistilar.

"Mutlu musunuz? Sevinin katiller!" diye bagirdi Carol.

Eve girdik. Elli bes mezar vardi bahçede.

Birkaç hafta sonra Carol'a yeni bir hayvanat bahçesi baslatmayi önerdim. Bir de bekçi tutardik.

"Hayir," dedi. "Rüyalarim siklasti. Zamani geldi sanirim. Kiyamet. Tam zamani. Yetistik."

Soru sormadim. Yeterince aci çekmisti. Dogum yaklasinca Carol

evlenmemizi istedi. Evlilik umurunda degildi, akrabasi olmadigi için evin bana kalmasini istiyordu. Dogum esnasinda ölmez ve kiyamet gününün geldigine dair kehaneti gerçeklesmezse tabii.

"Rüyalar bazen yanlis çikar, ama benimki henüz aksamadi," dedi.

Mezarlarin önünde sessiz bir tören oldu. Sahit olarak sefilhaneden eski bir arkadasimi getirdim. Yoldan geçenler durup seyrettiler. Tören kisa sürdü. Arkadasima biraz para. bir sise de sarap verdim, törenden sonra arabamla geri götürdüm. Yolda saraba yumulurken "Sisirdin kizi, degil mi?" diye sordu.

"Evet. Öyle oldu galiba."

"Baskalari da mi vardi yoksa?"

"Evet."

"Kadin milleti böyledir. Emin olamazsin. Sefilhanedeki kerizlerin yansi bu yüzden orada."

"Ben alkolden saniyordum."

"Önce kadin, sonra alkol."

"Anliyorum."

"Kadin milleti bu, bilemezsin."

"Ben biliyordum!"

Pis pis bakti, arabadan indi.

Hastanede asagida bekledim. Olanlar ne kadar tuhafti. Bir gün sefilhaneden çikip bir evin kapisini çalmistim ve güm. Ask, aci. Ask aciyi bastirmisti ama. Hem henüz bitmemisti de. Beysbol sonuçlarina baktim, at yarislarini okudum. Umursamadan. Carol'in rüyasi vardi bir de: ona inaniyordum ama rüyasina degil. Insan bir rüyayi ne kadar önemseyebilirdi? Bilemiyordum. Carol'in doktoru geldi, hemsirelerden birine bir seyler fisildadi. Yanlarina gittim.

"Ee...Bay Jenings," dedi. "karinizin sagligi yerinde, bebek...erkek. Dört kilo bes yüz gram."

"Tesekkür ederim, doktor."

Asansörle yukari çikip camli bölmeye gittim. Yüzlerce bebek feryat ediyordu. Cam bölmenin gerisinden duyabiliyordum seslerini. Sürüp gidiyordu. Su dogum isi. Ve ölüm. Herkes sirasini saviyordu. Yalniz geliyor, yalniz gidiyorduk. Ve çogumuz yalniz, korkulu, yarim hayatlar

yasiyorduk. Tarifsiz bir keder kapladi içimi. Ölüme mahkûm bu hayatlari görmek. Bu yeni hayatçiklarin nefrete, sikintiya, nevroza, ap-180

lalliga, korkuya, cinayete, hiçlige dönüseceklerini bilmek -yasamda hiç, ölümde hiç.

Hemsireye adimi söyledim. Içeri girip bebegimi buldu. Bebegi kollarinda tutarken gülümsüyordu. Sonsuz bir bagislama gizliydi bu gülümsemede. Baska türlü olamazdi. Bebege baktim. Tibbi bir imkansizlikti; ayiydi, yilandi ve insandi. Geyikti, çakaldi, vasakti ve insandi. Gözleri bana bakti ve beni bildi; ben de onu bildim. Dayanilir gibi degildi. Insan ve insan ötesi, hayvan ve hayvan ötesi. Bana bakti. Babasi, babalarindan biri, bir sürü babanin içinde biri... Hastaneye günes doldu ve bina sarsilmaya basladi.

Bebeklerin çigliklari yükseldi, önümden mor bir parilti geçti. Hemsireler çiglik atti. Floresan lambalar zincirlerinden kopup bebeklerin üstüne düstüler. Hemsire bebegimi kollarinda tutup gülümserken San Francisco'nun üstüne ilk hidrojen bombasi düsmüstü.

181

POPÜLER BIR ADAM

iki kez üst üste grip oldum, grip diyorum, grip, grip, ve birileri sürekli kapimi çaliyor, gelen gidenin arkasi kesilmiyordu ve her gelen bana sunabilecegi özel bir sey oldugu inanandaydi ve kapinin zili susmak bilmiyordu ve her seferinde ayni sey yasaniyordu:

"BIR DAKIKA! BIR DAKIKA!"

pantolonumu giyip kapiyi açiyorum, ama çok yorgunum, yeterince uyuyamamisim, üç gündür siçmamisim, ve dogru tahmin ettiniz, aklimi yitiriyorum, ve bütün bu gelenlerin kendilerine has bir enerjileri var, hepsi de iyi niyetliler, ben münzevi biriyim ama o kadar da kaçik degilim, ama hep-bir-sey. annemin sik sik kullandigi Alman deyimi geliyor aklima, tam olarak dogru olmayabilir ama söyleydi galiba: "emmer etvaz!"

anlami: hep bir sey. ki insan ancak yaslanmaya baslayinca anlayabiliyor, yaslanmak avantaj oldugundan degil, ayni sahneyi bir film gibi insanin karsisina getirdiginden.

pantolonu lekeli sert bir tip, yoldan gelmis, kendi yazarligina inanci tam, kötü bir yazar oldugu da söylenemez, ama kendine olan inanci beni, odanin ortasinda öpüsüp kollarimizi ve kiç deliklerimizi kavusturmamamiz da onu endiselendiriyor, eglendirici biri. aktör ayni zamanda, eglendirici olmasi dogal, on kisinin hayatindan fazlasini yasamis tek bir hayatta, ama enerjisi, ki aslinda harikulade, giderek yorma-182

ya basliyor beni. ne siyaset sahnesi ilgilendiriyor beni, ne Norman Ma-iler'i aradigi ya da Jimmy Baldwin'i tanidigi, ne de gerisi, beni anlamakta güçlük çekiyor çünkü üstünlüklerine karsilik vermiyorum, olsun, yine de hoslaniyorum ondan, bin kisinin içinden 999'una bes çeker, ama o bininciyi buluncaya dek Alman ruhum bana huzur vermeyecek, çok sessizim ve dinlerim, ama içimde giderek kabaran bir delilik dalgasi var ve bastirmaya özen göstermeliyim yoksa bir gün Vermont Bulvari'nin yan sokaklarindan birinde haftaligi sekiz dolarlik bir odada kendi isimi bitirebilirim, alin iste. nereye geldik.

anlatiyor, ilginç, gülüyorum.

"15 bin dolar. 15 bin dolar geçti elime, amcam öldü. sonra hatun evlenelim diye tutturdu, bir domuzdan daha besiliyim, iyi bakiyor bana, haftada 300 dolar kazaniyor, müsavir sekreteri ya da onun gibi bir sey, simdi de evlenmeye takmis, isi birakmak istiyor. Ispanya'ya gidiyoruz, eyvallah, bir oyun yazmaya çalisiyorum ve içiyorum, bütün fahiseleri düzüyorum, sonra Londra'dan biri ariyor, oyunumu görmek istiyor, sahneye koymayi düsünüyor, güzel, gidiyorum ve Londra'dan döndügümde hatunun valiyi ve en iyi arkadasimi düzdügünü ögreniyorum, hatunun karsisina dikilip bagirmaya basliyorum, "SENI IGRENÇ

OROSPU, EN IYI ARKADASIMI VE VALIYI DÜZÜYORSUN, DEGIL MI? SENI

ÖLDÜRECEGIM ÇÜNKÜ ZINA ISLEDIGIN IÇIN SADECE BES YIL YATARIM!"

volta atiyor odada.

"sonra ne oldu?" diye soruyorum.

"'biçakla beni öyleyse, .mcik agizli!' dedi bana.

"yürek ister," dedim.

"hem de mangal gibi," dedi, "kocaman bir kasap biçagi vardi elimde, yere firlattim, çok büyük klas farki vardi aramizda, üstündü benden."

pekâlâ, tanrinin bütün çocuklari -gitti.

yatagima döndüm, ölüyordum sadece, kimsenin umurunda degildi, benim bile umurumda degildi, titreme nöbeti geldi yine. ne bulduysam örttüm üstüme, nafile, beynim de üsüyordu -beynin bütün insani serüvenleri bir yutturmacaydi sanki, dogdugum andan itibaren bir grup dolandiricinin arasina düsmüstüm ve dolana dolanmiyor ya da katilmi-yorsan ölmüstün, disardaydin. dolap siki sikiya örülmüstü, yüzyillar-183

dan beri böyleydi ve dikisleri patlatmanin hiçbir yolu yoktu, dikisleri sökmek istemiyordu, fethetmek istemiyordu; Shakespeare'in kötü oldugunu, Creeley'nin korku oldugunu biliyordu; önemi yoktu, tek istedigi küçük bir odaydi, bir basina, bir basina.

bir zamanlar onu anladigini düsündügü bir arkadasina bir keresinde, "hiç yalnizlik çekmedim," demisti ve arkadasi, "allahin cezasi bir yalancisin," diye karsilik vermisti.

yataga döndü, hasta, bir saat kadar yatmisti ki kapinin zili çaldi yine, cevap vermemeye karar verdi, ama zil ve yumruklamalar sürünce önemli bir sey olabilir diye düsündü.

genç ve yahudi bir oglandi gelen, iyi sair. ama olacak is miydi?

"Hank?"

"Ne var?"

kapiyi ilip içeri girdi, genç, diri, siir tezgahina inançli -bütün o boklar: iyi insan ve sair cehennemin bu yaninin bu yaninda mutlaka ödüllendirilir, haberi yoktu oglanin. Gugg'lar halihazirda ülkenin sikici üniversitelerinde Ingiliz Edebiyati I ya da II ögreten sisman ve rahat boklar için ayrilmisti zaten, hersey basarisizliga göre ayarlanmisti, ruh, sahtekarligi asla alt edemeyecekti, ancak ölümden bir yüzyil sonra, ancak o zaman kullanacaklardi sahtekarligin disinda kalan ruhu sahtekarligin disinda kalabilmek için. ümit yoktu.

içeri girdi, genç, hahamlik ögrencisi.

".mina koyayim, felaket," dedi.

"ne?" dedim.

"havaalanina gittik."

"evet?"

"yolda kaza yaptik. Ginsberg'in kaburga kemikleri kirildi. Ferling-hetti salagina hiçbir sey olmadi, geceligi yedi dolarlik siir dinletileri vermek için Avrupa'ya gidiyor ve burnu bile kanamadi, bir keresinde Ferlinghetti ile sahneye çiktim, yanindakini küçük düsürmek için giristigi numaralar igrenç, açmasi, bir süre sonra yuhaladilar onu, numaralarina uyandilar. Hirschman da yer ayni boku."

"unutma, Hirschman'in Artaud takintisi var. delilik belirtisi göstermeyen hiç kimsenin gerçek bir dahi olamayacagini düsünüyor, ona zaman tani. belki."

"lanet olsun," diyor oglan, "yeni siir kitabinda yer alacak siirleri 184

daktilo etmem için bana otuz bes dolar verdin ama tonla siir var. ISA ASKINA bu kadar ÇOK

olacagini tahmin etmemistim!"

"ben de siir yazmaktan vazgeçtigimi saniyordum."

bir yahudi Isa askina dediginde basinin belada olduguna süphe yoktur, bana üç dolar verdi, ben de ona bir onluk, ikimiz de kendimizi daha iyi hissettik, ayrica kutsanmis bir salatalik tursusu ile yarim somun ekmegimi yedi, sonra da gitti.

tekrar yataga girip ölmeye hazirlandim, iyi ya da kötü, iyi çocuklar ya da kötü çocuklar, rondolari ve iki paralik siirleri ile iyice biktirici oluyorlardi, ne kadar çoktular, hepsi basarma sevdasinda, hepsi birbirinden nefret ederek; ve kimi zirvedeydi, zirvede olmayi haketmeyerek elbette, ama zirvede olanlarin çogu da hakediyordu zirveyi, ve herkes birbirinin gözünü çikarmaya çalisiyordu, "Jimmy ile bir partide karsilastim..."

birakin da bok yiyeyim, yataga girdi tekrar, ve örümceklerin duvarlari yutusunu seyretti, buraya aitti, hep buraya ait olmustu, kalabaliklara tahammülü yoktu, sairlere, sair olmayanlara, kahramanlara, kahraman olmayanlara -kimseye itaat edemezdi, sonu gelmisti, tek sorunu sonunun geldigini sükunetle kabullenmekti, o, ben, siz, onlar...

yataga girdi, titreyerek, buz gibi. bir baligin yan tarafi misali ölüm, peltekligin beyaz renkteki suyu.

düsünün bir. herkes ölür. ben ve bir kisi daha hariç mükemmel bu. iyi. formüller muhtelif, filosoflar muhtelif, yorgunum.

pekâlâ, grip grip grip, kaba öfkenin ve umursamazligin sonucunda dogal ölüm, ve buradayiz iste, bir basina yatakta, terleyerek, çarmihi seyrederek, kendi kisisel tarzimda delirerek, kendi tarzimda en azindan, nerede kimsenin beni rahatsiz etmedigi o günler, simdi sürekli biri var kapimda, yilda 500 dolar kazanmiyorum yazarliktan ve sürekli kapimi çaliyorlar, BAKMAK istiyorlar bana.

o, ben, uykuya daldi yine, hasta, terleyerek, ölerek, gerçekten ölerek, yeter ki rahat biraksinlar beni, dahi ya da aptal olup olmamak umurumda degil, birakin uyuyayim, birakin da bir gün daha yasayayim kendimce, sekiz saat sadece, gerisi sizin olsun, ve kapi çaldi.

Ginsberg'in çükünü emmeye çalistigi bir Ezra Pound'du sanki-

"bir dakika, pantolonumu giyiyorum," diye bagirdi.

ve bütün isiklar yaniyordu disarda. neon gibi. ya da iç gidiklayici 185

bir fahise gibi.

bir yerlerde Ingilizce ögretmeniydi adam.

"Buk?"

"evet. hastayim, grip. çok bulasici."

"noel agaci düsünüyor musun bu yil?"

"bilmiyorum, su an ölmekle mesgulüm, küçük kizim kentte, ama çok hastayim, çok bulasici."

geri çekilip altilik bir paket bira uzatiyor, kol mesafesinde, sonra son siir kitabini açip benim için imzaliyor ve gidiyor, yazamadigini biliyorum zavallinin, hiçbir zaman da yazamayacak, bir zamanlar benim yazdigim ve onun asla yazamayacagi bazi dizelerime takmis.

ama bir yaris degil bu; büyük sanat asla bir yaris degildir, büyük sanat hükümet olabilir ya da çocuklar ya da ressamlar ya da .mcik agizlilar ya da herhangi bir sey.

adama ve altilik paketine veda edip kitabini açtim:

"...1966-67 yilini çalisma ve arastirma için Guggenheim bursu alarak..."

kitabi odanin bir kösesine firlatti bes para etmeyecegini bilerek, bütün ödüller .iktirici Guggenheim bursunu almak için gerekli formlarin nereden tedarik edilecegini bilecek zamani olan sisman boklara gidiyordu, hayatinda görmemisti o formlardan birini, taksi soförlügü yaparken ya da Albuquerque'de bir otelde komi olarak çalisirken karsina çikmiyordu o formlar.

uykuya döndü.

telefon çaldi.

biri kapisini yumrukluyordu.

buraya kadar, diye geçirdi içinden, umursamiyordu artik, bütün o gürültünün patirtinin arasinda umursamiyordu artik, üç gün üç gecedir uyumuyordu ve bir bok yoktu evde yiyeyecek, ve simdi sessizdi, iyice aptallasmadan ölüme bu kadar yaklasilabilirdi, ve o yakindi, harikuladeydi, çok geçmeden herkes gitmisti.

ve kiralik odasinin tavaninda çatlaklar olustu ve 200 yillik siva agzina doldugunda gülümsedi, içine çekti ve boguldu.

186

BATTANIYE

Son zamanlarda iyi uyumuyorum, ama sözünü etmek istedigim bu degil tam olarak. Uykuya daldigimi sandigim anda olan bir sey. "Uykuya daldigimi sandigim" diyorum çünkü aynen öyle. Giderek daha sik uykuda oldugumu hissediyor ama düsümde odayi görüyorum, yatagimda uyuyorum ve hersey yataga girmeden önce biraktigim gibi. Yerdeki gazete, komodinin üstündeki bos bira sisesi, çanaginin içinde dönüp duran tek baligim, saçim kadar bana özel seyler. Çogu kez, uyanikken, yataga uzanmis uykuyu beklerken, acaba gerçekten uyanik miyim yoksa uyuyor ve odami mi düslüyorum, diye soruyorum kendime.

Her sey ters gidiyor son zamanlarda. Üst üste gelen ölümler; kötü kosan atlar; dis agrisi, kanama ve diger sözü edilmeyen seyler. Bazen, bundan daha kötü olamam, diye geçiriyorum içimden. Ama sonra, hiç

olmazsa bir odan var, diyorum. Sokakta degilsin. Bir zamanlar umursamazdim sokakta olmayi. Ama sokaklara tahammülüm yok artik. Çok az seye tahammülüm var. Vücudumu igneyle oydular, nesterlendim, bombalandim hatta. Genellikle yeter diyorum artik; daha fazlasina katlanamam.

Olay su: Düsümde kendimi odamda gördügümde ya da odamda

uyanikken, bilemiyorum, iste o sirada bir seyler oluyor. Dolap kapisinin hafif aralik oldugunu fark ediyorum, oysa biraz önce kapali oldugundan eminim. Sonra kapinin araligi ile vantilatörün (hava çok sicak oldugu için yerde bir vantilatör var) ayni çizgide olduklarini ve basimi gösterdiklerini fark ediyorum.

Ani bir öfke ile yastigimdan uzaklasiyorum; öfke diyorum çünkü beni ortadan kaldirmaya çalisan bu seylere okkali bir küfür salliyorum. "Adam delirmis," dediginizi duyar gibiyim, delirmis olabilirim gerçekten. Ama sanmiyorum nedense. Bu lehime küçük bir arti olarak yazilabilir. Insanlarla birlikteyken iyi hissetmem kendimi. Benden uzak seylerden söz ediyorlar, benim duymadigim heyecanlar duyuyorlar.

Ama onlarla birlikteyken kendimi güçlü hissediyorum. Söyle düsünüyorum: Onlar bütünün küçücük parçalan ile hayatlarini sürdürebiliyorlarsa, ben de sürdürürüm. Ama yalniz kaldigimda, kendimi bir duvarla, soluk almakla, tarihle, kendi sonumla kiyaslayabildigimde bazi tuhaf seyler olmaya basliyor. Zayif bir adamim ben anlasilan. Incil'i denedim, filozoflari denedim, sairleri denedim, ama hepsi bir sekilde hedefi iskalamislardi. Tamamen farkli seylerden söz ediyorlardi. Ben de uzun süre önce okumaktan vazgeçtim. Içki, kumar ve seks biraz ise yariyordu, yasantimla cemiyetin, kentin, ülkenin bir ferdi gibiydim; ancak tek fark benim "basarma" istegi duymamamdi. Bir aile istemiyordum, ev istemiyordum, iyi bir is istemiyordum. Böyleydim: entelektüel degildim, sanatçi degildim, siradan insani kurtaran köklerden de yoksundum. Arada derede kalmis bir seydim, bu da deliligin baslangici olsa gerek.

Ve öyle bayagiyim ki! Elimi kiçima sokup kasiyorum. Basur. Cinsel iliskkiden daha zevkli. Kanatincaya kadar kasirim, aci beni durmaya zorlayincaya kadar. Maymunlar yapar bunu, goriller yapar. Onlari kanayan kiçlari ile hayvanat bahçesinde görmüslügünüz vardir.

Ama devam edeyim izninizle. Gariplíklere merakliysaniz cineyet-ten söz edeyim size. Bu Oda Düsleri, öyle diyelim bunlara, birkaç yil önce basladi. Ilk seferinde Philadelphia'daydim. Çalismiyordum, kirayi dert ettigim için olmustu belki. O siralar sadece sarap ve bira içiyordum, seks ve kumar da

tüm güçleri ile kanima girmislerdi. Bir sokak kadini ile yasamama ragmen her gece iki-üç farkli erkekle beraber olduktan sonra benimle seks ya da kendi deyimi ile "ask" yapmak istemesi tuhafima gidiyordu... etkileniyordum, zorlaniyordum. 188

"Tatlim," derdi bana, "seni SEVDIGIMI anlamalisin. Kadin seni içine alabilir, orada oldugunu sanirsin ama degilsindir. SENI içime aliyorum." Pek yarari olmuyordu. Duvarlari biraz daha yaklastiriyordu sadece. Bir gece, düste ya da degil, uyandim ve yanimda yatiyordu (ya da uyandigimi düslüyordum) etrafima bakindim ve bir sürü küçük adamin bizi yataga bagladiklarini gördüm. Otuz-kirk küçük adam, gümüs renginde bir teli yatagin altindan geçirip üstümüze sariyorlardi. Kadinim huzursuz oldugumu hissetmis olmaliydi. Gözlerini açip bana bakti. "Siss, sessiz ol!" dedim. "Kimildama! Bizi elektrik vererek öldürmeye çalisiyorlar!" "KIM BIZE ELEKTRIK VERMEK ISTIYOR?" "Allah belani versin, sana SESSIZ olmani söyledim! Kimildama!" Uyuyormus gibi yapip bir süre daha çalismalarina izin verdim.

Sonra vargücümle dogrulup telleri kopardim. Afallamislardi. Içlerinden birine bir yumruk bile salladim.

Nereye kaybolduklarini bilmiyordum ama onlardan kurtulmustuk. "Bizi ölümden kurtardim," dedim kadinima. "Öp beni," dedi.

Neyse, günümüze dönelim. Sabahlan kalktigimda vücudumda izler oluyor, morluklar. Özellikle izledigim bir battaniye var. Bu battaniye ben uykudayken canima okumaya çalisiyor. Bazen uyaniyor, battaniyeyi girtlagima sarili buluyorum, solugum kesiliyor. Hep ayni battaniye. Ama ben bir sey olmamis gibi davraniyorum. Bir bira açiyorum, basparmagimla Yaris Bülteni'ni araliyorum, acaba yagmur yagacak mi diye pencereden bakip herseyi unutmaya çalisiyorum. Tek istedigim beladan uzak ve huzurlu bir hayat.

Yorgunum. Bir seyler hayal etmek ya da uydurmak istemiyorum.

Ama o gece battaniye bir kez daha uyuz etti beni. Yilan gibi kivriliyor, biçimden biçime giriyor, açik durmayi reddediyordu. Ertesi gece de ayni sey. Kanepenin önüne, yere firlattim. Sonra kimildadigini fark ettim. Basimi

her yana çevirdigimde kimildiyordu, inanilmaz bir hizla. Kalkip bütün isiklari yaktim, gazete okumaya basladim, ne olursa, moda sayfasi, keklik nasil pisirilir, bahçenizde biten yabani otlardan nasil kurtulursunuz; editöre mektuplar, siyaset sütunlari, küçük ilanlar, ölüm ilanlari... Ben okurken battaniye hiç

kimildamadi. Birkaç bira içtim, sonra gün isidi, uyumak kolaylasti.

Geçen gece olan oldu. Aksamüstü basladi aslinda. Uykusuz ol-

dügüm için aksamüstü dört sularinda yataga girdim, uyandigimda ya da düsümde uyandigimi gördügümde battaniye girtlagima dolanmisti yine, kararliydi bu kez! Ayyuka çikmisti artik! Beni haklamaya kararliydi ve güçlüydü, ya da ben güçsüzdüm, düste gibi, solugumu kesmesini engellemek için var gücümü

kullanmak zorunda kaldim, ama üstümden atamiyordum bir türlü, küçük ama güçlü ataklar yaparak beni gafil avlamaya çalisiyordu. Ter içinde kalmistim. Kim inanirdi böyle bir seye? Canlanip beni bogmaya çalisan bir battaniye? Böylesine lanet bir seye kim, nasil inanirdi? Hiç bir sey bir kez yasanmadan inanilir olmaz -atom bombasi ya da Ruslar'in uzaya insan göndermesi ya da Tanri'nin dünyaya inip kendi eseri insanlar tarafindan çarmiha gerilmesi. Gelmekte olan seylere kim inanir? Son ates zerresine? Uzay gemisindeki son sekiz-on kadina ya da Nuh'un gemisine ya da insanligin yorgun tohumunu baska bir gezegene ekmeye? Bu battaniyenin beni öldürmeye çalistigina inanacak adam ya da kadin nerede? Tek bir kisi bile bulamazsin, lanet olsun! Bu da isleri bir sekilde daha da zorlastiriyordu. Baskalarinin hakkimda ne düsündüklerini umursamadigim halde onlarin battaniye gerçegini bilmelerini istiyordum.

Tuhaf, degil mi? Neden acaba? Sik sik intihar düsüncelerine kapilmama ragmen battaniyenin bana yardimci olmaya çalismasi direnmeme neden oluyordu.

Sonunda mereti yere çalip bütün isiklari yaktim. Bu herseye bir son verecekti! ISIK, ISIK, ISIK!

Ama olmadi, isigin altinda bile kipirdayip birkaç santim ilerledigini fark ettim. Oturdum, gözlerimi üstünden ayirmadim. Yine hareket etti. Yarim metre ilerledi bu kez. Kalkip giyinmeye basladim.

Ayakkabilarimi ve çoraplarimi almak için battaniyenin yanindan geçtim. Sonra giyindim ve ne yapacagimi bilemedim. Battaniye kimildamiyordu artik. Biraz yürümek iyi gelirdi belki. Kösedeki gazete bayiine gidecektim. Mahallenin bütün gazete saticilari entelektüeldi: G.B. Shaw, O. Spengler ve Hegel okurlardi.

Çocuk filan degillerdi: 60, 80, 1000 yasindaydilar. Lanet olsun. Kapiyi çarpip disari çiktim.

Merdivenin basina geldigimde bir sey beni kafami çevirip holün sonuna bakmaya itti. Dogru tahmin ettiniz: Battaniye beni izliyordu, yilan gibi kivrilmis, önündeki gölgeli kisimda bas, agiz ve gözler. Size su kadarini söyleyim, dehsetin dehset olduguna inandiginiz anda daha 190

AZ dehsete düsersiniz. Bir an için battaniyemi bensiz kalmak istemeyen yasli bir köpek gibi düsündüm, beni izlemek zorundaydi. Ama sonra bu köpegin, yani battaniyenin beni öldürmeye çalistigini hatirladim, hizla indim merdivenden.

Evet, evet, pesimden geldi! Istedigi gibi hizlaniyordu, basamaklari indi. Sessiz. Kararli.

Üçüncü katta oturuyordum. Asagi kadar izledi beni. Ikinci kata. Önce disari çikip kosmayi düsündüm ama disarisi karanlikti; genis bulvarlardan uzak, sessiz ve tenha bir mahalleydi benimki. En iyisi birilerinin yaninda olmak, durumun gerçekligini sinamakti. Gerçegin gerçek olabilmesi için en az iki oy gerekiyordu.

Yasadiklari zamanin ilerisinde olan insanlar bunu bilirler, deliler ve sanri görenler de. Bir hayali sadece sen görüyorsan ya aziz derler adama ya da deli.

102 numarali dairenin kapisini çaldim. Mick'in karisi açti kapiyi. "Selam, Hank," dedi, "girsene."

Mick yataktaydi. Her yeri sisti, bilekleri normalin iki misli, karni hamile bir kadinin karni gibi. Çok içiyordu, karacigeri iflas etmisti. Su doluydu Mick. Askeri Hastane'de oda bosalmasini bekliyordu.

"Selam, Hank," dedi, "bira getirdin mi?"

"Bak, Mick," dedi karisi, "doktorun ne dedigini biliyorsun. Damla bile içmeyeceksin, bira bile."

"Battaniye neyin nesi?" diye sordu Mick.

Asagi baktim. Battaniye fark edilmeden içeri girebilmek için koluma dolanmisti.

"Bende bir sürü battaniye var, isinize yarar diye düsündüm."

Kanepenin üstüne firlattim lanet seyi.

"Bir bira bile getirmedin mi?"

"Hayir, Mick."

"Bir bira çok iyi gelirdi."

"Mick," dedi karisi.

"Bunca yildan sonra sak diye kesmek kolay mi saniyorsun?"

"Peki, bir tane olabilir," dedi karisi, "bakkala gidip alayim."

"Gerek yok," dedim, "ben yukari çikip buzdolabimdan alirim."

Kalkip kapiya dogru yürüdüm, gözüm battaniyenin üstündeydi. Kipirdamadi. Kanepeden öylece bakti bana.

"Hemen dönerim," dedim ve kapiyi kapattim.

Her sey kafamin içinde cereyan ediyor, diye geçirdim içimden. Battaniyeyi yanimda tasimis, beni izledigini hayal etmistim. Insanlarla daha fazla görüsmeliydim. Dünyam çok dardi.

Yukari çikip buzdolabindan 4-5 bira aldim, kesekagidina koyup asagi inmeye basladim. Ikinci kata vardigimda bagrismalar, küfürler ve bir el silah sesi duydum. Kosarak 102 numaraya daldim. Mick o davul gibi hali ile ayakta duruyordu, elinde de 32'lik bir magnum. Battaniye kanepede, biraktigim yerdeydi.

"Mick, delirmissin sen!" dedi karisi.

"Haklisin," dedi Mick, "sen mutfaga gider gitmez bu battaniye kapiya dogru gitti, yemin ederim. Kapinin tokmagini çevirmeye çalisti, disari çikmak istiyordu. Ilk soku atlatinca yataktan kalkip üstüne yürüdüm, yanina vardigimda tokmaktan üstüme siçrayip girtlagima dolandi, beni bogmaya çalisti!"

"Mick biraz rahatsiz," dedi karisi, "ona igne yapiyorlar. Yan etkileri var, hayal görüyor. Içerken de görürdü. Hastaneye yatinca düzelir."

"Lanet olsun!" diye bagirdi Mick pijamalarinin içinde çok sis, "bu battaniye beni öldürmeye çalisti diyorum size, iyi ki magnum doluydu, dolaba kostugum gibi çikardim, yine saldirdiginda siktim. Sürünerek uzaklasti. Sürüne sürüne kanepeye tirmandi, orada duruyor iste. Merminin açtigi deligi görebilirsiniz.

Hayal filan görmedim ben.!

Kapi çalindi. Yöneticiydi. "Çok gürültü yapiyorsunuz," dedi. "Saat ondan sonra televizyon ve gürültü

yok."

Sonra gitti.

Battaniyenin yanina gittim. Gerçekten de bir delik açilmisti üstünde. Battaniye hareketsizdi. Bir battaniyenin can alici noktasi nerededir?

"Tanrim, bir bira içelim," dedi Mick, "ölüp ölmemek umurumda degil."

Karisi üç sise açti. Mick ile birer Pall Mall yaktik.

"Hey, moruk," dedi Mick, "giderken bu battaniyeyi de götür."

"Ihtiyacim yok, Mick," dedim, "sende kalsin, kullanirsin."

Birasindan siki bir yudum aldi. "Bu allahin cezasi seyi buradan götür!"

"Iyi de, ÖLDÜ, degil mi?"

"Nereden bileyim?"

"Bu battaniye saçmaligina inandigini mi söylüyorsun, Hank?" diye 192

sordu karisi.

"Evet, bayan."

Basini geriye atip güldü. "Iki kaçik orospu çocugu taniyorsam, si/-lersiniz," dedi. "Sen de içiyorsun, degil mi?" diye ekledi sonra.

"Evet, bayan."

"Çok mu?"

"Bazen."

"Tek istedigim bu allahin cezasi battaniyeyi buradan götürmen!" dedi Mick.

Biramdan büyük bir yudum alip. keske votka olsaydi, diye geçirdim içimden. "Tamam, dostum." dedim,

"madem islemiyorsun, götürürüm."

Iyice katlayip kolumun üstüne koydum.

"Iyi geceler."

"Iyi geceler, Hank. Bira için tesekkürler."

Merdiveni çikmaya basladim: battaniyede hayal belirlisi yoktu. Mermi isini bitirmisti belki de. Odama girip battaniyeyi iskemlenin üstüne firlattim. Bir süre oturup izledim. Aklima bir fikir geldi.

Bulasik kabini alip içine gazeie kagidi doldurdum. Sonra palates soymak için kullandigim biçagi aldim, iskemleye olurdum. Battaniyeyi kucagima alip biçagi havaya kaldirdim. Kolay degildi ama o battaniyeyi kesmek. Iskemlede kalakalmistim. Los Angeles'in o berbat gece ayazi enseme vuruyordu ve kolay degildi o battaniyeyi kesmek. Nasil bilebilirdim ki? Bir zamanlar beni delice sevmis bir kadindi belki de. battaniye kiligina girmis benden öç almaya çalisiyordu. Iki kadin düsündüm. Sonra bire indi. Sonra mutfaga gidip bir sise votka açtim. Doktorlar sert içkilere lakilirsain ölecegimi söylemislerdi. Ama gizli gizli onlara karsi çalisiyordum. Ilk gece bir yüksük dolusu. Ertesi gece iki yüksük. Derken... Bir bardak kovdum bu kez Ölüm degildi rahatsiz edici olan, hüzün ve merakli. Battaniye belki de beni ölüme, yanina almaya çalisan bir kadindi, ya da bir battaniye olarak beni sevmeye çalisiyor, bunu nasil yapacagini bilemiyordu... Mick'i de beni iz-lemeye çalisirken onu engelledigi için öldürmeye kalkismamis miydi. Delilik mi? Olabilir. Ne delilik degildir ki? Maval delilik degil miydi? Kurmali oyuncaklardan farksizdik... birkaç kez kuruluyorduk, sonra da güle güle... ortalikla dolanip varsayimlarda bulunuyor, planlar 193

yapiyor, valiler seçiyor, bahçemizdeki çimleri biçiyorduk... Delilik tabii, ne delilik DEGILDIR ki?

Votka bardagini bir dikiste bosaltip bir sigara yaktim. Sonra battaniyeyi son kez elime alip kestim!

Kestim, kestim ve kestim, ne oldugu anlasilamayacak kadar küçük parçalara kestim onu... parçalari bulasik kabina koydum, kabi pencerenin yanina yerlestirdim dumani üflemesi için vantilatörü çalistirdim.

Kap alev aldiginda ben mutfaga gidip bir votka daha koydum. Döndügümde kirmizi ve güzel yaniyordu, eski Bostan cadilari gibi, Hirosima gibi, ask gibi, bütün asklarin içinde bir ask gibi, ve çok kötü hissettim kendimi. Ikinci bardagi da içtim, hiçbir sey hissetmedim desem yalan olmaz. Bir tane

daha koymak için mutfaga gittim, biçagi da yanimda götürmüstüm. Biçagi lavaboya firlatip sisenin kapagini açtim.

Lavabodaki biçaga baktim yine. Yan tarafinda kan izi vardi.

Ellerime baktim. Ellerimde kesik olup olmadigini kontrol ettim. Isa'nin elleri harikulade ellerdi. Ellerime baktim. Kesik filan yoktu. Çentik bile.

Yanaklarimdan asagi gözyaslarinin süzüldügünü hissettim, bacaklari olmayan agir ve anlamsiz seyler gibi sürünerek. Deliydim. Gerçekten delirmis olmaliydim.

BITTI